

**ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ**



**Τ Ο  
ΚΟΚΚΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ**





**ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ**

**ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ**

Ξενογλωσσες εκδόσεις: Π ε ρ ί ν ο 1966.

ΜΑΟ ΤΣΕ . ΤΟΥΝΓΚ

# ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΚΕ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

*(Τό βιβλίο είναι ολόκληρο, χωρίς καμιά περικοπή)*

Ἑκδόσεις: ΜΑΝΩΛΗ ΓΕΡΟΝΤΗ  
ΑΘΗΝΑ

Μελετήστε τὰ ἔργα τοῦ Πιράδρου Μάο, ἐνκαρμύζετε τὰ διδάγματά του καὶ ἀνεργεῖτε σύμπερασμα μὲ τὰς ὁδηγίες του.

Λ' ο Π' α ο

Ἡ παραπάνω δήλωσις τοῦ συντάξου  
Λ' ο Π' α ο γράφτηκε μὲ τὰ ἴδια  
του χεῖρα.

**ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΤΟ ΒΙΒΛΙΟ**  
**«ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ**  
**ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΜΑΟ ΤΣΕ-ΤΟΥΝΓΚ**  
*(16 Δεκεμβρίου 1966)*

Ὁ σὺντροπος Μάο Τσέ - τσούνγκ εἶναι ὁ μεγαλύτερος μαρξιστής - λενινιστής στὴν ἐποχὴ μας. Συνέχισε, ὑπερασπίστηκε κι' ἀνάπτυξε μὲ μεγαλοφυΐ, δημιουργικά κι' ἀλοκληρωμένα τρόπο τὰ μαρξισμό - λενινισμό, προκυθώντας τον σ' ἓνα ἐντελὸς καινούργιο στάδιο.

Ἡ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ - τσούνγκ εἶναι ὁ μαρξισμός - λενινισμός στὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἱμπεριαλισμός θαδίζει πρὸς τὴν ἀλοκληρωτικὴ του καταστροφὴ καὶ ποὺ ὁ σοσιαλισμός προχωρεῖ πρὸς τὴ νίκη σ' ἀλόκληρο τὸν κόσμο. Εἶναι ἓνα πανίσχυρο ἰδεολογικὸ ὄπλο ἐναντίον τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ τοῦ δογματισμοῦ κι' ἀποτελεῖ γιὰ τὸ Κόμμα, τὸ στρατὸ κι' ἀλόκληρη τὴ χώρα τὴν καθοδηγητικὴ ἀρχὴ γιὰ κάθε δουλειά.

Γι' αὐτό, τὸ πιὸ θεμελιώδες καθήκον τῆς πολιτικῆς κι' ἰδεολογικῆς δουλειᾶς τοῦ Κόμματός μας εἶναι νὰ σηκώνει πάντα ψηλὰ τὴ μεγάλη σημαία τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ - τσούνγκ, νὰ ἐξοπλίζει τὸ λαὸ ὅλης τῆς χώρας μ' αὐτὴ τὴ σκέψη καὶ νὰ θέτει ἀμετάβλητα αὐτὴ τὴ σκέψη στὴ θέση τοῦ διοικητῆ, σὲ κάθε δουλειά. Οἱ πλατεῖες μάζες τῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν καὶ τῶν υἱραισικῶν, τὰ ἐπαναστατικὰ στελέχη κι' οἱ ἐπυροναύτες, διανοοῦμενοι ἀπείλουν ν' ἀφορμολύουν κυριολεκτικὰ τὴ σκέψη τοῦ



Μάο - Τσέ τσύνγκ, νά ενεργούν έτσι πού ό καθένας νά μελετάει τά έργα του προέδρου Μάο, ν' ακολουθεί τή διδασκαλιά του, νά ενεργεί σύμφωνα μέ τίς οδηγίες του καί νά γίνεται ένας καλός μαχητής.

Στή μελέτη τών έργων του προέδρου Μάο, πρέπει νά εφαρμόσουμε τήν ακόλουθη μέθοδο : νά κουρευοίμε σιγά σιγά τούς μυαλό μας τά προβλήματα πού αντιμετωπίζουμε, νά τά μελετήσουμε καί νά εφαρμόσουμε μέ ζωντανό τρόπο αυτό πού διαβάζουμε, νά συνδυάζουμε τή μελέτη καί τήν εφαρμογή, μελετώντας πρώτ' όπ' όλα σ' αυτό πού είναι τή πιο άναγκαία γιά νά κουρευοίμε τή πιο γρήγορα άποτέλεσμα καί νά συγκεντρώνουμε τίς προσπάθειές μας ιδιαίτερα στήν εφαρμογή. Για νά κατακτήσουμε πραγματικά τή σκέψη του Μάο Τσέ - τσύνγκ, πρέπει νά επανερχόμαστε στή μελέτη πολλών θεμελιωδών ιδεών του προέδρου Μάο καί νά καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια γιά νά συγκρατούμε όρισμένους φράσεις - κλειδιά γιά νά τίς μελετούμε καί νά τίς εφαρμόσουμε διαρκώς. Στίς έφημερίδες πρέπει συχνά νά δημοσιεύονται όποσάσφαται άπό τά έργα του προέδρου Μάο σέ σύνδεση μέ τήν κατάσταση είσαι πού είσαι; ό κόσμος νά μπορεί νά τά μελετάει καί νά τά εφαρμόζει. Ή περίοδος, τά τελευταία αυτά χρόνια, άποκηρύχθηκε από τίς κλασιέες μόδες στή μελέτη τους καί τή ζωντανή εφαρμογή από μέρους τους. τών έργων του προέδρου Μάο, έδειξε πώς; ή μέθοδος συνίσταται στή μελέτη τών όποσασμάτων αυτών έχοντας στό μυαλό τά προβλήματα πού τίθενται γιά λύση, είναι γιά τή μελέτη τής σκέψης του Μάο - Τσέ τσύνγκ, μία καλή μέθοδος πού επιτρέπει νά κουρευοίμε μέ πολύ εύκολο τρόπο σύντομα άποτέσματα.

Γιά νά βοηθήσουμε τίς κλασιέες μόδες νά μελετήσουν καλύτερα τή σκέψη του Μάο Τσέ - τσύνγκ έκολλήσαμε τή συλλογή αυτών τών «Άποσπασμάτων» άπό τά έργα του προέδρου Μάο Τσέ - τσύνγκ». Όρ-

γινώσκοντας τὴ μελέτη, οἱ διάφοροι ὀργανισμοὶ πρέπει νὰ κάνουν μιὰ ἐκλογή σ' ἀντιστοιχία μὲ τὴν κατάσταση, τὰ καθήκοντα, τὴν πνευματικὴ καίτοιτιση τῶν μαζῶν καὶ τὴ γενικὴ μορφή τῆς δουλειᾶς.

Σήμερα στὴ μεγάλη πατρίδα μας κυριαρχεῖ ἡ οὐγὴ μὴς καινούργιας ἐποχῆς θοῦ οἱ ἐργάτες, οἱ ἀγρότες κ' οἱ στρατιῶτες ἀφοσιώνουν τὸ Μαρξισμό - Λενινισμό, ἐν σκέψη τοῦ Μάο Τσέ - τσύνγκ. Ἐφόσον, ἡ τελευταία κατακτηθεῖ ἀπὸ τὴς πλατειᾶς μάζας, θὰ γίνῃ μιὰ χωρὶς ὄριο δύναμη, μιὰ πνευματικὴ ἀτομικὴ βάση μὲ μιὰ ἀσύγκριτη ἰσχύ. Ἡ ἔκδοσις σὲ μεγάλο τμήμα τῶν Ἐλποσπασμάτων τοῦ προέδρου Μάο Τσέ - τσύνγκ εἶναι ἑξαιρετικὰ σημαντικὰ μέτρο γιὰ τὴν ἀφομοίωση τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ - τσύνγκ ἀπὸ τὴς πλατειᾶς μάζας καὶ τὴν προώθησιν τῆς ἰδεολογικῆς ἐπαναστατικοποίησης τοῦ λαοῦ μας. Ἐλπίζω πῶς ὅλοι οἱ σύντροφοι μελετώντες μ' εὐσυνειδησία καὶ ἐπιμέλεια, θὰ ἐξαπολύσουν ἕνα καινούργιο πανεὐνικὸ κίνημα ζωντανῆς μελέτης καὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἔργων τοῦ προέδρου Μάο Τσέ - τσύνγκ, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ μεγάλη χώρα μας μιὰ μεγάλη σοσιαλιστικὴ χώρα καὶ νὰ διαθέτῃ μιὰ σύγχρονη ἀγροτικὴ οἰκονομία, μιὰ σύγχρονη βιομηχανία, μιὰ σύγχρονη ἐπιστήμη καὶ κουλτούρα καὶ μιὰ σύγχρονη ἐθνικὴ ἄμυνα.

*Λὶν Πάο*



## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

|   | Σελίς |
|---|-------|
| 1. Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα  | 13    |
| 2. Τάξεις καὶ ταξικὴ πάλη   | 18    |
| 3. Σοσιαλισμὸς καὶ Κομμουνισμὸς                                       | 28    |
| 4. Πὰ τὴν ὀρθὴν λύσιν τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμε-<br>σα στὸ λαὸν            | 43    |
| 5. Πόλεμος καὶ Εἰρήνη   | 52    |
| 6. Ὁ ἡγεμονισμὸς καὶ ἄλλοι αἱ ἀντιδραστικαὶ<br>εἶναι κάρτινες τίγρεις | 61    |
| 7. Νὰ πολεμοῦμε νὰ ἀγωνιζόμεσθε καὶ νὰ πολ-<br>ροθῆμε νὰ νικῶμε       | 67    |
| 8. Ὁ λαϊκὸς πόλεμος   | 71    |
| 9. Ὁ λαϊκὸς σιροπόδς  | 79    |
| 10. Ὁ καθοδηγητικὸς ρόλος τῶν Ἐπιτροπῶν<br>τοῦ Κόμματος               | 82    |
| 11. Ἡ Γραμμὴ τῶν μαζῶν  | 92    |
| 12. Ἡ πολιτικὴ δουλειά  | 103   |
| 13. Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα σὲ ἀξιώματικούς καὶ<br>στρατιῶτες              | 119   |
| 14. Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὸ στρατὸ καὶ στὸ λαὸν                        | 117   |
| 15. Οἱ Τρεῖς Δημοκρατίες  | 120   |
|   | 11    |

|     |   |     |
|-----|---|-----|
| 16. | Ἡ διανοητικὴ αὔξησις καὶ ἡ ἐκγύμνασις τῶν δυνάμεων                    | 125 |
| 17. | Νὰ ὑπηρετοῦμε τὸ λαὸν   | 128 |
| 18. | Πατριωτισμὸς καὶ διεθνισμὸς   | 131 |
| 19. | Ὁ ἐπαναστατικὸς ἡρώϊσμός  | 135 |
| 20. | Νὰ οἰκοδομήσουμε τὴν κώφην μας μετὰ λιτότη-<br>τα καὶ οἰκονομία       | 139 |
| 21. | Νὰ στηριζόμεσθε στὴν δικήν μας δυνάμειν<br>καὶ ν' ἐγωνιζόμεσθε σκληρὰ | 145 |
| 22. | Μέθοδος σκέψεως καὶ μέθοδος δουλειᾶς                                  | 151 |
| 23. | Ἐρευνα καὶ μελέτη   | 170 |
| 24. | Ἡ ἰστολογικὴ διδασκαλία   | 175 |
| 25. | Ἡ ἐνότητα   | 184 |
| 26. | Ἡ παιδαγωγία  | 196 |
| 27. | Ἡ κριτικὴ καὶ ἡ ἀντικριτικὴ   | 199 |
| 28. | Οἱ κομμουνιστὰς   | 198 |
| 29. | Τὰ στελέχη  | 202 |
| 30. | Οἱ Νέοι   | 210 |
| 31. | Οἱ Γυναῖκες   | 214 |
| 32. | Ἡ καλλιτεχνία καὶ ἡ τέχνη   | 215 |
| 33. | Μελέτη  | 222 |

## 1. ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, είναι η καθοδηγητική δύναμη που έδηγεί την προσπάσιμά μας προς τα εμπρός.

Η θεωρία που καθοδηγεί τη σκέψή μας είναι ο μαρξισμός - λενινισμός.

Εναρμόζιος χαίρετισμός στην Πρώτη Σύνοδο του Πρώτου Έθνικού Λαϊκού Συνεδρίου της Λαϊκής Δικτατορίας της Κίνας (16 Σεπτεμβρίου 1954).

Για να γίνει επανάσταση, πρέπει να υπάρξει ένα επαναστατικό κόμμα. Χωρίς ένα επαναστατικό Κόμμα, χωρίς ένα κόμμα που νόχαι ολοκληρωθεί με βάση τη μαρξιστική - λενινιστική επαναστατική θεωρία και το μαρξιστικό - λενινιστικό επαναστατικό σπύλ, είναι αδύνατο να δηγηθούν ή εργατική τάξη και οι πλατειές λαϊκές μάζες στη νίκη του αγώνα τους έναντι του ιμπεριαλισμού και των λακέδων του.

•Επαναστατικός θωάμενς όλον τον κόσμο, Ένωθείτε, πολεμήστε την Ιμπεριαλιστική Έκδοσση.

(Νοέμβριος 1948) Έ κ λ ο τ ή Έ ρ τ ω ν, Τόμος 4ος, σελ. 284.

Χωρίς τις προσπάθειες του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, χωρίς τους Κινέζους κομμουνιστές ως το πρώτο στήριγμα του κινεζικού λαού δε θα μπορούσε ποτέ η Κίνα να αποκτήσει

τὴν ἀνεξαρτησία της, τὴν ἀπελευθέρωσή της, νὰ πετύχει τὴν ἐκδίωξη-ἀνιστ' της καὶ τὸν ἐκσυγχρονισμό της ἀγροτικῆς της οἰκονομίας.

•Γιὰ τὴν ἐκστέρησιν Σοσιαλισμοῦ• (24 Ἀπριλίου 1964),  
'Ε κ λ ο γ ῆ 'Ε ρ γ μ ν 3ος τόμος, σελίδα 318.

Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα Κίνας εἶναι ἡ καθοδηγητικὴς πυρῆνας ἐλακτέρου τοῦ Κινέζικοι λαοῦ. Χωρὶς αὐτὸν τὸν πυρῆνα, δὲ θὰ μπορούσε νὰ νικήσει ἡ ὑπόθεσις τοῦ αὐσιασμοῦ.

Ὁμιλία ἐπὶ θεζίκωσι καὶ βόλτῃ πρὸς τιμὴν τῶν ἀντ.-προσώπων τοῦ Ἑλίου Ἑθνικοῦ Συνεδρίου τῆς Ἑνώσεως Νομάδων τῆς Νέας Δημοκρατίας τῆς Κίνας (25 Μαΐου 1967).

Ἐνὰ καλὰ πειθαρχημένο κόμμα, ἐξοπλισμένο μὲ τὴ μαρξιστικὴ - λενινιστικὴ θεωρία, καὶ ἐφαρμόζει τὴν κριτικὴ καὶ συνδέεται στενὰ μὲ τὴ λαϊκὴ μάζα· ἕνας στρατὸς τοῦ καθο-διγγεῖται ἀπὸνα τέτοιον κόμμα· ἕνα ἑνιαῖο μέγιστον ὄλον τῶν ἐπαναστατικῶν τάξεων καὶ ὄλων τῶν ἐκπαισταντικῶν ἐμάδων κάτω ἀπ' τὴν καθοδήγησιν ἑνὸς τέτοιου κόμματος - αὐτὰ εἶναι τὰ κύρια ὅπλα μὲ τὰ ὅποια θὰ συντρίβουμε τὸν ἐχθρό.

•Γιὰ τὴν ἀριστοκρατικὴ δικτατορία τοῦ λαοῦ• (30 Ἰουνίου 1949), 'Ε κ λ ο γ ῆ 'Ε ρ γ μ ν τόμος 4ος σελ. 429.

Πρέπει νὰχοῦμε ἐμπιστοσύνη στὴς μάζες, πρέπει νὰχοῦμε ἐμπιστοσύνη στὸ Κόμμα. Αὐτὲς εἶναι οἱ δύο θεμελιώδεις ἀρχαί. Ἄν ἀμφισβάζουμε γι' αὐτὰς τὴς δύο ἀρχαί, δὲ θὰ μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε.

Σχετικὰ μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ Ἀγροτικοῦ Συνταγισμοῦ,  
(12 Ἰουλίου 1966) 2η ἔκδοσις σελ. 7.

Τό Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας, εξοπλισμένο με τη μαρξιστική - λενινιστική θεωρία κ' ιδεολογία, καθιέρωσε ένα νέο σπύλ δουλείας για τον κινέζικο λαό, ένα σπύλ δουλείας από τη φύση του είναι ή συνέκδοση της θεωρίας με την πρακτική, ή σφυρηλάτηση στενών δεσμών με τις μάζες και ή εφαρμογή της αυτόκριτικής.

«Σχετικά με την καθόλουση Συνασπισμού» (24 'Απριλίου 1946). 'Ε κ λ ο γ ή 'Ε ρ γ μ ν, τόμος 3ος σελ. 314.

Κανένα πολιτικό κόμμα δε μπορεί να οδηγήσει ένα μεγάλο επαναστατικό κίνημα στη νίκη αν δεν έχει εφαρμόσει την επαναστατική θεωρία, αν δεν κατέχει ιστορία κι' αν δεν έχει κατακτήσει σταθερά την πρακτική του κινήματος.

«Ο ρόλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στον 'Εθνικό Πόλεμο» (Οκτώβριος 1948), 'Ε κ λ ο γ ή 'Ε ρ γ μ ν, Τόμος 2ος σελ. 208.

«Όπως συνηθίζουμε να λέμε, τό κίνημα για τη βελτίωση είναι πάντα πλατειά δεδωμένο κίνημα για τη Μαρξιστική διαπαιδαγύωση». Βελτίωση σημαίνει ελόκληρο τό κόμμα να μετατάξει τό μαρξισμό και να εφαρμόζει την αρχή της κριτικής και της αυτόκριτικής. Όπωςδήποτε θα μπορούσαμε να απομακύνουμε περισσότερο τό Μαρξισμό στην πορεία του κινήματος για τη βελτίωση.

«Ομιλία στην Παγκοσμική Συνδιάσκεψη του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας σχετικά με τη δουλειά της Προπαγάνδας» (12 Μαρτίου 1967) 'Εκδόση τσίπης, σ. 14.



Ἡ ἐξασφάλισή μας καλύτερης ζωῆς στὰ ἐκατομύρια τοῦ λαοῦ τῆς Δίνας κ' ἡ μετατροπὴ τῆς οἰκουμένης καὶ πολιτιστικῆς καθυστατημένης χώρας μας, σὲ μιὰ εὐημεροῦσα κ' ἰσχυρὴ, μ' ἓνα ὁμηλὲς πολιτιστικὸ ἐπίκεδον χώρας, εἶναι ὅλα ἐπείγον καθήκον. Καὶ θέματα ἀκριβῶς σὲ θέσθι νὰ σηλώσῃτε καλύτερα τοὺς ὁμους μας ἀπὸ τὸ καθήκον, ὅταν δουλεύουμε μαζί. μ' ὅλους τοὺς ἐξωκοινομητικούς ποὺ διαπνέονται ἀπὸ ψυχρὰ ἰδανικά, κ' εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ παλαίψουν γιὰ τὴ μετασχηματιστοῦν γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνονται κινήματα γιὰ τὴ βελτίωση καὶ τώρα καὶ στὸ μέλλον, καὶ νὰ ἀπαλλοτρώσουμε διαρκῶς τοὺς ἐκτελεῖς μας ἀπ' ὅτι θήσεται λαθεμένο.

Τὸ ὅμο α. 10 - 16.

Ἡ πολιτικὴ ἀποτελεῖ ἀφθρητικὸ σημεῖο κάθε πρακτικῆς δραστηριότητος ἐνὸς ἐπαναστατικοῦ Κόμματος καὶ ἐκδηλώνεται στὴν ἀνάπτυξή καὶ στὸ ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως τοῦ κόμματος αὐτοῦ. Ὅλη ἡ δράση ἐνὸς ἐπαναστατικοῦ κόμματος εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς πολιτικῆς του. Ἄν δὲν ἐφαρμόζει μιὰ ὀρθὴ πολιτικὴ ἢ ἀπογοητῇ στὰ τυφλά. Αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε πείρα, εἶναι τὸ πρῶτος ἐφαρμογῆς μίξος πολιτικῆς καὶ ἡ ἐκδοτὴ τῆς. Μὲ τὴν πρακτικὴ τοῦ λαοῦ μονάχα, θηλωθὴ μὲ τὴν πείρα, μπορούμε ἡμεῖς νὰ ἐκτιμοῦμε ἂν ἡ πολιτικὴ εἶναι ὀρθὴ ἢ ἐσφαλμένη, καὶ νὰ καθορίζουμε σὲ ποῖο βαθμὸ εἶναι ὀρθὴ ἢ ἐσφαλμένη. Ἀλλὰ ἡ πρακτικὴ τῶν ἀνθρώπων, εἰδικὰ ἡ πρακτικὴ ἐνὸς ἐπαναστατικοῦ Κόμματος καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν μαζῶν συνδέεται ἀναπόσπαστα μὲ μιὰ πολιτικὴ ἢ μὲ μιὰ ἀλλή. Κατὰ συνέπεια, πρὶν νὰ προχωρήσουμε σὲ δράση, οφείλουμε νὰ ἐξηγήσουμε καθαρὰ στὰ μέλη τοῦ κόμματος καὶ σὲς μάζες στὴν πολιτικὴ πολεμοῦμε καθορίσει στὸ φῶς τῶν δοσμένων συνθηκῶν. Ἀλλιώτικα τὰ μέλη τοῦ κόμματος κ' οἱ μάζες ἢ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν πολιτικὴ

πολύ γίνεται από το Κόμμα μας, θα ενεργούν στα τυφλά και θα εφαρμόζουν μια ξεφωλωμένη πολιτική.

• Έκεί την Πολιτική σχετικά με τη Κινοηχανία και το  
"Βικτόριο" (27 Φεβρουαρίου 1948). "Ε κ λ ο γ η  
"Ε ρ γ ω ν, τόμος 4ος σελ. 304 - 306.

Το Κόμμα μας καθόρισε τη γενική γραμμή και τη γε-  
νική πολιτική της Κινοηχανίας επανάστασης, καθώς επίσης και  
διάφορες γραμμές εργασίας κ' ιδιαίτερα πολιτικά μέτρα.  
Ωστόσο, συμβαίνει συχνά ώστε οι σύντροφοι να συγκρατούν  
τις ιδιαίτερες γραμμές εργασίας και τα ιδιαίτερα πολιτικά  
μέτρα και να ξεχνούν τη γενική γραμμή και τη γενική πολι-  
τική του Κόμματος. Αν πραγματικά ξεχάσουμε τη γενική  
γραμμή και τη γενική πολιτική του Κόμματος, θα γίνουμε  
τυφλά επαχιστάτες, μισοεπαναστάτες με συγκεχυμένο μυαλό,  
και, εφαρμόζοντας μια ξεφωλωμένη γραμμή εργασίας ή δο-  
σμένα ιδιαίτερα πολιτικά μέτρα, θα χάσουμε τον προσηλωτο-  
λισμό μας, θα γέρουμε τότε όξινά τότε άριστερά και θα ζη-  
μιωθούμε ή έρρασίε μας.

• Λόγος στη Συνέλευση Στελεχών της Απελευθερω-  
μένης Περιοχής του Σαναι - Σουέιτσαίνι. (1 Απρι-  
λίου 1948) "Ε κ λ ο γ η "Ε ρ γ ω ν, τόμος 4ος  
σελ. 239.

Η πολιτική και η ταχτική είναι ή ζωή του κόμματος.  
Οι σύντροφοι καθοδηγητές σ' όλους τους κλάους άφαιλουν να  
δώσουν την πιο μεγάλη προσοχή στην κατάνκτησή της και δεν  
πρέπει ποτέ και σε καμιά περίπτωση να δείχνουν άμελέσια  
άπέναντι σ' αυτό.

• Έγκύκλιος σχετικά με την κατάσταση (30 Μαρτίου  
1948) "Ε κ λ ο γ η "Ε ρ γ ω ν, Τόμος 4ος σελ. 230.

## 2. ΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ταξινός αγώνες, έρισμένες τάξεις νικούν, άλλες νικούνται. Αυτό είναι: ή Ιστορία' είναι ή Ιστορία των πολιτισμών έδω και χιλιόδες χρόνια. Τό νά έρμηνεύουμε τήν Ιστορία από αυτήν τήν άποψη, ονομάζεται Ιστορικός ματεριαλισμός' τό νά τοποθετούμαστε στην αντίθετη άποψη είναι Ιστορικός ιδεαλισμός.

«Άφείστο τις αὐτοκράτορας κα' Εὐαγγελιστάτο γὰρ τὸν Ἀγίου-  
να» (14 Αδγούστου 1948) 'Εκλογὴ Ἐργων, τόμος 4  
σ. 428.

Στὴν ταξικὴ κοινωνία καθένας ζεῖ σὺν ἑνα μέλῳ μας  
ιδιαιτέρως τάξεσ, καὶ πᾶντε εἶδος, σφέτης του χωρὶς καμιά  
ἐξαίρεση, φέρνει τὴν σφραγίδα μιᾶς τάξεως.

καὶ τ. ἑ. κ. α.

«Εἰς τὴν Πράξιν». (Ἰούλιος 1987) 'Ε κ λ ο γ ῆ  
'Ε ρ γ α ν, τόμος 1ος σελ. 398.

Οἱ ἀλλοτρίες στὴν κοινωνία ὑφείλονται κυρίως στὴν ἀνά-  
πτυξη τῶν ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων τῆς κοινωνίας, ἐπὶ αὐτῇ,  
ἐντιθέσεων μεταξὺ παραγωγικῶν δυνάμεων καὶ παραγωγικῶν  
σχέσεων, στὴν ἀντίθεση μεταξὺ τοῦ παλίου καὶ τοῦ καινούρ-  
γου. Ἀκριβῶς ἡ ἀνάπτυξη αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων ἐδῇγετ  
πρὸς τὰ ἔμπροσ τὴν κοινωνία καὶ δίνει τὴν ὥθηση γὰρ τὴν  
ἀντικατάστασιν τῆς παλίας κοινωνίας ἀπὸ τῆς καινούργιας.

«Γὰρ τῆς ἀντιθέσεως» (Ἀδγούστου 1987) - 'Ε κ λ ο γ ῆ  
'Ε ρ γ α ν, τόμος 1ος σελ. 314.

Ἡ ἄγρια οἰκονομικὴ ἐκμετάλλευσή κ' ἡ πολιτικὴ καταπίεση τῆς ἀγροτικῆς ἀπὸ τὴν πᾶσι τῶν γαιοκτημόνων, ἀνάγκασαν τοὺς ἀγρότες νὰ ἐξεγερθῶν ἐπικειλημένα κατὰ τῆς κυριαρχίας τους... Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ταξικὴ πάλη τῶν ἀγροτῶν, πῶτός οἱ ἀγροτικὰς ἐξεγέρσεις κ' οἱ πόλεμοι, ἀποτελέσασαν τὴν πραγματικὴν κινητήρκα δύναμιν τῆς ἱστορικῆς ἀνάπτυξης στὴν Κινεζικὴ φεουδαρχικὴ κοινωνία.

• Ἡ Εὐνέζικη Ἐπανάσταση καὶ τὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα Κίνας (Ἰανουάριος 1939) Ἐκδόσις Ἰνστιτούτου Στάλιν, 3ος τόμος.

Στὴ τελευταία ἀνάλυσή, ὁ ἐθνικὸς ἀγῶνας εἶναι ὑπόθεσις τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνα. Ἀντίμετα τοῦς λευκοὺς τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν ἐστὶνὰ πρὸς καταπίεζόν τοὺς μαύρους εἶναι μόνο οἱ ἀντιδραστικοὶ κυβερνητικοὶ κύκλοι. Δὲ μπορούν σὲ καμιά περίπτωση νὰ ἐκπροσωποῦν τοὺς ἀργάτους, ἀγρότας, διαπονημένους, ἀπαγοστάτας κτ' ἄλλους φτωχομένους ἀνθρώπους, καὶ ἀποτελοῦν τὴ συντηρητικὴ πλειοψηφίαν τῶν λευκῶν.

• Ἀθήνησι γιὰ τὴν Ἐκδοσὶν τῶν Στάλιν ἡμερικανῶν σὲ δικαίον ἀγῶνα τοῦς ἐναντίον τῶν ρατσιστικῶν διακρίσεων ἀπὸ τῶν ἡμερικανικῶν ἡμετεροκρατῶν 18 Ἀπριλίου 1903) Δ α ο ! Σ λ ο υ τ ο ς κ ο σ μ ο υ, ἔ ν ο θ ε ρ ε τ ε κ α λ ο ν τ ῖ ς τοὺς ἡμερικανοὺς ἐκδοτικοὺς καὶ ὄλσι, τοῦς λευκοὺς τοὺς, 3ος Ἐκδοσις, παλ. 2 - 4.

Εἶναι δική μας ὑπόθεσις νὰ ὀργανώσωμε τὸ λαόν. Ἐμεῖς πρέπει νὰ τὸν ὀργανώσωμε γιὰ νὰ συντρίψει τὴν ἀντίδρασιν στὴν Κίνα. Κἀκεῖ τὸ ἀντιδραστικὸν θὰ παραμένει, ἀν δὲν τὸ χυπτήσωμε, ἂν δὲν τὸ συντρίψωμε. Αὐτὸ μοιάζει μὲ τὸ σά-

ρωμα του πατωματος· είναι κανόνες ότι εκεί που δε φτάνει  
ή σκούπα, ή σκούπη δε φεύγει μόνη της.

«Η κατάσταση και η πολιτική μας ποτεν από τη νίκη  
στον Πάλαμο Αντιστασης εναντίον της 'Ιαπωνίας» (13  
Αυγούστου, 1946) 'Ε κ λ ο γ ή 'Ε ρ γ ω ν, τόμος  
4ος, σελ. 19.

Ό εχθρός έε θα χαθεί από μένας του. Ούτε οι Κινέζοι  
αντιδραστικοί, ούτε οι επιθετικές δυνάμεις του άμερικάνικου  
ιμπεριαλισμού στην Κίνα θα αποσυρθούν μένας τους από τη  
σκηνή της Ισπορίας.

«Να ιδηγώσουμε την επανάσταση ως το τέλος» (20 Δε-  
κεμβρίου 1949) 'Ε κ λ ο γ ή 'Ε ρ γ ω ν, τόμος  
4ος, σελ. 801.

Δέν είναι ή επανάσταση ούτε κανένα έπίσημο γέλυμα,  
ούτε λογοτεχνικό γράφιμο ή ζωγραφική, ούτε κέντημα. Δέ  
μπορεί νά γίνει με λεπτότητα, με τάση άνοση κι' άβρότητα,  
ούτε με τάση μετροπάθεια, εύγένεια, περιποιήσεις, περιορι-  
σμούς και μεγαλοφυΐες. Η επανάσταση είναι μέν άναρσία,  
είναι πράξη βίας με την όποία μία τάξη άνατρέπη μέν άλλη.

«Έκθεση για την Ιρσυνα που έγινε στο Λουάν σχετικά  
με τό 'Άγροτικό Κίνημα». (Μάρτιος 1937) 'Ε κ λ ο -  
γ ή 'Ε ρ γ ω ν, τόμος 1ος, σελ. 28.

Ό Τάκης Κάλι - οέκ προσκαθεί πάντα ν' άποσπάσει από  
τό λαό και τό πιο μικρό κομμάτι έξουσίας και τό πιο μικρό  
κέρδος. Κι' έμείς: Η πολιτική μας συνίσταται από ν' άπαι-  
τούμε στο χτύπημα μ' άμεσο χτύπημα και νά πολεμίζω για  
κάθε σπιθαμή γής. Ένεργούμε με τόν ίδιο τρόπο που ενεργεί

κι' αυτός. Και, μαζί και τώρα 'Ο Τάγκι Κάρ - σ'α τροχίζει  
τὸ ξίφη του, πρέπει νὰ τροχίσουμε κι' μαζί τὰ δικά μας.

\*'Η κατάσταση κ' ἡ πολιτική μας ἔσται ἀπὸ τὴ Νίκη  
πρὸς Πόλεμο 'Αντίστασης ἐναντὶν τῆς 'Ιαπωνίας» (15  
Αὐγούστου 1945) 'Ρ κ λ ο γ ῆ 'Ρ ρ γ ω ν τόμος  
4ος σελ. 14 - 15.

Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ μας; Ποιοὶ εἶναι οἱ φίλοι μας;  
Αὐτὸ εἶναι ζήτημα πρωταρχικῆς σημασίας γιὰ τὴν ἐπανά-  
σταση. Ἡ βασικὴ αἰτία ποὺ ἔλκει οἱ ἐπαναστατικοὶ ἀγῶνες  
τῆς παρελθόντος, στὴν Κίνα, κατέληξαν σ' ἀσήμεντα ἀποτε-  
λέσματα εἶναι δι' ἀπέτυχαν νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς πραγματικούς  
τοὺς φίλους καὶ νὰ χτυπήσουν τοὺς πραγματικούς τοὺς ἐχ-  
θρούς. Τὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα εἶναι ὁ καθοδηγητὴς τῶν μα-  
ζῶν καὶ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ περίπτωση ποὺ νὰ νίκησε ἡ ἐπανά-  
σταση διὰ τὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα τὴν ἀδύγησε ἔξω ἀπὸ τὸ  
σωστὸ δρόμο. Γιὰ νάμυσσε αἰγούρει δι' ὅτι δὲ θὰ ὀδηγήσουμε εἰς  
μᾶζες ἔξω ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο καὶ θὰ πετύχουμε ὀριστικὰ  
τὴν νίκη στὴν ἐπανάστασή μας, ὀφείλουμε νὰ ἐνωθούμε μὲ  
τοὺς πραγματικούς μας φίλους γιὰ νὰ χτυπήσουμε τοὺς πρα-  
γματικούς μας ἐχθρούς καὶ γιὰ νὰ ξεχωρίσουμε τοὺς πραγμα-  
τικούς μας φίλους ἀπὸ τοὺς πραγματικούς μας ἐχθρούς ὀφεί-  
λουμε νὰ κάνουμε μὴ γενικὴ ἀνάλυση τῆς οἰκονομικῆς κατά-  
στασης τῶν διαφόρων τάξεων τῆς Κινεζικῆς Κοινωνίας καὶ  
τῆς ἀνάλογης στάσης τοὺς ἀπέναντι στὴν ἐπανάσταση.

\*'Ανάλυση τῶν τάξεων τῆς Κινεζικῆς Κοινωνίας» (Μάρ-  
τιος 1936 'Β κ λ ο γ ῆ 'Β ρ γ ω ν, Τόμος 1ος  
σελ. 13.

'Εχθροὶ μας εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι μαζί μὲ τὸν  
ἱμπεριαλισμό. Οἱ милитаристы, οἱ γραφειοκράτες, οἱ κομπρα-  
δάραι, οἱ μεγαλοβιοκτῆμονες καὶ τὸ αντιδραστικὸ ζήτημα τῆς

διανοήσεως, πού και προσκλήθημε σ' αυτούς. Τὸ βιομηχανικὸ προλογισμὸ εἶναι ἡ ἡγετική δύναμις τῆς ἐπαναστατικῆς μας. Οἱ πὺλ κοντινοὶ μας φίλοι εἶναι ὁλόκληρο τὸ μαινοπρολογισμὸ καὶ ἡ μικροαστική τάξη, ποὺ συνεχῶς ταλαντεύεται, ἡ δεξιὰ τῆς πτέρυγας μαρκεῖ νᾶν: ἐχθρὸς μας κ' ἡ ἀριστερὴ πτέρυγα νᾶναι φίλος μας. Πρέπει: ὁμῶς νὰ θριαμβώσουμε πάντοτε σ' ἐπιτυχική καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐπιτρέψουμε νὰ δημιουργήσουν σύγχυση μέσα στὶς γραμμές μας.

Κὸ Βιο κ.λ. 19.

"Ὅποιος στέκεται στὴν πλευρὰ τοῦ ἐπαναστατικοῦ λαοῦ εἶναι ἐπαναστάτης. "Ὅποιος στέκεται στὴν πλευρὰ τῶν ἡμετεροκαπιωτῶν, τῶν γαιοκτημόνων καὶ γραφειοκρατῶν εἶναι ἕνας ἀντεπαναστάτης. "Ὅποιος θρίσκει μὲ τοὺς ἐπαναστάτες μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ ἐνεργεῖ διαφορετικῶς, εἶναι ἕνας ἐπαναστάτης σὲ λόγια. "Ὅποιος θρίσκει μὲ τοὺς ἐπαναστάτες μὲ ἔργα θίγει καὶ μὲ τὰ λόγια, εἶναι ἕνας ἐπαναστάτης μὲ τὴν πλήρη ἔννοια.

Τελικὸς λόγος πρὸς Δεύτερη Δύναμι τῆς Πρώτης "Εθνικῆς "Επιτροπῆς τῆς Πολιτικῆς Συμβουλευτικῆς Διεύθυνσης τοῦ Κινεζικοῦ Λαοῦ 1935 (Ιουνίου 1950).

"Υπάρχει ἡ ἀντίληψη σ' ὅτι ἀφορᾷ ἕνα πρόσωπο, ἕνα πολιτικὸ κέριμα, ἕνα στρατὸ ἢ μιὰ σχολὴ ὅτι εἶναι καλὸ θίαν βῆν τοῦ ἐπιτίθεται ὁ ἐχθρὸς γιατί σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση θὰ μπορούσε νὰ συχυριστεῖ κανεὶς πῶς ἔχει δουλιάζει μέσα στὸ στρατόπεδο τοῦ ἐχθροῦ. Εἶναι καλὸ πρᾶγμα νὰ θεχόμεστε ἐπιθέσκεις ἀπὸ μέρους τοῦ ἐχθροῦ γιατί αὐτὸ ἀποδειχνει ὅτι ἔχουμε χαράξει μιὰ καθαρή διαχωριστική γραμμὴ ἀνάμεσα στὸν ἐχθρὸ καὶ σὲ μᾶς. Εἶναι ἀκόμα πρὸ καλὸ θίαν ὁ ἐχθρὸς μᾶς ἐπιτίθεται σὲ μεγάλη κλίμακα καὶ μᾶς χρηματίζει μὲ τὰ

πίς μελανά χρώματα, χωρίς να μᾶς δρίσκει εἴτε μετ' ἔρετη· αὐτὸ δείχνει ὅτι ὄχι μόνο ἔχουμε χαράζει· μιὰ καθαρή διαχωριστική γραμμὴ ἀνέμεσα στὸν ἐχθρὸ καὶ σέ ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔχουμε σημειώσει μεγάλη πρόοδο στὴ δουλειά μας.

«Τὸ καὶ ποὺ ἐπιτίθεται ὁ ἐχθρὸς θὰ εἶναι κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ κατὰ δεύτερον. (28 Μαΐου 1930), 1η Συνέλευση τοῦ 1930, σελ. 2.

Πρέπει νὰ ὑποστηρίζουμε ὅτι ὁ ἐχθρὸς πολεμάει καὶ νὰ πολεμήμε ὅτι ὁ ἐχθρὸς ὑποστηρίζεται.

Διενέκυξη μὲ ἀνταποκριτὴς τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Πληροφοριῶν, τῆς «Σφο Τάμνα Νέον» καὶ τῆς «Νέον Πάρι» (16 Σεπτεμβρίου 1930), 'Ε κ λ ο γ ε 'Ε ρ γ μ ν Τόμος 3ος σελ. 972.

Ἡ στάση μας εἶναι, ἡ στάση τοῦ προλεταριάτου καὶ τῶν μαζῶν. Γιὰ τὰ μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, αὐτὸ σημαίνει νὰ συμμορφώνονται μὲ τὴ θέση τοῦ Κόμματος, νὰ διαπεύονται ἀπὸ τὸ Κομματικὸ πνεῦμα καὶ νὰ ἐφαρμόζουν τὴν κομματικὴ γραμμή.

«Ομιλίες στὴ συνέλευση τοῦ Γενθὺν γιὰ τὴν Ἐτάκη καὶ τὴ Λογιστική» (Μαΐος 1942), 'Ε κ λ ο γ ε 'Ε ρ γ μ ν Τόμος 3ος σελ. 70.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ τὴν ἐξόντωση τῶν ἐνόπλων ἐχθρῶν, θὰ ὑπάρχουν ἀκόμα οἱ μὴ ἐνόπλιοι ἐχθροί· αὐτοὶ δὲ θὰ παραλείφουν νὰ μᾶς πολεμήσουν μέχρι θανάτου καὶ ἔδω πρέπει ποτὲ νὰ τοὺς ὑποτιμηθούμε. Ἄν τήρῃ, δὲ θέσουμε καὶ ἔδω καταλλόμενα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ πρόβλημα, θὰ διαπράξουμε πολὺ βαρὺ σφάλματα.

«Εἰσήγηση στὴ Δεύτερη Ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐκλέχτηκε ἀπὸ τὸ 70 Συνέδριον» (5 Μαρτίου 1930) 'Ε κ λ ο γ ε 'Ε ρ γ μ ν, τόμος 3ος 384.



Οι Ιμπεριαλιστές κ' οι υτόπειοι αντιδραστικοί, οι θα παραδεχτούν θέματα την ήττα τους και θα παλαίψουν μέχρι εσχάτων. Άφού αποκασασταθεί ειρήνη και τάξη σ' ελδολήρηνη τη χώρα, θα εξακολουθούν να έπιχειροθν συμποτάζ και να διαμελουργούν ταραχές με διαφόρους τρόπους και θα προσπαθουν κάθε μέρα και κάθε λεπτό να επανέλθουν. Αυτό είναι αναπόφευκτο και πέρα από κάθε άμφισβόλια. και έέν πρέπει σά καμία περίπτωση κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες να χαλαρώσουμε την επαγρύπνησή μας.

Έναρκτηριος χαίρεταις στην Πρώτη Σύνοδο της Πολιτικής Συμβουλευτικής Διάσκεψης το Εινδξικου Άκτο (31 Σεπτεμβρίου 1948).

Άν και στην Κίνα ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός, σ' ε,π άφορά το σύστημα της έδωσ-τηρίας, έχει ελδολήρωθεί κατά το μεγαλύτερο μέρος, έν και οι μεγάλοι θεωλλώδικοι έγώνες των μαζών που χαρακτηρίζαν τις προηγούμενες επαναστατικές περιόδους έχουν βασικά τελεώσαι, υπάρχουν ακόμα έπολείμματα των τάσεων που ανατρέπτηαν, των γασκτη-μόνων και της καταπραδόρευς τάξης, υπάρχει ακόμα ή άστική τάξη, ένθι ο μετασχηματισμός της μικροαστικής τάξης, μόλις τώρα άρχισε. Η ταξική πάλη άνάμεσα στο προλεταριάτο και την άστική τάξη, ή ταξική πάλη άνάμεσα στις διάφορες πολιτικές δυνάμεις και ή ταξική πάλη στον έθολογικό τομέα άνάμεσα στο προλεταριάτο και στην άστική τάξη, θα συνεχιστεί για πολύν καιρό, θάσαι έλικοειδής κ' έρωμένες φορές θα γίνεται πολύ έξαια. Το προλεταριάτο επιδιώκει να μετασχηματίσει τον κόσμο σύμφωνα με τη δική του κοσμοαντίληψη. το έδιο κάνει κ' ή άστική τάξη. Άπ' αυτόν την άποψη, το πρόβλημα ποός από τους δυο θα νικήσει τελικά, ο σοσιαλισμός ή ο καπιταλισμός, έν έχει ακόμα πραγματικά λυθεί.

«Για την έρωθ έόση των άντιθέτων άνάμεσα στο Άπό (31 Φεβρουαρίου 1957) 1η ε κ ε ο ο η τήπη σελ. 51 - 52.

Θά χρειαστεί: άκόμα άρκετό χρονικό διάστημα γιά νά κριθεί: ή έκδοση της ιδεολογικής πάλης μεταξύ σοσιαλισμού και καπιταλισμού στή χώρα μας. Κι' αυτό γιατί ή αντίδραση της άστικής τάξης και τών διανοουμένων, πού προέρχονται από τήν παλιά κοινωνία, θά παραμείνει στή χώρα μας γιά πολύ καιρό κι' έτσι θά παραμείνει α' ή ταξική τους ιδεολογία. Άν αυτό δέν κατανοηθεί άρκετά, ή δέν κατανοηθεί καθόλου, θά διαπραχτεί τό σοβαρότερο λάθος και θά παραγυμνωθεί ή άναγκαιότητα της διεξαγωγής τού άγώνα στόν ιδεολογικό τομέα.

Ισό ίδιο σελ. 32 - 33.

Η άστική και μικροαστική ιδεολογία, ή αντιμαρξιστική ιδεολογία, θά εξακολουθούν νά υπάρχουν στή χώρα μας γιά πολύ καιρό. Τό σοσιαλιστικό σύστημα, βασικά έχει έγκυβρυθί στή χώρα μας. Κερδίσαμε τή βασική νίκη σ' ό,τι άφορά τό μετασχηματισμό της άτομικής ιδιοκτησίας σόν μέσον παραγωγής, αλλά δέν έχουμε ακόμα κερδίσει τήν ολοκληρωτική νίκη στίς πολιτικό ιδεολογικό μέτωπο. Στόν ιδεολογικό τομέα, τό πρόβλημα, πού θά κερδίσει στόν άγώνα άνάμεσα τού προλεταριάτου και στήν άστική τάξη δέν έχει ακόμα πραγματικά λυθεί. Έχουμε ακόμα νά διεξαγάγουμε ένα παρατεταμένο άγώνα έναντίον της άστικής και μικροαστικής ιδεολογίας. Θάταν λάθος νά μήν τό καταλάβουμε αυτό και νά παρατηθούμε από τόν ιδεολογικό άγώνα. Όλες οι διαμαρτυρίες, όλα τά θήλη-ηρωϊκά ήρώτα, όλα τά φαντάσματα και τά τέρατα, θά πρέπει νά κριτικαριστούν και σέ καμιά περίπτωση δέ θά πρέπει νά τούς έπιτραπεί νά εξαπλώνονται άνεξέλεγκτα. Όμως ή κριτική πρέπει: νάναι άπολύτως έπιχειρηματολογημένη, αναλυτική και πειστική κι' όχι πρόχειρη, γραφειοκρατική, μεταφυσική ή δογματική.

Όμιλία στην Παγκόσμια Διάσκεψη γιά τή δουλειά της Προπαγάνδας τού Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας (12 Μαρτίου 1956, 1η Έκδοση τρέκτης σελ. 26 - 27.

'Ο δογματισμός κι' ὁ ρεβιζιονισμός στρέφονται κι' οἱ δύο ἐναντίον τοῦ Μαρξισμού. Ὁ Μαρξισμός πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ προχωρήσει πρέπει ν' ἀναπτυχθεῖ παράλληλα μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πρακτικῆς καὶ δὲ μπορεί νὰ μείνει στάσιμος. Θὰ γίνει στείρος, ἂν παραμείνει στάσιμος καὶ ατελείωτος. Ὁ μισός, αἱ βασικὲς ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμού δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραβιαστοῦν, διαφορετικῶς θὰ διαπραχτοῦν λάθος. Εἶναι δογματισμός ν' ἀντιμετωπίζουμε τὸν Μαρξισμό ἀπὸ μιὰ μεταφυσικὴ ἀπόψη καὶ νὰ τὸν θεωροῦμε ὅταν κατὰ τὸ ἄκαμπτο. Εἶναι ρεβιζιονισμός ν' ἀρνούμαστε τὶς βασικὲς ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμού καὶ ν' ἀπορρίπτουμε τὴ γενικὴ ἀλήθειά του. Ὁ ρεβιζιονισμός εἶναι: μιὰ μορφή τῆς ἀστικῆς ιδεολογίας. Οἱ ρεβιζιονιστὲς ἀρνοῦνται τὶς διαφορὰς μεταξὺ σοσιαλισμοῦ καὶ καπιταλισμοῦ, μεταξὺ δεκτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ δεκτατορίας τῆς ἀστικῆς τάξης. Αὐτοὶ ποὺ υποστηρίζουν στὴν πραγματικότητά δὲν εἶναι: ἢ σοσιαλιστικὴ γραμμὴ ἀλλὰ ἢ καπιταλιστικὴ γραμμὴ. Στὶς σημερινὲς συνθήκες, ὁ ρεβιζιονισμός εἶναι πρὸ ἀλήθειας ἀπὸ τὸ δογματισμό. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ σημερινὰ σημαντικὰ καθήκοντα τοῦ ιδεολογικοῦ μέτωπου εἶναι νὰ ξεδιπλώσουμε τὴ σημασία τῆς κριτικῆς ἐναντίον τοῦ ρεβιζιονισμοῦ.

Στὸ 1010, 162. 27 - 28

Ὁ ρεβιζιονισμός, ἡ ὁ δεξιὸς ἀπορριπτικισμός, εἶν' ἓνας ἀστικὸς τρόπος σκέψης κι' εἶναι ἀκόμα περισσότερο ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸ δογματισμό. Οἱ ρεβιζιονιστὲς, αἱ δεξιὰ ἀπορριπτικιστὲς, υποστηρίζουν μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν χειλέων τὸ μαρξισμό ἀποφθεύγοντας ἐπίσης ἐναντίον τοῦ «δογματισμοῦ». Ἀλλὰ αὐτοὶ ποὺ πολεμοῦν στὴν πραγματικότητα εἶναι ἡ οὐσία τοῦ Μαρξισμού. Πολεμοῦν ἢ διαστρεβλώνουν τὸν ὅλιμο καὶ τὴ διαλεκτικὴ, τολισμὸν ἢ προσπάθειαν νὰ ἀδυνατίσουν τὴ δημοκρατικὴ δεκτατορία τοῦ λαοῦ καὶ τὸν ἡγετικὸ ρόλο τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, πολεμοῦν ἀκόμα ἢ προσπαθοῦν νὰ ἀδυνατίσουν

κατέσυν το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό και τη σοσιαλιστική οικοδόμηση. Έπειτα από την βασική νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης στη χώρα μας, υπάρχει ακόμα ένας άριθμος ανθρώπων που μάταια ελπίζουν να ολοκληρώσουν το καπιταλιστικό σύστημα και πολεμάνε την εργατική τάξη σ' όλα τα μέτωπα, συμπεριλαμβανομένου και του ιδεολογικού μετώπου. Και το βεβί χέρι αυτών των ανθρώπων σ' αυτόν τον αγώνα είναι οι ρεβιζιονιστές.

«Για την άρνη λύση των αντιθέσεων άκρυστα από λαό»,  
(27 Φεβρουαρίου 1953) 1η Έκδοση τεύχος σελ. 56 - 57.

### 3. ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ο κομμουνισμός είναι ταυτόχρονα το ολοκληρωμένο σύστημα της προλεταριακής ιδεολογίας κι' ένα καινούργιο κοινωνικό σύστημα. Διαφορετικό από κάθε άλλο ιδεολογικό ή κοινωνικό σύστημα, είναι το πιο τέλει, το πιο προοδευτικό, το πιο επαναστατικό και το πιο ορθολογιστικό σύστημα που εμφανίστηκε ποτέ στην ανθρώπινη ιστορία. Το ιδεολογικό και κοινωνικό σύστημα της φεουδαρχίας έχουν θέση μόνο στο μουσείο της ιστορίας. Το ιδεολογικό και κοινωνικό σύστημα του καπιταλισμού έχουν κι' αυτό έπίσης μπε' στο μουσείο της ιστορίας σ' ένα μέρος του κόσμου (στη Σοβιετική Ένωση) ενώ στις άλλες χώρες μοιάζουν με έναν ετοιμοθάνατο που θυβί'ζεται γρήγορα, σαν τον ήλιο που βασιλεύει πίσω από τους δυτικούς λόφους, και που σύντομα θα σκελυν κι' αυτό στο μουσείο. Μόνο η κομμουνιστική ιδεολογία και το κομμουνιστικό κοινωνικό σύστημα είναι γεμάτα νεανικό σφρίγος και ζωτικότητα και εξαπλώνονται στον κόσμο με την απελευθερητική όρμη και την περσιναβόλα τους δύναμη.

• Η Νέα Δημοκρατία (Ιανουάριος 1940) 'Ε κ α γ η  
'Ε ρ γ ω ν, Τόμος 2ος σελ. 380 - 81

Το σοσιαλιστικό σύστημα ή' αντικαταστήσει βαθμιαία το καπιταλιστικό σύστημα' αυτό είναι ένας αντικειμενικός νόμος ανεξάρτητος από τη θέληση του ανθρώπου. Πράξ' το

γεγονός ότι πολλοί αντιδραστικοί προσπαθούν να στρέψουν προς τα πίσω την τροχιά της Ιστορίας, άρα η γρήγορα ή επιταχυνόμενη θα γίνει κι' αναπόφευκτα θα θριαμβεύσει.

«Όμιλία στην πανηγυρική συνεδρίαση του 'Ανωτάτου Σοβιέτ της Ε.Σ.Σ.Δ. με την οδοκαμία του έργοταξίου της Εθνικής Έπανάστασης της Μεγάλης 'Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής Έπανάστασης». [6 Νοεμβρίου, 1957].

Ήμεις οι κομμουνιστές δεν κρύβουμε ποτέ τις πολιτικές μας πεποιθήσεις. Όριστικά και πέρα από κάθε αμφιβολία, το μελλοντικό ή μέλλουσιν πρόγραμμα μας, είναι να οδηγήσουμε προς τα έμπροσθεν την Κίνα, στο σοσιαλισμό και στον Κομμουνισμό. Και ε' όνομα του κόμματός μας κι' η μαρξιστική κοσμοαντίληψη, εκφράζουν με σαφήνεια αυτό το υπέρτατο ιδανικό του μέλλοντος, ενός μέλλοντος άσύγκριτα λαμπρού, κι' εδαίου.

«Ριά την Κιζέρηση Συνασπισμού» [34 'Απριλίου 1945].  
Έκλογη Έργων τόμος 3ος σελ. 282.

Το Κινέζικο επαναστατικό κίνημα που καθοδηγείται από το Κομμουνιστικό Κόμμα, στο σύνολό του άγκαλιάζει τα δύο στάδια, το στάδιο της δημοκρατικής και το στάδιο της σοσιαλιστικής επανάστασης, τούτοις δυό οδοιστικά διαφορετικά επαναστατικά στάδια, και το δεύτερο στάδιο μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο ύστερα από την ολοκλήρωση του πρώτου. Η δημοκρατική επανάσταση άποτελεί την άπαραίτητη προετοιμασία, για τη σοσιαλιστική επανάσταση, κ' η σοσιαλιστική επανάσταση είναι ή άναπόφευκτη συνέχεια της δημοκρατικής επανάστασης. 'Ο υπέρτατος σκοπός για τον οποίο άγωνίζονται όλοι οι κομμουνιστές είναι να εγκαθιδρύσουν μια σοσιαλιστική και κομμουνιστική κοινωνία.

«Η Κινέζικη Έπανάσταση και το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας». (Δεκέμβριος 1959) Έκλογη Έργων, τόμος 2ος σελ. 80 - 81.

Σκοπός της σοσιαλιστικής επανάστασης είναι ν' απελευθερώσει τις παραγωγικές δυνάμεις. Το πρόβλημα από την άτομική ιδιοκτησία στη σοσιαλιστική, συλλογική ιδιοκτησία στην αγροτική οικονομία και βιοτεχνία, κι' από το καπιταλιστικό σύστημα της ιδιωτικής βιομηχανίας κι' εμπορίου στο σοσιαλιστικό, θα προκαλέσει τρομακτική απελευθέρωση παραγωγικών δυνάμεων. Έτσι οι σοσιαλιστικές συνθήκες θα συντελέσουν στην τεράστια ανάπτυξη της βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής.

Όμιλία στο Άνωτατο Κρατικό Συμβούλιο (25 Ιανουαρίου 1860).

Αυτή τη στιγμή διεξάγουμε μία επανάσταση όχι μόνο από την άποψη του κοινωνικού συστήματος με το πέρασμα από την άτομική ιδιοκτησία στη δημόσια, αλλά επίσης και από τεχνική άποψη, με το πέρασμα από τη χειροτεχνική παραγωγή στην πλατειά σύγχρονη βιομηχανική παραγωγή κι' οι δύο αυτές επαναστάσεις είναι συνδεδεμένες. Στην αγροτική οικονομία, με τις ειδικές συνθήκες της χώρας μας ό συναινετικός πρέπει να προηγηθεί της μεγάλης μηχανοποίησης (στις καπιταλιστικές χώρες ή αγροτική οικονομία αναπτύσσεται με ένα καπιταλιστικό τρόπο). Γι' αυτό δέν πρέπει να θεωρούμε τη βιομηχανία και την αγροτική οικονομία, τη σοσιαλιστική εκβιομηχάνιση και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της αγροτικής οικονομίας, ως δύο ξεχωριστά κι' απομονωμένα πράγματα, και σε καμιά περίπτωση δέν πρέπει να υπερτιμούμε το ένα και να υποτιμούμε τ' άλλο.

«Σχετικά με το πρόβλημα του Αγροτικού Συνταξιορίου (31 Ιουλίου 1865), 3η έκδοση σελ. 19 - 20.

Τό κοινωνόργον σοσιαλιστικό σύστημα μόλις τώρα έγινε καθιέρωθηκε και θα χρειαστεί ακόμα καιρός για να σταθερο-

ποιηθεί. Δεν πρέπει να έχουμε την αξίωση να σταθεροποιηθεί έντελως το καινούργιο σύστημα από την ίδια τη στιγμή που εγκαθιδρύθηκε, γιατί τότε αυτό είναι αδύνατο. Θα σταθεροποιηθεί θήμα προς θήμα. Γενά να επιτευχθεί ή απόλυτη στερέωση είναι απαραίτητο όχι μόνο να πραγματοποιηθεί ή σοσιαλιστική εκδιωγήνιση της χείρας και να ολοκληρωθεί ή σοσιαλιστική επανάσταση στο οικονομικό μέτωπο, αλλά είναι απαραίτητο να διεξάγονται συνεχώς και δραστήριοι σοσιαλιστικοί επαναστατικοί αγώνες και ή σοσιαλιστική διαπαιδαγούηση στο πολιτικό και ιδεολογικό μέτωπο. Έκτός απ' όλα αυτό θα χρειαστεί να συντρέχουν κι' άλλες διεθνείς παράγοντες.

Ήμελιν στην Παγκοσμική διάσκεψη του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας για τη δεκάετη της Προσηνάντιας. [18 Μαρτίου 1957].

Ή πάλιν για τη στερέωση του σοσιαλιστικού συστήματος στην Κίνα, ή πάλιν που θα αποφασίσει αν θα επικρατήσει ο σοσιαλισμός ή ο καπιταλισμός, θα χρειαστεί ακόμα μια μεγάλη ιστορική περίοδο. Άλλα θα πρέπει ν' αντιληφτούμε ότι το νέο σοσιαλιστικό σύστημα θα σταθεροποιηθεί άναμφισήτητα. Μπορούμε σίγουρα να ανακοδομήσουμε ένα σοσιαλιστικό κράτος με σύγχρονες διομηκνεία, σύγχρονη βγρική οικονομία, και σύγχρονη εκπαιήμη και πολιτισμό.

Στο Πεκ.

Ο αριθμός των διανουμένων πούναι εχθρικός προς το κράτος μας είναι πολύ μικρός. Δεν τους άρέσει το κράτος μας δηλ. ή δικτατορία του προλεταριάτου και λαχταρούν την παλιά κοινωνία. (Όποτε θα έρiscουν εύκαιρία θα δημιουργούν άναταραχές και θα προσπαθούν να άνατρέψουν το κομμουνισ-



οτικό κόμμα και να παλινρθώσουν την παλιά Κίνα. Αυτοί  
οί στεγανόφθαλμοι έχουν κάνει την έκλογή τους ανάμεσα στους  
δύο δρόμους, στο δρόμο του προλεταριάτου και στο δρόμο της  
αυτοκρατορικής τάξης, ανάμεσα στο σοσιαλιστικό και στον καπιτα-  
λιστικό δρόμο, και τάχθηκαν υπέρ του τελευταίου. Στην προ-  
γραμματική τους δεν υπάρχει τέτοιος δρόμος· επομένως είναι έτοι-  
μοι να συνθηκολογήσουν με τον Ιμπεριαλισμό, τη φεουδαρχία  
και το γραφειοκρατικό καπιταλισμό. Τέτοιοι άνθρωποι βρί-  
σκονται στους πολιτικούς κύκλους και στους θρησκευτικούς  
και εμπορικούς, στους πολιτιστικούς και μορφωτικούς, στους  
επιστημονικούς κύκλους και είναι βίαιι τους εξαιρετικά αντι-  
δραστικοί.

Σ:6 Πισ.

Το σοβαρό πρόβλημα είναι ή διαπαιδαγώγηση των α-  
γροτών. Η αγροτική οικονομία είναι διασπαρμένη, και ή σο-  
σιαλιστικοποίηση της αγροτικής οικονομίας, έχει κριθεί από  
την κρίση της Σοβιετικής Ένωσης, πώς απαιτεί μία μακρό-  
χρονη περίοδος και μία λεπτόληγη εργασία. Χωρίς τη σοσια-  
λιστικοποίηση της αγροτικής οικονομίας δε μπορεί να υπάρξει  
ολοκληρωμένος στέρεος σοσιαλισμός.

\*Η δημοκρατική δικτατορία του λαού\* (30 Ιουνίου  
1940) Έκλογή Έργων, τόμος 4ος σελ. 419.

Ώρε:λούμε νάχουμε την πίστη, πρώτον, ότι οι αγροτικές  
μάζες είναι έτοιμες να προσχωρήσουν έθιμα προς έθιμα στο  
δρόμο του σοσιαλισμού κάτω από την καθοδήγηση του κόμ-  
ματος, και δεύτερον ότι το Κόμμα είναι έτοιμο να καθοδη-  
γήσει τους αγρότες α' αυτό το δρόμο. Αυτά τα δύο σημεία  
αποτελούν την ουσία του προβλήματος, το κύριο ρεύμα.

Σχετικά με το πρόβλημα του Αγροτικού Συνεταιρισμού  
(31 Ιουλίου 1955) 9η έκδοση σελ. 18.

Σύμφωνα με τη θεωρία των συνεπεισμών πρέπει να καταλάβουν τις κλίσεις θέσεις οι φτωχοί αγρότες κ' οι μεσαίοι αγρότες, ενώ οι μεσαίοι αγρότες του κατώτερου στρώματος και κείνοι του ανώτερου στρώματος, (είτε είναι καλοί είτε νέοι) από συμπληρωματικές δυνάμεις. Μόνο έτσι μπορεί να πραγματοποιηθεί η ενότητα μεταξύ των φτωχών και μεσίων αγροτών, οι συνεπεισμοί να στερεωθούν, η παραγωγή ν' αυξηθεί κι' ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός ελκυστική της ύπαιθρου να συμπληρωθεί κανονικά σύμφωνα με την πολιτική του Κόμματος. Διαφορετικά δε θα μπορεί να επιτευχθεί ενότητα, μεταξύ των μεσίων και φτωχών αγροτών, οι κοινότητες δε θα στερεωθούν, η παραγωγή δε θα μπορεί ν' αυξηθεί, κ' ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός ελκυστική της ύπαιθρου δε θα πραγματοποιηθεί.

Εισαγωγικό σημείωμα από «Πώς θα εξασφαλισουμε ώστε να παράσει ο λαός;» από συνεπεισμό του Βουλήνιου από τους μεσικούς στους φτωχούς αγρότες (1955). 'Η Σοσιαλιστική ή Εξέλιξη της Αγροτικής Οικονομίας. Κριτική του Έκδοσης τόμος 3ος.

Η ενότητα με τους μεσικούς αγρότες είναι βασικής σημασίας ζήτημα και θα είναι λάθος να μη πραγματοποιηθεί. Άλλα πια πρέπει να στηριχτεί η άρτακή τάξη και το Κομμουνιστικό Κόμμα στην ύπαιθρο για να κερδίσει τους μεσικούς αγρότες και να πραγματοποιήσει το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό σ' ελκυστική την ύπαιθρο; Αρκάτως σ' κανένα άλλο από τους φτωχούς αγρότες. Ανάλογη ήταν η κατάσταση όταν διεξαγόταν ο αγώνας εναντίον των γαιοκτημόνων για την πραγματοποίηση της διανομής της γης, και τότε είχε και η περίπτωση σήμειρα όταν αγωνιζόμαστε εναντίον των πλουσιοκατοίκων και των άλλων καπιταλιστικών στοιχείων, για να πετύχουμε το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της αγροτικής οικονομίας. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, οι με-

οιοι αγρότες ταλαντεύονταν στο άρχικό στάδιο. Και μόνο ύστερα, όταν είχαν καθαρά το γενικό ρεύμα της κατάστασης και το πλαίσιο του θριάμβου της επανάστασης, οι μεσαίοι αγρότες τάχθηκαν με το μέρος της επανάστασης. Οι φτωχοί αγρότες πρέπει να κάνουν δουλειά στα μεσαία στρώματα της αγροτιάς και να τα κερδίσουν, έτσι η επανάσταση θα κλασάει: μέσα με την μέρα μέχρι την τελική νίκη.

Προσωπικό σημείωμα στο έργο «Το θέλημα του Συνταγματάρχη των μεσαίων αγροτών και του Συνταγματάρχη των φτωχών αγροτών στην Έπαρχία Φουάν» (1955).  
 'Η Σοσιαλιστική Έξέγερση στην Κινέζικη Έκδοση τόμος 8ος.

Υπάρχει μία σοβαρή τάση προς τον καπιταλισμό μεταξύ των ελλείψεων αγροτών. Αυτή η τάση θα γίνει αχάλλωτη αν έστω και ελάχιστα παραμελήσουμε την πολιτική δουλειά ανάμεσα στους αγρότες, στη διάρκεια του συνταξιοδοτικού κινήματος και για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα μετά από αυτό.

Προσωπικό σημείωμα στο έργο «Μία αποφασιστική τάση πρέπει να αντιμετωπίσει δυνατίον της τάσης προς τον καπιταλισμό» (1955).  
 'Η Σοσιαλιστική Έξέγερση στην Κινέζικη Έκδοση τόμος 8ος.

Το κίνημα για τη συνταξιοδοτική επανάσταση της αγροτικής οικονομίας ήταν ένας σοβαρός ιδεολογικός και πολιτικός αγώνας από την ίδια στιγμή που άρχισε. Δε μπορούν να ξελαθροδυσθούν κοινότητες χωρίς να περάσουν μέσα από ένα τέτοιο αγώνα. Για να μπορέσει να χτιστεί ένα ολοκληρωμένο κοινωνικό σύστημα στη βάση του παλιού, πρέπει η θέση να αποπιστευτεί καθαρά. Αναπόφευκτα υπολείμματα των παλιών ιδεών,

πρό ἀντανακλάσθαι στό παλιό σκότisma, θά παραμένουν στό μαζιά τῶν ἀνθρώπων γιά πολύ καιρό, καί δέν θά ἐκδιωχθοῦν εὐκολά. Ὅσοι ἀπό τήν ἰδρυτή της μέτ' αἰνότητα πρέπει νά περάσει μέσα ἀπό πολύ περισσότερους ἀγῶνες γιά νά μπορέσει νά στεριωθεῖ. Ἀκόμα καί τότε, ἂν ἀρχίσουμε νά χαλαρῶνουμε τίς προστάσεις μας μπορεῖ νά καταρρεύσει.

Βιογραφικό σημείωμα στό ἔργο «Ἐνα ὁμιλῶν διδάγμα» (1956). Ἡ Σασ: α λ : σ τ ι κ ῆ Ἑ ξ ῖ γ α ρ ο τ  
 ς τ ῆ ν Κ ι λ ῆ ζ : κ η θ π κ ι θ ρ ο, Κινέζικη  
 Ἑκδ. Τῆμ. Τετ.

(1) αὐθόρμητες δυνάμεις τοῦ καπιταλισμοῦ στήν ὁμοιογενή αἰσθανομένη σταθερά τῶ τελευταίων χρόνων παρ' αὐτῶ μέ τήν ἐμφάνιση τῶν πλουσιοκρατικῶν καί πολλῶν μεσαίων εὐπόρων ἀγροτῶν. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, πολλοί φτωχοί ἀγρότες ἐξαιρουμένων νά ζοῦν ἀνάμεσα στή φτώχεια ἐπειδή δέν διαθέτουν ἀρκετά μέσα παραγωγῆς, μερικά ἔχουν χρέη, ἄλλοι ὑποχρεῶνεται νά πουλήσουν ἢ νά νοικιάσουν τή γῆ τους. Ἄν ἀπῆλθουμε αὐτήν τήν πύση νά συνεχιστεῖ ἀνεξέλεγκτα, ἡ πείραξη στήν ὁμοιογενή θά βαθύνει μέρα μέ τή μέρα. Οἱ ἀγρότες καί ἔχασαν τή γῆ τους καί αὐτοί καί παραμένουν στή φτώχεια θά παραπονιζοῦνται ὅτι δέν κάνουμε τίποτε γιά νά τοῦς σώσουμε ἀπό τήν καταστροφή ἢ νά τοῦς βοηθήσουμε νά ξεπεράσουν τίς δυσκολίες τους. Οὕτε, καί οἱ εὐποροί μεσαῖοι ἀγρότες καί σκοπεύουν νά μποῦν στό δρόμο τοῦ καπιταλισμοῦ θά νά ἐνθαρρυνθῶνται μαζί μας, γιατί ποτέ δέν θά ἱκανοποιηθούμε τίς ἀπαιτήσεις τους ἐκτός ἂν ἔχουμε σκοπὸ νά ἀκολουθήσουμε τὸ δρόμο τοῦ καπιταλισμοῦ. Εἶναι ἐνικετό κάτω ἀπὸ αὐτές τίς συνθήκες νά συνεχιστεῖ νά διατηρεῖται σταθερά ἡ ἐργασία ἀγροτική συμπαγῆ. Εἶναι φανερό πῶς ὅχι, ἀνὸς ὑπάρχει λύση σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα παρὰ ἂν τεθεῖ σέ μιὰ κενόρριγη ὁλοση. Κε' αὐτὸ σημαίνει: ὅτι τελευταίονα μέ τήν βαθμιαία πραγματικοποίηση τῆς σοσιαλιστικῆς ἐκδιωχθῆναι καί τοῦ

αυτοκρατορικού μετασχηματισμού της βιοτεχνίας, της καπιταλιστικής βιομηχανίας, και του εμπορίου να πραγματοποιηθεί βήμα προς βήμα, ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός ολοκληρωθεί της αγροτικής οικονομίας μ' άλλα λόγια, σχημαίνει να πραγματοποιηθεί ή συνεπειροποιηθεί. Και να εξαλειφθεί η οικονομία των κλαυσιχουρικών, κ' η άποικιακή οικονομία στην ύπαιθρο ώστε ελλοιμαί: ο αγροτικός πληθυσμός να εγερθεί.

Σχετικά με το Πρόγραμμα του "Αγροτικού Συνταγισμού" (31 "Ιουλίου 1926) βλ. έκδ. σελ. 26 - 27.

Με τον δυο συνολική σχεδριοποίηση έννοούμε τη σχεδιοποίηση και παίρνει υπ' όψη της τα συμφέροντα των 600 εκατομμυρίων λαού της χώρας μας. Όταν καταστρώνουμε σχέδια, όταν χειρίζεσθε υποθέσεις ή μελετάμε προβλήματα, πρέπει να προχωράμε ξεκινώντας από το γεγονός ότι η Κίνα έχει 600 εκατομμύρια κατοίκους και δεν πρέπει να ξεχνάμε αυτό το γεγονός ούτε μια στιγμή.

Για την όρθη λύση των αντιθέσεων δώμενα από λαό. (27 "Φεβρουάριου" 1927), βλ. έκδ. τόμος σελ. 47.

"Ενας πρόσθετος αποφασιστικός παράγοντας στην καθυστέρηση του Κόμματος μας είναι: ο πληθυσμός των 600 εκατομμυρίων. Παρομοίως λαϊκές μάζες σημαίνει μεγαλύτερη ζήτηση ιδεών, μεγαλύτερο ενθουσιασμό και μεγαλύτερα έργα. Ποτέ πριν οι λαϊκές μάζες δεν ήταν τόσο έμπνευσμένες, τόσο στρατευμένες και τόσο θαρραλές όσο αυτή τη στιγμή.

"Χαιρετισμός στο συνεπαιριό", (16 "Απριλίου 1928).

Έκτος από άλλα χαρακτηριστικά, το ξεχωριστό πράγμα ε' ότι αφορά τα 600 εκατομμύρια λαού της Κίνας είναι ότι  
86

είναι λαός «φτωχός και λευκός». Αυτό φαίνεται ότι είναι κακό πράγμα, αλλά στην πραγματικότητα είναι καλό πράγμα. Η φτώχεια γεννάει την επιθυμία της αλλαγής, την επιθυμία για ελευθερία και την επιθυμία για επανάσταση. Σ' ένα λευκό χαρτί, ένα χαρτί χωρίς κανένα γράμμα, μπορούν να γραφούν τα πιο φρόνα και τα πιο όμορφα γράμματα, μπορούν να ζωγραφιστούν οι πιο όμορφες και δημιουργικές εικόνες.

Στο ίδιο.

Ύστερα από τη νίκη της Κινέζικης επανάστασης και τη λύση του προβλήματος της γής, θα εξακολουθούν ακόμα να υπάρχουν δυο βασικές αντιθέσεις στην Κίνα. Η πρώτη είναι εσωτερική και είναι η αντίθεση ανάμεσα στην εργατική τάξη και την άστική τάξη. Η δεύτερη είναι εξωτερική, είναι η αντίθεση ανάμεσα στη Κίνα και στις ιμπεριαλιστικές χώρες. Έπομένως, μετά τη νίκη της λαϊκής δημοκρατικής επανάστασης, η Κρατική εξουσία της λαϊκής δημοκρατίας, κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης, δεν πρέπει να εξασθενήσει αλλά να δυναμώσει.

• Εισήχθη στη Διάσκεψη Ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής που εκλέχτηκε από το 7ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας (5 Μαρτίου 1949) Έκλογη Έργων, τόμος 4ος σελ. 269.

«Δε θέλετε λοιπόν να καταργηθεί το κράτος;» Ναι, έμεινε  
Οίλομε, αλλά όχι ακριβώς τούτη τη στιγμή! Δε μπορούμε  
ακόμα να το κάνουμε γιατί; Γιατί ο ιμπεριαλισμός υπάρχει  
ακόμα, γιατί υπάρχει ακόμα η ντόπια αντίδραση, γιατί υπάρ-  
χουν ακόμα οι τάξεις στη χώρα μας. Το σημερινό μας πα-  
θήμα είναι η ένσχυση του μηχανισμού του λαϊκού κράτους  
— ιδιαιτέρως του λαϊκού στρατού, της λαϊκής πολιτοφυλακής

καὶ τῆς λαϊκῆς δικαιοσύνης — γιὰ νὰ στερεώσουμε τὴν ἐθνικὴν  
ἑμμεν καὶ νὰ προστατεύσουμε τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ.

• Ἡ Δημοκρατικὴ Δικτατορία τοῦ Λαοῦ • (30 Ἰουνίου  
1949) Ἑλευθερία, τέρ. 4ος σελ. 418.

Τὸ πελίκειμά μας εἶναι ἡ δημοκρατικὴ δικτατορία τοῦ  
λαοῦ, ποὺ καθιερώνεται ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ βασίζε-  
ται στὴν συμμαχία τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν. Γιὰ ποῖο λόγο  
ὁπάρχει αὐτὴ ἡ δικτατορία; Ἢ πρώτη της λειτουργία εἶναι  
νὰ συντρίψει τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας μας εἰς ἀντιδραστικὰς  
τάξεις, τ' ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα καὶ τοὺς ἐκμεταλλεῦτες, ποὺ  
ἐντιπίζονται στὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, νὰ συντρίψει αὐ-  
τοὺς τοῦ προσπαθεῖν νὰ ὑπονομεύσουν τὴ σοσιαλιστικὴ αἰχο-  
δόμησιν, μὲ ἄλλα λόγια νὰ ἐπιλύσει εἰς ἐσωτερικὰς ἀντιθέσεις  
ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας. Παράδειγμα, νὰ συλ-  
λάβει καὶ νὰ καταδικάσει μερικοὺς ἀντεπαναστάτες, καὶ νὰ  
στερῇσι γιὰ μὰ ἐρισμένην περίδω ἀπὸ τὰ ἐκλογικὰ δικαιώ-  
ματα καὶ εἰς ἐλευθερίας τοῦ λόγου τοὺς γαιοκτημονες καὶ γρα-  
φειοκράτες καπιταλιστές, — ὅλα αὐτὰ ἐρίσκονται στοὺς στό-  
χους τῆς δικτατορίας μας. Γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς δημόσιας  
τάξης καὶ τὴν ὑπεράσπιση τῶν λαϊκῶν συμφερόντων, εἶναι  
ἐπίσης ἀναγκαῖον, ἡ δικτατορία νὰ κυνῇσι ἐναντίον τῶν κλε-  
φτῶν, τῶν ἀπατεώνων, τῶν ἐμπρηστῶν, δολοφόνων, ἐγκλη-  
ματιῶν, τῶν συμμορετῶν, καὶ ἄλλων παλαιανθρώπων τοῦ κυ-  
ρίως ὑπονομεύου, τῇ δημόσει τάξει. Ἡ δεύτερη λειτουργία  
τῆς δικτατορίας εἶναι: νὰ προστατέψῃ τὴν χώραν μας ἀπὸ κάθε  
ἀναρρετικὴν θρασηριότητα καὶ πιθανὴν ἐπίθεσιν ἀπὸ τὴν  
πλευρὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ. Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, μπρο-  
στὰ στὴ δικτατορία τίθεται τὸ καθήκον τῆς ἐπίλυσης τῶν  
ἀντιθέσεων ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς μας ἐχ-  
θροὺς. Ὁ σκοπὸς τῆς δικτατορίας εἶναι νὰ προστατέψῃ τὸ  
λαὸ μας ὥστε νὰ ἀφαιρηθῇ στὴν εἰρηρικὴ δουλειὰ γιὰ νὰ

μπορέσει να μετατρέψει την Κίνα σε μια σοσιαλιστική χώρα πού να διαλέξει μια σύγχρονη διαμνησκύα, σύγχρονη αγροτική οίκονομία, σύγχρονη επιστήμη και σύγχρονο πολιτισμό.

«Για την ερώτη λύση των αντιθέσεων διάμεσα στο λαό»  
(21 Φεβρουαρίου 1957) πρώτη έκδοση τσάιης, σ. 67.

«Η δημοκρατική δικτατορία του λαού έχει ανάγκη από την καθοδήγηση της εργατικής τάξης, γιατί η εργατική τάξη είναι η πιο όξυδερκής τάξη, η πιο ανεπιτελής τάξη και, η τάξη με το πιο συνεπές επαναστατικό πνεύμα. Όλη η ιστορία της επανάστασης αποδειχνει πως η επανάσταση άκτυχαίνε: χωρίς την καθοδήγηση της εργατικής τάξης και πως θριαμβεύει με την καθοδήγηση της εργατικής τάξης.

«Η δημοκρατική δικτατορία του λαού» (30 Ιουνίου 1949), Έκλογη Έργων, τόμ. 3ος σελ. 421.

«Η δημοκρατική δικτατορία του λαού στηρίζεται στη συμμαχία της εργατικής τάξης, της αγροτιάς και της μικροαστικής τάξης των πόλεων και ιδιαίτερα στη συμμαχία των εργατών και αγροτών, γιατί οι δύο αυτές τάξεις περιλαμβάνουν το 90 τοίς έκατο του κινέζικου πληθυσμού. Οι δύο αυτές τάξεις είναι οι κύριες δυνάμεις για την άνατροπή του ιμπεριαλισμού και της αντιδραστικής κλίμακας του Κούδμοναγκ. Το κέρμας από τη Νέα Δημοκρατία στο σοσιαλισμό θα έξαρτηθεί κυρίως από τη συμμαχία τους.

Στο 15ο.

«Η ταξική πάλη, η πάλη για την παραγωγή και την επιστημονική έρευνα είναι τα τρία μεγάλα επαναστατικά κι-



νήματα για την ενομοθέτηση μιας ισχυρής σοσιαλιστικής χώρας. Τα κινήματα αυτά αποτελούν μία σύγχρονη έγγρηση πώς οι κομμουνιστές θα κατακυλερέψουν τη γραφειοκρατία και θα συντρίψουν το ρεβιζιονισμό και το δογματισμό και θα μείνουν για πάντα άθιγτοι. Αποτελούν την πιο αξιόπιστη έγγρηση ότι το προλατριάτο, θα μπορέσει να ένωθει με τις πλατιές εργαζόμενες μάζες και θα πραγματοποιήσει τη δημοκρατική δικτατορία. "Αν, δὲν ὁπῆρχαν αὐτὰ τὰ κινήματα, κ' οἱ γαιοκτήμονες, οἱ πλουσιοχρονικοί, οἱ ἀντεπαναστάτες, τὰ κακὰ πεινρή και τὰ πέρματα κάθε εἴδους ἀφῆνονταν νὰ σηκώσουν κεφάλι, κ' ἂν τὰ σταλέχη μας ἐκλείναν τὰ μάτια σ' ὅλα αὐτά και σὲ πολλές περιπτώσεις ἀποτύχαιναν νὰ κάνουν διάκριση ἀνάμεσα στὸ ἐχθρὸ και σὲ μὲς, συνεργαζόμενα μὲ τὸν ἐχθρὸ μὲ ἀποτίεση νὰ διαφθείρονται, ἂν τὰ σταλέχη μας περνοῦσαν ἐπὶ στὸ ἐχθρὸ στρατόπεδο ἢ ὁ ἐχθρὸς ᾔσταν ἑαυτὸς νὰ τρυπώσει στὶς γραμμές μας, κ' ἂν πολλοὶ ἐργάτες, ἀγρότες και διανοούμενοι ἀφῆνονταν ἀπροσέχτετοι μπροστὰ στὶς δύο τακτικές τοῦ ἐχθροῦ, τότε θὲ θὰ ἀργάσει πολὺ ἡ ἡμέρα, ὥπως μερικὰ χρόνια ἢ μὲ δεκαετία, ἢ τὸ πολὺ μερικὰς δεκαετίες, πού θὰ ἐμφανίζονταν μὲ ἀναπόφευκτη ἀντεπαναστατική παλινέρθση, σ' ἐθνικὴ κλίμακα, πού τὸ μαρξιστικὸ - λενινιστικὸ κῆμμα θὰ γινόταν χωρὶς ἀμφιβολία ἕνα κῆμμα ρεβιζιονιστικὸ ἢ φασιστικὸ και πού ὁλόκληρη ἡ Ἰβρία θ' ἄλλαζε τὸ χρώμα της.

Σχετικὰ μὲ τὰ "Κατὰ καλὰ νοσημέτια τῆς Ἰσπανίας Τσεκίνογ" για τὴ συμμαχία τοῦ σταλέχων στὴ σημαντικὴ ἐργασία 19 Μαΐου 1959). ἀπὸ τὸ ἔργο "Ὁ Ἀνταρταρκτικὸς φευτοκομμουνισμός και τὰ ἱστορικὰ π.-δόγματα πού δίνει στὴν κόλαση", σ. 71 - 72.

Ἡ δημοκρατικὴ δικτατορία τοῦ λαοῦ χρησιμοποιεῖ δύο μεθόδους. Σ' αὐτὴ ἀφορᾷ τοὺς ἐχθροὺς χρησιμοποιεῖ τὴ μέθοδο τῆς δικτατορίας και αὐτὸ σημαίνει: πῶς για μὲ μακρόχρονη περίοδο εἶναι ἀναγκαῖο νὰ μὴ τοὺς ἀφήνει νὰ παίρνουν μέρος

στην πολιτική δραστηριότητα και να τούς αναγκάζει να υπακούουν στους νόμους της λαϊκής κυβέρνησης και να τούς εξαναγκάζει να εργάζονται και μέσα στη δουλειά να επιθεώρει να τούς κάνει νέους ανθρώπους. Σ' ότι αφορά το λαό, αντιθέτως, δεν χρησιμοποιεί τη μέθοδο του εξαναγκασμού αλλά τη δημοκρατική μέθοδο που σημαίνει τώς πρέπει να φροντίζει ώστε απαραίτητα να παίρνει μέρος στην πολιτική δραστηριότητα χωρίς να τον εξαναγκάζει σ' αυτό ή σ' άλλο αλλά χρησιμοποιώντας τη δημοκρατική μέθοδο της διαπαιδαγώγησης και της πειθούς.

Τελικός λόγος στη Διάσκεψη Ξάνθου της Κόνημας: Έπιτροπή της Πολιτικής και Βουλευτικής Συνέλευσης του Κονγκρέσο Λαού (23 Ιουνίου 1950)

Κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος, ο γενέστερος λαός εξαπελύνει ένα όρμητικό κίνημα για την γρήγορη ανάπτυξη του σοσιαλισμού στην Κίνα σε σπύρεα βάσης. Αυτό είναι ένα κίνημα για τη διεξαγωγή ριζικής πανεθνικής συζήτησης που θένει ταυτόχρονα καθοδηγούμενη κι' ελεύθερη, μες συζήτησης που θα διεξάγεται τόσο στην πόλη όσο και στην ύπαιθρο πάνω σε τέτοια θέματα όπως, ο σοσιαλιστικός δρόμος είναι αντίθετος με τον καπιταλιστικό δρόμο, το βασικό σύστημα του κράτους και τα πολιτικά μέτρα, το στυλ δουλειάς του κόμματος κ' οι κυβερνητικοί λειτουργοί, και το ζήτημα της σύμμετρης του λαού, μες συζήτησης που θα διαδίδεται από τα ίδια τα πράγματα και που κατευθύνεται από να εξηγήσει τα πράγματα, έτσι ώστε να μπορούσαμε να λύσουμε όρθις τις αντιθέσεις που υπάρχουν σήμερα ανάμεσα στο λαό και στο άπαιτον άμεση λύση. Πρόκειται για ένα σοσιαλιστικό κίνημα για την αυτοδιαπαιδαγώγηση και την αίσια - εξύψωση του λαού.

\*Ομιλία στην πανηγυρική συνεδρίαση του Άνωτάτου Σοβιέτ της ΕΣΣΑ με την εθνική της 40ης εορτασίας της Μεγάλης Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης (6 Νοεμβρίου 1957).

Τὸ πῶς ἐπείγον καθήκον πού θρίσκαται μαπροστά μας εἶναι τὸ μεγάλο ἔργο τῆς οὐκοδόμησής. Ἄν π' ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ 10 ἑκατομμύρια μέλη στὸ κόμμα μας, παρ' ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μὲς μικρὴ μειωψηφία τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας μας. Στὶς κυβερνητικὲς ὑπηρεσίες καὶ στοὺς δημοβίαιους ὀργανισμοὺς κα' ἐπιχειρήσεις πρέπει νὰ γίνεῖ πολὺ δουλειὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωκομματικούς. Εἶναι ἀδύνατον νὰ προσδώσει αὐτὸ τὸ μεγάλο ἔργο ἂν δὲν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σελς μάζες κα' ἂν δὲ συνεργαζόμαστε μὲ τοὺς ἐξωκομματικούς, καταβάλλοντας κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς ἐνότητάς ἐλλοκλήρου τοῦ Κόμματος. Ὅφελουμε ἐπίσης νὰ καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς ἐνότητάς ἄλλων τῶν ἀλλοτῆτων μας, τῶν δημοκρατικῶν τάξεων, τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων καὶ τῶν λαϊκῶν ὀργανώσεων, γιὰ νὰ σταθεροῦμε καὶ νὰ διεκρύνουμε τὸ ἐνιαῖο λαϊκὸ - δημοκρατικὸ μέτωπο\* ὀφείλουμε ἐπίσης νὰ καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια γιὰ ν' ἀπαλλαγθοῦμε ἀπὸ κάθε μὴ ὀρετὴ ἐκδήλωση σ' ἄλλους τοὺς κρίκους τῆς δουλειᾶς μας πού ζημιώνουν τὴν ὑπόθεση τῆς ἐνότητάς ἀνάμεσα στὸ Κόμμα καὶ τὸ λαό.

\* Ἐναρτήριας Λόγος στὸ Ἱνστιτοῦτο Ἐθνικὸ Στάδιο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας τ. 15 Σεπτεμβρίου 1956).

#### 4. ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΗ ΛΥΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΛΑΟ

Στην Κοινωνία μας υπάρχουν δύο τύποι αντιθέσεων — αντιθέσεις ανάμεσα στον έχθρο και σέ μας και αντιθέσεις ανάμεσα στον ίδιο το λαό. Αυτές οι δύο αντιθέσεις είναι έντελως διαφορετικές ως προς το χαρακτήρα τους.

«Για την ορθή λύση των αντιθέσεων ανάμεσα στο λαό»  
(27 Φεβρουαρίου 1967) Έκδοση τσέπης. σελ. 2.

Για ν' απεχτήσουμε μία ορθή αντίληψη των αντιθέσεων που υπάρχουν σ' αυτός τους δύο διαφορετικούς τύπους αντιθέσεων, πρέπει να αποφηγηθούμε τι εννοούμε όταν λέμε «λαός» και τι εννοούμε όταν λέμε «έχθρος»... Στο σημειώσάδου, στην περίοδο της οίκοδόμησης του σοσιαλισμού, οι τάξεις, στρώματα και κοινωνικές ομάδες, που είνουσαν, υποστηρίζουν κα' εργάζονται για την απόθεση της σοσιαλιστικής οίκοδόμησης αποτελούν το λαό. Όλες οι κοινωνικές δυνάμεις κι' ομάδες που αντιτίθενται στη σοσιαλιστική επανάσταση, που διάκενται έχθρικά απέναντι στη σοσιαλιστική επανάσταση και προσπαθούν να υπονομεύσουν την απόθεση της σοσιαλιστικής οίκοδόμησης αποτελούν τους έχθρους το λαού.

Στο ίδιο α. 3 - 3.

Στις τωρινές συνθήκες της Κίνας, οι αντιθέσεις ανάμεσα στο λαό περιλαμβάνουν τις αντιθέσεις στους κόλπους της έρ-

γαιικής τάξης, τις αντιθέσεις στους κόλπους της άγροτιάς, τις αντιθέσεις στους κόλπους των διανοουμένων, τις αντιθέσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και την άγροτιά, τις αντιθέσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και την άγροτιά από το ένα μέρος και στους διανοούμενους από την άλλη, τις αντιθέσεις στην εργατική τάξη και τ' άλλα πράγματα του άρραγόμενου λαού από το ένα μέρος και στην έθνική άστική τάξη από το άλλο, τις αντιθέσεις στους κόλπους της έθνικής άστικής τάξης κ.λ.π. Η άσκή μας Κυβέρνηση είναι μία κυβέρνηση που εκπροσωπεί πραγματικά τα συμφέροντα του λαού, είναι μία κυβέρνηση που υπηρετεί το λαό.— Έγούτσις, υπάρχουν ανάμεσα σ' αυτήν και στο λαό ορισμένες αντιθέσεις. Οι αντιθέσεις αυτές περιλαμβάνουν τις αντιθέσεις ανάμεσα σε συμφέροντα του Κράτους, στα συλλογικά συμφέροντα από το ένα μέρος και στα άτομα συμφέροντα από το άλλο ανάμεσα στη δημοκρατία και το συγκεντρωτικό, ανάμεσα στην καθοδήγηση και στους καθοδηγούμενους και τις αντιθέσεις ανάμεσα σε μερικούς παράγοντες που κυριαρχούνται από ένα γραφειοκρατικό σπύλ βουλευτές και στις μάζες. Οι αντιθέσεις αυτές περιλαμβάνονται επίσης στον τύπο των αντιθέσεων ανάμεσα στο λαό. Μιλώντας γενικά, οι αντιθέσεις ανάμεσα στο λαό είναι αντιθέσεις που υπάρχουν μέσα σε συνθήκες που τα συμφέροντα του λαού είναι θετικά ένιατα.

Στο 13ο σ. 3 - 4.

Οι αντιθέσεις ανάμεσα σε μας και στους έχθρους μας είναι αντιθέσεις ανταγωνιστικές. Μέσα στους κόλπους του λαού, οι αντιθέσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους είναι μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις, ενώ οι αντιθέσεις ανάμεσα στις εκμεταλλεύτριες και τις εκμεταλλευόμενες τάξεις παρουσιάζουν μία ανταγωνιστική πλευρά.

Στο 13ο σ. 3.

Στην πολιτική ζωή του λαού μας, πώς θα Επαχθίσουμε αυτό που είναι όρθιο απ' αυτό που είναι απορριπτόμενο στα λόγια και στις ενέργειες μας; Θυσιάζουμε πότε στη θάσση των άρχων του Συντάγματός μας, της θέλησης της τερπότητας πλειοψηφίας του λαού μας και των κοινών πολιτικών θέσεων που διακηρύχτηκαν σε διάφορες ευκαιρίες απ' όλα τα πολιτικά κόμματα και τις πολιτικές ομάδες της χώρας μας, για να σταθούμε στα γενικά χαρακτηριστικά, μπορούμε να καθοριστούν οι ακόλουθα κριτήρια:

1) Αυτό που συντελεί στη συσπείρωση όλου του λαού της παλιεθνικής χώρας μας και όχι εκείνο που προκαλεί τη διαίρεση στους κόλπους του λαού.

2) Αυτό, που συντελεί στην υπέβαση των σοσιαλιστικών μετασχηματισμών και της σοσιαλιστικής οίκοδομησης της χώρας μας και όχι εκείνο που παραβιάζει την υπέβαση του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού και της σοσιαλιστικής οίκοδομησης της χώρας μας.

3) Αυτό που συντελεί στη στερέωση της δημοκρατικής δικτατορίας του λαού και όχι εκείνο που υπονομεύει τη δημοκρατική δικτατορία του λαού.

4) Αυτό που συντελεί στη στερέωση του συστήματος του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού και όχι εκείνο που εξασθενίζει το σύστημα του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού.

5) Αυτό που συντελεί στην ενίσχυση του καθοδηγητικού ρόλου του Κομμουνιστικού Κόμματος και όχι εκείνο που συντελεί στην παραίτηση από τον καθοδηγητικό αυτό ρόλο ή στην εξασθένησή του.

6) Αυτό που συντελεί στη διεθνή σοσιαλιστική ενότητα και στη διεθνή αλληλεγγύη όλων των λαών και όχι εκείνο που παραβιάζει αυτή την ενότητα και αλληλεγγύη.

Απ' αυτά τα έξι κριτήρια, τα πέντε σημαντικά είναι εκείνα που αφορούν το σοσιαλιστικό όραμα και τον καθοδηγητικό ρόλο του κόμματος.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐξάλειψης τῶν ἀντεπανάστατῶν εἶναι ἓνα ζήτημα πάλης ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στὸν ἐχθρό, ἀνάγκη, κατὰ συνέπεια στὸν τύπο τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἐχθροὺς μας. Ἀνάμεσα στὸ λαὸ ὑπάρχουν συνθροκοί, ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ποὺ σ' ἐπὶ ἀφορὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχουν ἀντιλήψεις διαφορετικές. Ὑπάρχουν δύο κατηγορίες ἀτόμων ποὺ οἱ ἀπόψεις τοὺς διαφέρουν ἢ πρὸς τὴν δικήν μας. Στὴν πρώτη κατηγορία ἐντάσσονται οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν δεξιὲς ἀντιλήψεις καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν κάνουν διάκριση ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἐχθροὺς μας καὶ ἐκλαμβάνουν τοὺς ἐχθροὺς γιὰ δικούς μας. Στὴ δεύτερη κατηγορία ἐντάσσονται οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἠδυστοχεῖς ἀπόψεις καὶ οἱ ὁποῖοι θεωροῦντες τὰ πλάσματα τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἐχθροὺς μας ἀντιλαμβάνονται ὀρισμένους ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὸ λαὸ καὶ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἐχθροὺς μας. Ἔτσι καταλήγουν νὰ θεωροῦν σὺν ἀντεπαναστάτες, ἀνθρώπους πρὸς τὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι τέτοιοι. Κ' οἱ δύο αὐτὲς ἀπόψεις εἶναι: ἐσφαλμένες. Ἄν υἱοθετούσαμε τὴν ἀπόψιν αὐτὴν δὲ τίς μπορούσαμε νὰ λύσουμε μὲ ὀρθὸ τρόπο τὸ ζήτημα τῆς ἐξάλειψης τῶν ἀντεπανάστατῶν, αὐτὴ νύχουμε μὴ ὀρθὴ ἐκτίμηση γιὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς δουλειᾶς μας στὸν τομεᾶ αὐτόν.

Σὺν Πρὸ σ. 26.

Οἱ ἀντιθέσεις, οἱ ποσοτικὲς διαφορὲς, δὲ μποροῦν νὰ λυθοῦν παρὰ μὲ ποσοτικὰ διαφορὲς μεθόδους. Ἔτσι, γιὰ παράδειγμα, ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ἀστική τάξιν λύνεται μὲ τὴν μέθοδο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα σὲς λαϊκὲς μάζες καὶ τὸ φεουδαρχικὸ καθεστὸς λύνεται μὲ τὴν μέθοδο τῆς δημοκρατικῆς ἐπανάστασης. Ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα σὲς ἀποκλίσεις καὶ τὸν ὑπερπληθυσμὸς λύνεται μὲ τὴν μέθοδο τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἐθνικοῦ πολέμου. Ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξιν καὶ τὴν ἀγροτιά, στὴ

σοσιαλιστική κοινωνία, λύνεται με τη μέθοδο της κολλεκτιβοποίησης και της εκβιομηχάνισης της αγροτικής οικονομίας. Οι αντιθέσεις στους κόλπους του Κομμουνιστικού Κόμματος λύνονται με τη μέθοδο της κριτικής και αυτοκριτικής. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στην κοινωνία και τη φύση λύνονται με τη μέθοδο της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων.

... Την άρχή της επίλυσης των διαφορετικών αντιθέσεων με διαφορετικές μεθόδους, οι μαρξιστές - λενινιστές ωφελούν να την τηρούν αυστηρά.

• Για τις αντιθέσεις - (Αύγουστος 1937). "Ελκστή" Έργων, τόμος Ια, σ. 321 - 32.

Οι αντιθέσεις ανάμεσα σε μας και τους εχθρούς μας και οι αντιθέσεις ανάμεσα στο λαό αποτελούν δύο τύπους αντιθέσεων διαφορετικών ως προς τον χαρακτήρα τους και οι τρόποι, της επίλυσής τους είναι επίσης διαφορετικοί. Ήδη λόγω λόγια, ο πρώτος τύπος αντιθέσεων ανάγεται στο ζήτημα του καθορισμού μιας σαφούς διαχωριστικής γραμμής ανάμεσα σε μας και στους εχθρούς μας· ο δεύτερος τύπος αντιθέσεων θέτει το ζήτημα της διάκρισης ανάμεσα στην αλήθεια και στο ψέμα. Αποκνόντας είναι ότι το ζήτημα του καθορισμού μιας διαχωριστικής γραμμής, ανάμεσα σε μας και στους εχθρούς μας, είναι ουσioχρόνια και ζήτημα διάκρισης ανάμεσα σ' αυτό που είναι αληθινό και σ' εκείνο που είναι ψεύτικο.

Έτσι, π.χ., το ζήτημα, ποιος έχει δίκιο και ποιος έχει άδικο, είναι ή οι αντιδραστικές δυνάμεις του εσωτερικού και του εξωτερικού, οι ιμπεριαλιστές, οι φεουδάρχες και οι γραφειοκράτες - καπιταλιστές, είναι επίσης ζήτημα διάκρισης ανάμεσα στην αλήθεια και στο ψέμα, αλλά διαφέρει, ως προς τον χαρακτήρα του, από τα ζητήματα για το τί είναι



ἀληθινὸ καὶ τί εἶναι: ψεύτικο, ποῦ εἴθενται στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ.

«Γιὰ τὴν ἐρετὴ λύση τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στοῦς κόλπους τοῦ λαοῦ». (27 Φεβρουαρίου, 1957), ἐκδόση τῆς πηγῆς, σ. 5 - 6.

Σὰ ζητήματα ἰδεολογικοῦ χαρακτήρα ἢ ἄλλα ζητήματα πρὸ γεννιῶνται ἀνάμεσα στὸ λαὸ χρησιμοποιεῖται ἡ δημοκρατικὴ μέθοδος, ἡ μέθοδος τῆς συζήτησης, τῆς κριτικῆς, τῆς πειθοῦς καὶ τῆς διαπαιδαγώγησης κα' ὅχι ἡ μέθοδος τοῦ ἐξαναγκασμοῦ καὶ τῆς καταπίεσης.

Στὸ βιβλ., σ. 11.

Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐπεξεργασθῶμε σέ γόνιμη παραγωγικὴ δραστηριότητα, νὰ μελετοῦμε καὶ νὰ ζεῦμε σέ συνθήκες καὶ ἐπικρατεῖ τάξει, ὁ λαὸς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τὴν τοῦς καθοδηγητὲς τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητος καὶ τῶν μορφωτικῶν καὶ ἐκπολιτιστικῶν ὁργανώσεων, νὰ ἐκδίδουν τίς κατάλληλες διαταγές, ὑποχρεωτικοὺς χαρακτήρα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν κοινὸ νοῦ ἀντιλαμβάνονται πῶς χωρὶς τέτοιες διαταγές δὲ μπορεῖ νὰ διατηρηθεῖ ἡ ἀγκύρα τάξει. Οἱ μέθοδοι: πειθοῦς καὶ διαπαιδαγώγησης κα' οἱ κυβερνητικὲς ζωαγές ποῦ χρησιμοποιεῖνται γιὰ τὴ λύση τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸ λαὸ, ἀποτελοῦν δύο πλευρὲς πού ἀλληλοσυμπληρῶνται. Τὰ διοικητικὰ διατάγματα πού ἐκδίδονται γιὰ τὴν διατήρηση τῆς δημόσιας τάξης, πρέπει ἐπίσης νὰ συνοδεύονται ἀπὸ δουλειὰ πειθοῦς καὶ διαπαιδαγώγησης, γιατί ἂν ἀρκεστοῦμε, μόνον στὰ διοικητικὰ διατάγματα, τότε σὲ πολλὰ περιπτώσεις τὸ ἀποτέλεσμα θάνα νὰ μὴ γίνεσαι τίποτε.

Στὸ βιβλ. σ. 11 - 12.

Ἀναπόφευκτα, ἡ ἀστική τάξη καὶ ἡ μικροαστική τάξη θὰ ἐκφράσουν τὴν ἱεολογία τους. Ἡ ἀστική καὶ ἡ μικροαστική ἱεολογία ἐπαισθήσονται θὰ ἐκδηλωθοῦν, μὲ ὅλους τοὺς τρόπους στὰ πολιτικά καὶ ἱεολογικά ζητήματα. Δὲ μπορούμε νὰ τὸ ἀποτρέψουμε αὐτό. Δὲν πρέπει, νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ μέθοδο τῆς καταπίεσης γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τὴν ἐκδήλωση τῆς ἱεολογίας αὐτῆς. Ἀλλὰ, πρέπει ἐπιτρέποντας τὴν ἐκδήλωσή της νὰ υποβάλλουμε ταυτόχρονα τὴν ἱεολογία αὐτὴ στὴν ἐπιδαλόμενη κριτική. Εἶναι ἀναμφισβήτητο πὺς ἐρεῖλουμε νὰ κριτικάρουμε ὅλες τίς ἐσφαλμένες ἱδέες. Ὑποσθίησθε, δὲ θὰ παραιτηθῶμε ἀπὸ τὴν κριτικὴ τῶν ἐσφαλμένων ἱδεῶν, δὲ θὰ σταθούμε σὲν ἀπὸ τὸ θεμετε, ἐνὼ αὐτὲς θὰ διαδίδονται ἀνεμπόδιστα καὶ δὲ θὰ ἐπιτρέψουμε νὰ κυριαρχήσουν. Τὰ λάθος πρέπει νὰ τὰ καταγγέλλουμε καὶ τὰ θελητηριώδη χόρτα νὰ τὰ ἐξαζώνουμε. Ἀλλὰ, ἡ κριτικὴ στὸ πεδίο αὐτό, δὲν πρέπει νῆναι δογματική· δὲν πρέπει νὰ καταφεύγουμε στὴ μεταφυσική μέθοδο· πρέπει νὰ ἐπιδώσουμε νὰ ἐφαρμόζουμε τὴ διαλεκτικὴ μέθοδο. Ἡ κριτικὴ πρέπει νὰ στηρίζεται στὴν ἐπιστημονικὴ ἀνάλυση καὶ νῆναι ἐντελὲς κλειστική.

Στὸ 13:0 α. 55 - 56.

Ἡ κριτικὴ γιὰ τίς ἐλλείψεις τοῦ λαοῦ εἶναι ἀπαραίτητη... ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ λαοῦ καὶ νὰ κατευθύνεται εἰλικρινὰ στὸ νὰ τὸν προσητέψει καὶ νὰ τὸν διαπαιδαγύησει. Ἄν φανθίνασθε στοὺς συντρόφους μας δπως στοὺς ἐχθροὺς μας σημαίνει πὺς υἱοθετοῦμε τὴν ἀποψη τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐργαλίας τὴν Συναίνηση τοῦ Γεννὸν γιὰ τὴν Τέχνη τῆς λογοτεχνίας (Μάιος 1942) Ἐργαλίας Ἐργων τόμος 2ος, σ. 92.

Οἱ ἀντιθέσεις καὶ τὴ πάλιν εἶναι καθολικὲς καὶ ἀπόλυτες, ἀλλὰ αἱ μέθοδοι γιὰ τὴ λύση τῶν ἀντιθέσεων, δηλαδὴ οἱ μορ-

φές πάλης διαφέρουν ανάλογα με τον διαφορετικό χαρακτήρα των αντιθέσεων; όρισμένες αντιθέσεις παίρνουν τὸ χαρακτηριστὶκὸ ἀνταγωνισμοῦ, ἄλλες ὄχι. Σύμφωνα μὲ τὴ συγκεκριμένη ἀνάπτυξη τῶν φαινομένων, ὁρισμένες ἀντιθέσεις, ποὺ δὲν ἦταν ἀνταγωνιστικές, ἀναπτύσσονται σὲ ἀντιθέσεις ἀνταγωνιστικές. Ἀντίθετα, ὁρισμένες, ἀντιθέσεις ποὺ ἀρχικὰ ἦταν ἀνταγωνιστικές, ἀναπτύσσονται σὲ ἀντιθέσεις μὴ ἀνταγωνιστικές.

•Τὰ τίς ἀντιθέσεις (Ἰδιόμορφος 1937). Ἐκλογή Ἑργων τόμος 1ος, σ. 344.

Σὲ συνηθισμένες συνθήκες, οἱ ἀντιθέσεις ποὺ ἐκδηλώνονται στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ δὲν εἶναι ἀνταγωνιστικές. Ἄν ὁμοῦ εἰς ρυθμιστοῦν μὲ ὀρθὸ τρόπο ἢ ἐν λείῳ ἢ ἐπαγρύπνησιν καὶ ὑπάρξει ἐπιείκεια ἀπέναντι, στὴν ἀδιαφορία καὶ στὴν ἀμέλεια, τότε μπορεῖ νὰ προκύψει ὁ ἀνταγωνισμός. Σὲ μὲν σοσιαλιστικὴ χώρα, μὲ τέτοια κατάστασις συνθήκας δὲν εἶναι παρὰ ἓνα μερικὸ καὶ προσωρινὸ φαινόμενο. Αὐτὸ ἐξηγεῖται μὲ τὸ ὅτι ἔχει ἐξαλειφθεῖ ἡ ἐκμετάλλευσιν ἀνθρώπου ἀπὸ ἀνθρώπου καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ εἶναι βασικά τὰ ἴδια.

•Τὰ τὴν ὀρθὴ λύσιν τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα τοῦ λαοῦ, (27 Φεβρουαρίου 1937), ἀπόδειξις τόμος σ. 14.

Στὴ χώρα μας, οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξιν καὶ τὴν ἐθνικὴ ἀστικὴ τάξιν ἀνέγονται στὴς ἀντιθέσεις ποὺ ἐκδηλώνονται ἀνάμεσα τὸ λαό. Ἡ ταξικὴ πάλιν ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξιν καὶ στὴν ἐθνικὴ ἀστικὴ τάξιν εἶναι γενικὰ ταξικὴ πάλιν στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ, γιατί στὴ χώρα μας ἡ ἐθνικὴ ἀστικὴ τάξιν ἔχει διπλὴ φύσιν. Στὴν περίοδο τῆς ἀστικοδημοκρατικῆς ἐπανάστασις ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τῆς

χαρκτηρίζεε ή επαναστατικότητα κι' από τό άλλο ή τάση του συμβεβωσμού. Στην περίοδο της σοσιαλιστικής επανάστασης από τη μια μεριά εκμεταλλεύεται την εργατική τάξη απόκομιζοντας κέρδη αλλά ταυτόχρονα υποστηρίζει τό Σόβιετγμα κι' εμφανίζεται διατεθειμένη νά αποδεχτεί τούς σοσιαλιστικούς μετασχηματισμούς. Ή έθνική άστική τάξη διακρίει από τούς ιμπεριαλιστές, τούς γαιοκτήμονες και τούς γραφειοκράτες - καπιταλιστές. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και την έθνική άστική τάξη είναι αντιθέσεις ανάμεσα σέ εκμεταλλευόμενες κι' εκμεταλλευτές που από μόνες τους είναι ανταγωνιστικές. Άλλά σ'ς συγκεκριμένες συνθήκες της Κίνας, σέ ανταγωνιστικές αυτές αντιθέσεις μπορούν με κατάλληλους χειρισμούς νά μετατραπούν σέ μή ανταγωνιστικές, μπορούν νά λυθόν με ειρηνικό τρόπο. Άν δέν τις διακανονίσουμε σωστά, αν θηλασθί δέν φραγμόσουμε άπέναντι στην άστική τάξη την πολιτική της συσπείρωσης, κριτικής και διαπαιδαγώγησης ή αν δέν δεχτεί ή έθνική άστική τάξη μία τέτοια πολιτική, σ' αντιθέσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και στην έθνική άστική τάξη μπορούν νά μετατραπούν σ' αντιθέσεις ανάμεσα σέ μ'ς και στους έχθρους μας.

Στό ίδιο σ. 4 - 5.

Από που έγινε (ή επαναστατική εξέγερση στην Ούγγαρία τό 1956) εξηγείται από τό γεγονός πώς οι άνεργαστικοί σέ μία σοσιαλιστική χώρα, σέ σύμπραξη με τούς ιμπεριαλιστές, έπιμελήθηκαν από τις αντιθέσεις άνήμεσα στο λαό που τις ζήσαν ακόμα περισσότερα, έκαναν προκλήσεις κι' έσπειραν τή διχόνοια προσπαθώντας νά πετύχουν τούς θύλους σκοπούς τους. Το δόγμα της Ούγγαρίας, πρέπει νά προσάλλει: τή γενική προσοχή.

Στό ίδιο σ. 10

## 5. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Η ό λ ο κ λ η σ η είναι η άνωτακτη μορφή πάλης για την λύση αντιθέσεων ανάμεσα σε τάξεις, σε έθνη, σε κράτη ή ανάμεσα σε πολιτικούς ομάδες από τότε που εμφανίστηκε η άτομική ιδιοκτησία κ' οι κοινωνικές τάξεις.

• Βερασνιγιάκ προβλεπόμενα του άπαισιόδοτου πολέμου στην Κίνα (Δεκέμβριος 1936), Έκλογή Έργων, τόμος 1ος, σ. 180.

«Πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής». Με την άγνωστη αυτή ο πόλεμος είναι: πολιτική κι' αυτός ο έθνος ο πόλεμος είναι μια πολιτική ενέργεια από τα πιο παλιά χρόνια μέχρι σήμερα δεν υπάρχει πόλεμος που να μην έχει πολιτικό χαρακτήρα...

Άλλά ο πόλεμος έχει τα δικά του χαρακτηριστικά γνωρίσματα κι' από την άποψη αυτή δε συντασσέται γενικά με την πολιτική. «Ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα... μέσα». Όταν η πολιτική φτάνει σ' ένα ήρσιμένο στάδιο ανάπτυξης, όταν δε μπορεί να προχωρήσει με πολιτικά μέσα, ξεσπάει ένας πόλεμος για να παραμερίσει τα έμποδια από το δρόμο... Όταν παραμερίσει τα έμποδια, ο πολιτικός μας σκοπός θα έχει πραγματοποιηθεί κι' ο πόλεμος θα τελειώσει. Άλλά αν το έμποδιο δε αφαιρείται τελείως, ο πόλεμος θα συνεχιστεί μέχρι να πραγματοποιηθεί ο σκοπός αυτός... Κατά συνέπεια, μπορούμε να πούμε, πώς η πολιτική είναι πόλεμος, είναι πολιτική μ' αίματοχυσία.

• Ο παρατεταμένος πόλεμος, (Μάρτιος 1938), Έκλογή Έργων, τόμος 2ος, σ. 125 - 53.

Μελετώντας την ιστορία, μπορούμε νά διακρίνουμε δύο είδη πολέμων: τούς δίκαιους πολέμους και τούς άδικους πολέμους. Όλοι οί πόλεμοι ποτένα προοδευτικά είναι δίκαιοι κι' όλοι οί πόλεμοι ποτένα έναντίον τής προόδου είναι άδικοι. Ήμας οί κομμουνιστές αντικαταστήθωμ σ' όλους τούς άδικους πολέμους πού έμποδίζουν τήν πρόοδο, κι' υποστηρίζουμε όλους τούς προοδευτικούς, δίκαιους πολέμους. Όχι μόνο δέν παρεμποδίζουμε τούς δίκαιους πολέμους, αλλά συμμετέχουμε δραστήρια σ' αυτούς. Ταυτόχρονα είμαστε έναντίον όλων των άδικων πολέμων όπως ήταν π.χ. ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος. Στόν πόλεμο αυτό οί δυο πλευρές μάχονταν γιά ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και γι' αυτό οί κομμουνιστές όλου τοú κόσμου αγωνίστηκαν άποφασιστικά έναντίον αυτού του πολέμου. Ό τρόπος μέ τόν όποιο αντικαταστήσαμε σταθερά στόν πόλεμο αυτό συνίσταται στό νά καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια πρίν ξεσπάσει γιά νά τόν αποτρέψουμε, αλλά όταν ξεσπάσει όφείλουμε νά αντιτάξουμε στόν πόλεμο τόν πόλεμο, νά πολεμήσουμε τόν άδικο πόλεμο μέ τό δίκαιο πόλεμο.

Στό ίδιο σ. 150.

Οί επαναστάσεις κ' οί επαναστατικοί πόλεμοι είναι αναπόφευκτοι στήν ταξική κοινωνία· χωρίς αυτούς είναι αδύνατο νά συντελεστεί ύποκοβήποτε έλλα στην ανάπτυξη τής κοινωνίας. ν' άνωτραπούν οί αντιθραστικές κυρίαρχες τάξεις και νά κατακτήσει τήν πολιτική έξουσία ό λαός.

«Γιά τίς ανεξέλεσες», (Αύγουστος 1937), Ήμερογρ "Εργον, τόμος Ια, σ. 344.

Ό επαναστατικός πόλεμος επενεργεί σάν αντίδοτο· όχι μόνο θά συντρίψει τήν παράφρονη όρμή του έχθρου αλλά και θά καθαρίσει τίς γραμμές μας από τό έχθρικό δηλητήριο.

Κάθε δίκαιος, επαναστατικός πόλεμος είναι μία μεγάλη ζώνη και μπορεί να επιφέρει μεγάλες αλλαγές ή να ανοίξει το δρόμο γι' αυτές τις αλλαγές. «Ο Κινέζο - Ιαπωνικός πόλεμος θα μεταμορφώσει και την Κίνα και την Ιαπωνία» άρχει μονάχα ή Κίνα να συνεχίσει σταθερά τον πόλεμο. Αντίσταση εναντίον των Ιαπώνων εισβολέων και να επιμένει στην πολιτική του εναντίον μετώπου και τότε σίγουρα ή παλιά Ιαπωνία θα μεταμορφωθεί σε μία νέα Ιαπωνία και ή παλιά Κίνα σε μία νέα Κίνα τόσο στην Κίνα όσο και στην Ιαπωνία θα γίνουν μεταβολές τόσο στη διάρκειά του πολέμου όσο και μετά τον πόλεμο.

«Ο Παρετασμένος Πόλεμος», (Μότο: 1898), Έκλογη Έργων, τόμος Ια σ. 181.

Κάθε κομμουνιστής πρέπει γ' αφαισιώσει πολύ καλά την αλήθεια, πώς «ή πολιτική εξουσία βρίσκεται στην κλίση του γουρεκισθ».

«Προβλήματα του Πολέμου και της Στρατηγικής», (Η Νοεμβρίου 1938), Έκλογη Έργων, τόμος Βος, σ. 224.

«Η κατάληψη της εξουσίας με την Ενοπλή Ζώνη», δηλαδή με τον πόλεμο, είναι το κεντρικό καθήκον κ' ή ανώτατη μορφή της επανάστασης. «Η επαναστατική αυτή μαρξιστική λενινιστική άρχή, ισχύει παντού, στην Κίνα όπως και στις άλλες χώρες».

Στο ίδιο σ. 218.

Χωρίς την Ενοπλή Πάλη, ούτε το προλεταριάτο, ούτε ο λαός, ούτε το Κομμουνιστικό Κόμμα θα μπορέσουν να κατα-

κινήσει. τὴ θέσιν παύ τοὺς ἀνήκει δικαιωματικὰ, οὔτε ἡ ἐπανόρθωσις, θὰ μπορέσει νὰ ὑγιαμβέθῃσι. Στὰ χρόνια αὐτὰ (τὸ δεκαεχθρὸν χρόνια παύ πέρασαν ἀπὸ τῆ δημιουργίᾳ τοῦ Κόσμου) ἡ ἀνάπτυξις, ἡ στερέωσις καὶ μπολιαστικότησι τοῦ κόσμου συντελοῦνταν μέσῃ ἀπὸ τοὺς ἐπαναστατικούς πολέμους· χωρὶς τὴν ἐνοπλὴν πόλιν, σήμερον δὲ θὰ ὑπῆρχε τὸ Κομμουνιστικὸν Κόσμος.

Ἀλλὰ τὰ διδάγματα, ἀπὸ ἀποχτήθησαν μὲ αἶμα, δὲν πρέπει ποτὶ νὰ τὰ ξεχνοῦν οἱ σύντροφοι τοῦ Κόσμου.

•Τὰ τὴν διδασκίαν τῆς ἀποχτήθησις «ὁ Κομμουνιστὴς» (1 Ὀκτωβρίου 1939), Ἑξαμηνί «Ἐργον», τόμος 2ος, σ. 292.

Ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς μαρξιστικῆς θεωρίας γιὰ τὸ κράτος, ὁ στρατός εἶναι τὸ πρὸ σημαντικὸν συστατικὸν μῆγμα τοῦ κρατικῶν μηχανισμοῦ. Ὁποῖος θέλει νὰ πάρει τὴν κρατικὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ τὴν διατηρήσῃ πρέπει νὰ διαθέτῃ ἕνα ἰσχυρὸν στρατό. Ὁρισμένοι μᾶς εἰρωνεύονται· καὶ μᾶς ἀποκαλοῦν ἀπαθούς τῆς «θεωρίας τῆς παντοδυναμίας τοῦ πολέμου». Ναι, εἰμαστε ἀπαθοὶ τῆς θεωρίας τῆς παντοδυναμίας τοῦ ἐπαναστατικῶν πολέμου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι κακὸν, εἶναι καλὸν, γιὰτὶ νὰ σίμωσαν μὲ τὸ μαρξισμόν. Μὲ τὴ βοήθειαν τῶν νουφεκτιῶν οἱ Ρῶσοι κομμουνιστὴς δημιουργήσαν τὸ σοσιαλισμόν. Ὁμοῖς θέλουμε νὰ δημιουργήσουμε μὴ λαοκρατικὴν δημοκρατίαν. Ἡ πείρα τῆς ἀδικίης πόλιν τὴν ἀποχτὴ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ δείχνει πῶς ἡ ἐργατικὴ τάξις κ' οἱ ἐργαζόμενοι μάζες δὲν μποροῦν νὰ νικήσουν τὴν ἐνοπλὴν ἀδικτικὴν τάξιν καὶ τοὺς ἐνοπλοὺς μεγαλοβαιοκτῆμονες παρὰ μὲ τὴ βοήθειαν τῶν ὁπλῶν. Μὲ τὴν ἐννοίαν αὐτήν, μπορούμε νὰ πῶμε πῶς δὲν μπορούμε νὰ ἀλλάξουμε τὸν κόσμον παρὰ μόνο μὲ τὴ βοήθειαν τῶν ὁπλῶν.

•Προβλήματα τοῦ Πολέμου καὶ τῆς στρατηγικῆς, 16 Ὀκτωβρίου 1939), Ἑξαμηνί «Ἐργον», τόμος 2ος, σ. 225.



Είμαστε υπέρ της κατάρρευσης των πολέμων, έ .όλεμος  
δὲ μᾶς χρειάζεται. Ἀλλὰ δὲ μπορούμε νὰ καταργήσουμε τὸν  
πόλεμο παρὰ μὲ τὸν πόλεμο. Ἄν θέλουμε νὰ μὴν ὑπάρχουν  
πιά ντουφέκια, δε εἰσάξουμε λοιπὸν τὰ ντουφέκια.

Σὺ θύο.

Ὁ πόλεμος, αὐτὴ ἡ τερασθίονη ἀλληλοσφαγὴ τοῦ ἀνθρώ-  
που γίνεται, ἢ ἐξαλείφεται τελικὰ μέσθ από τὴν πρόοδο τῆς  
ἐνθρόνισης κοινωνίας, καὶ μάλιστα σὺ δὲ μακρυνὸ μέλλον.  
Ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνας μονάχα τρόπος νὰ ἐξαλειφτεῖ, νὰ ἀντι-  
τάξουμε στὸν πόλεμο τὸν πόλεμο, νὰ ἀντιτάξουμε σ' ἕνα ἀντα-  
παναριστικὸ πόλεμο τὸν επαναστατικὸ πόλεμο, στὸν ἐθνικὸ  
ἀντεπαναστατικὸ πόλεμο τὸν ἐθνικὸ επαναστατικὸ πόλεμο καὶ  
ν' ἀντιτάξουμε, στὸν ταξικὸ ἀντεπαναστατικὸ πόλεμο τὸν τα-  
ξικὸ επαναστατικὸ πόλεμο... Ὅταν ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία προ-  
χωρήσει σὺ σημεία ὅπου οἱ τάξεις καὶ τὰ κράτη θὰ ἐκλείβουν,  
τότε δε θὰ ὑπάρχουν πόλεμοι, ὅτε επαναστατικοὶ ὅτε ἀντα-  
παναστατικοί, δίκαιοι ἢ ἀδικοί· καὶ αὐτὴ θάβει ἡ ἐποχὴ τῆς  
δικαρχοῦς εἰρήνης γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ λόγος γιὰ τὸν  
δουτὸ μελετᾷμε τοὺς νόμους τοῦ επαναστατικοῦ πολέμου ἐξη-  
γεῖται ἀπὸ τὴ θέλησή μας νὰ ἐξαλείψουμε ὅλους τοὺς πολέ-  
μους — αὐτὴ ἔναι ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα σὲ μᾶς  
τοὺς κομμουνιστὲς καὶ σ' ὅλες τὲς ἄλλες ἐκμεταλλεύτρες τά-  
ξεις.

Ἐστρατηγικά προβλήματα τοῦ επαναστατικοῦ πολέμου  
στὴν Κίνα· Ἰανουάριος 1936, Ἑβδοματὴ Ἐργασίᾶς, τόμος  
1ος, σ. 192 — 203.

Ἢ χίμαρ μᾶς α' ὅλες αἱ ἄλλες σοσιαλιστικὲς χίμαρες θέ-  
λουν εἰρήνην· τὸ ἴδιο α' αἱ λαοὶ ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου.  
Οἱ μόνον σὺ ἐπιθυμοῦν ἐλδοφυγε τὸν πόλεμο καὶ δε θέλουν  
τὴν εἰρήνην εἶναι ὀρισμένοι μονοπωλιακοὶ καπιταλιστικοὶ κύ-

κλειόμενες χώρες ημικαταλιστικών χωρών που τέ κέρδη τους εξαρτώνται από την επίθεση.

\*Έναρτήριος λόγος στο "Όργανο Έθνικά Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Χίνας" (15 Σεπτεμβρίου 1954).

Πρώτος το σκοπό της εξασφάλισης μιας διαρκούς ειρήνης, οφείλουμε ν' αναπτύξουμε άκρως περισσότερο την φιλία και τη συνεργασία μας με τις αδελφές χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και να θυσιαώσουμε την αλληλεγγύη μας μ' όλες τις φιλειρηνικές χώρες. Οφείλουμε να προσπαθήσουμε ν' αποκαταστήσουμε παντοκτές διπλωματικές σχέσεις, στη βάση του αμοιβαίου σεβασμού της εδαφικής ακεραιότητας και της εθνικής κυριαρχίας, της ισοτητας και του αμοιβαίου ωφέλους, μ' όλες τις χώρες που επιθυμούν να ζήσουν μαζί μας μέσα σε ειρήνη. Οφείλουμε να υποστηρίξουμε ενεργητικά τα κινήματα εθνικής απελευθέρωσης κι' ανεξαρτησίας των χωρών της Άσίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής, όπως επίσης το κίνημα της ειρήνης και τους δίκαιους αγώνες σ' όλες τις χώρες του κόσμου.

Σελ 131α.

Σ' ό,τι αφορά τις ημικαταλιστικές χώρες, οφείλουμε επίσης να προσπαθήσουμε να ενωθούμε με τους λαούς τους και να προσπαθήσουμε να πετύχουμε την ειρηνική συνύπαρξη μ' αυτές τις χώρες, να χυμει εμπορικές σχέσεις μαζί τους και να αγωνιζόμαστε για την αποτροπή κάθε απειλής πολέμου' άλλ' απέναντι στις χώρες αυτές δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να τρέφουμε ελπίδες, που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.

\*Για την όρθη λύση των αντιθέσεων άνωθεν στο λαό (27 Φεβρουαρίου 1967), Έκθεση τέτατης, σ. 75.

Επιθυμούμε την ειρήνη. Όμως αν ο ιμπεριαλισμός επιμείνει να κάνει πόλεμο, δε θα έχουμε άλλη επιλογή από τη σταθερή απόφαση να πολεμήσουμε και να τελειώνουμε πριν αρχίσουμε την οικολόγησή μας.

Αν φοβόσαι τον πόλεμο απ' το πρωί μέχρι το βράδυ τότε τί θα κάνεις αν ο πόλεμος γίνει αναπόφευκτος; Προηγούμενα είπα ότι ο ανατολικός άνεμος είναι ισχυρότερος από το δυτικό άνεμο κι' ο πόλεμος δε θα ξεσπάσει, τώρα πρόσθεσε τις εξηγήσεις αυτές για την κατάσταση στην περίπτωση που θα ξεσπούσε ο πόλεμος. Έτσι έχουμε λογαριάσει και τις δύο περιπτώσεις.

Λόγος στη Σύσκεψη της Κόστας των Κομμουνιστών κι' εργατικών κομμάτων (18 Νοεμβρίου 1967) από τη «Δήλωση Εκπροσώπου της κινέζικης κυβέρνησης» (1 Σεπτεμβρίου 1963).

Τώρα σ' όλες τις χώρες του κόσμου, οι άνθρωποι συζητούν την πιθανότητα εκρηξής ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου. Απέναντι στο ζήτημα αυτό όφείλουμε ν' έχουμε ψυχολογικά προετοιμασμένοι και ν' αντιμετωπίζουμε τα πράγματα αναλυτικά. Είμαστε αποφασιστικά υπέρ της ειρήνης και κατά του πολέμου. Αλλά αν οι ιμπεριαλιστές επιμείνουν να εξαπολύσουν έναν καινούργιο πόλεμο, δεν πρέπει να φοβηθούμε. Η στάση μας, απέναντι στο πρόβλημα αυτό, είναι ίδια όπως και σ' όλες τις «ανάταραχές» πρώτον, είμαστε έτοιμοι, δεύτερο, δεν τίς φοβόμαστε. Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο εμφανίστηκε η Σοβιετική Ένωση με πληθυσμό 200 εκατομμυρίων κατοίκων. Μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο σχηματίστηκε το σοσιαλιστικό στρατόπεδο, που περιλαμβάνει πληθυσμό 900 εκατομμυρίων ατόμων. Αν οι ιμπεριαλιστές επιμείνουν να εξαπολύσουν έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, είναι σίγουρο πως πολλές εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι θα περάσουν με το μέρος του σοσιαλισμού και μόνο μετ' μικρή περιοχή θα

μείνει στα χέρια των ιμπεριαλιστών' είναι επίσης δυνατή ή πλήρης συντριβή ολοκλήρου του ιμπεριαλιστικού συστήματος.

«Για την άρση της αντίθετων αντιστοιχίας στο λαό»,  
127 Φεβρουαρίου. 1957) Έκδοση τρέτης σ. 67 - 68.

Πρόκληση παραχών, άποτυχία, νέα πρόκληση, νέα άπο-  
τυχία... κι αυτός ως την κατάσταση τους' αυτή 'ναι ή λο-  
γική των ιμπεριαλιστών κι' όλων των αντιδραστικών του κό-  
σμου απέναντι στην ύπόθεση των λαών, και ποτέ δε θα ένε-  
ργήσουν αντίθετα μ' αυτή τη λογική. Αυτός είναι ένας μαρξί-  
στικός νόμος. Όταν λέμε ο ιμπεριαλισμός είναι θρησκόλητρο,  
έννοούμε πως ή φύση του δε θα αλλάξει ποτέ, πως οι ιμπε-  
ριαλιστές δε θα βελήσουν ποτέ να αφήσουν τα χαρτοπαμά-  
χαιρά τους, ούτε θα γίνουν ποτέ θρόνοι, και αυτό ως την κα-  
τάστασή τους.

Άγώνες, άποτυχία, νέος άγώνας, νέα άποτυχία, κι αυτό  
ως τη νίκη' αυτή 'ναι ή λογική του λαού κι' αυτός ποτέ δε  
θα ένεργήσει αντίθετα μ' αυτή τη λογική. Αυτός είναι ένας  
άλλος μαρξιστικός νόμος. Αυτό το δρώμενο ακολουθήσε ή έπα-  
νάσταση του ρωσικού λαού, αυτόν επίσης ακολουθεί κι' ή έπα-  
νάσταση του κινέζικου λαού.

«Αφαιρέσι τις απειλές κι' έτοιμασθετε γι' άγώνα»  
(14 Απριλίου 1949), Έκλογη Έργων, τόμος 4ος, σ.  
428.

Η νίκη δεν πρέπει με κανένα τρόπο να μας κάνει να  
χαλαρώσουμε την επανγρύπνησή μας απέναντι στις παράφρο-  
νες συνομωσίες των ιμπεριαλιστών και των λακέδων τους,  
πρό επίζητούν να πάρουν τη ρεβάνς. Αν χαλαρώσουμε την  
επανγρύπνησή μας θα βρεθούμε άποτυχημένοι πολιτικά και θα  
όδηγηθούμε σε μια κατήχητική κατάσταση.

«Καμνητόως λόγος στην Προπαγανδιστική Έκπαιδευτική  
της Νέας Πολιτικής Συμβουλευτικής Διεύθυνσης του Κί-  
νησικού Λαού», 115 Ιουνίου 1949), Έκλογη Έργων,  
τόμος 4ος, σ. 407.

Οι ιμπεριαλιστές κ' οι λακέδες τους, οι κανέζοι αντιδραστικοί, δε θα παραδεχτούν την ήττα τους σ' αυτή τη γη της Κίνας. Θά συναχίστουν να ενεργούν από κοινού για ν' αντιμετωπίσουν στον κινέζικο λαό μ' όλα τα μέσα. Π. γ. θα στείλουν πράκτορές τους να διευσθύνουν στο έσωτερικό της Κίνας για να σπείρουν τη διχόνοια και να προκαλέσουν ταραχές. Αυτό είναι: πάλι να δέν πρέπει να υποστηρίξουμε ποτέ αυτή τη δραστηριότητα. Ή ακόμα, οι ιμπεριαλιστές θα προτρέψουν τους κινέζικους αντιδραστικούς να αποκλείσουν τα λιμάνια της Κίνας βιώνοντας τη βοήθειά τους, με τις δικές τους δυνάμεις. Για ένα μεγάλο διάστημα δε μπορούν να το κάνουν αυτό. Ήτοι, πλέον, αν βρουν ακόμα για περιπέτειες, θα στείλουν δυνάμεις να κάνουν εκδρομές στις μεθοριακές μας περιοχές κι' αυτό επίσης δέν είναι κάτι το αδύνατο. Πρέπει να τα αποκλείσουμε εντελώς δι' αυτά.

Διά Τζια.

Το κόμμα προσδίδει, το μέλλον είναι άπαισιόδοτο κανένας δε μπορεί ν' αλλάξει αυτή τη γενική τάση της ιστορίας. Πρέπει να πληροφορηθούμε διαρκώς το λαό για τις προόδους του κόσμου και για το φωτεινό του μέλλον, για να βοηθήσουμε το λαό έτσι ώστε, να γίνει ακλόνητη ή πίστη του στην νίκη.

«Σχετικά με τις διαπραγματεύσεις του Τσιανγκκάι» (17 Οκτωβρίου 1945). «Κίτρινη Έκδοση», τόμος 4ος, σ. 39.

Οι διωκτές κ' οι μαχητές θλόκληρου του Λαού Άπελευθερωτικού Στρατού της Κίνας δέν πρέπει σε καμία περίπτωση να χαλαρώσουν ούτε σε ελάχιστο τη μαχητική τους ετοιμότητα: κάθε ιδέα να χαλαρωθεί ή μαχητική ετοιμότητα και κάθε ιδέα υποτίμησης του εχθρού είναι το ίδιο απαράδεκτες.

«Εισήγηση στη δεύτερη Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας από ελάχιστους απ' το 7ο συνέδριο. (5 Μαρτίου 1949), «Κίτρινη Έκδοση», τόμος 4ος, σ. 361.

**6. Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ  
ΚΑΙ  
ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΙ  
ΕΙΝΑΙ ΧΑΡΤΙΝΕΣ ΤΙΓΡΕΙΣ**

‘Ολ’ οί αντιδραστικοί είναι χάρτινες τίγρεις. Φαινομενικά οί αντιδραστικοί είναι τρομαροί, αλλά στην πραγματικότητα δέν είναι τόσο ισχυροί. Αντιμετωπίζοντας τά πράγματα από τή σκοπιά του μέλλοντος, βλέπουμε ότι δέν είναι οί αντιδραστικοί πραγματικά ισχυροί αλλά ό λαός.

• Ξανακλίκα με τόν αμερικανίδα δημοσιογράφο Άννα Λούις Στένγκ. (Λόγους 1048) Έκλογή Έργων, τόμος 6ος σελ. 100.

‘Όπως ακριβώς δέν υπάρχει ούτε ένα πράγμα που κόσμο που να μην έχει διπλή φύση (αυτός είναι ό νόμος τής ενότητας των αντιθέτων), έτσι κι ό ιμπεριαλισμός κι’ όλοι οί αντιδραστικοί έχουν διπλή φύση — είναι ταυτόχρονα, πραγματικές τίγρεις και χάρτινες τίγρεις. Στο παρελθόν, πριν αποκτήσουν τήν κρατική εξουσία και για λίγο καιρό ύστερα απ’ αυτό, ή τάξη των δουλοκτητών, ή τάξη των φεουδαρχών γαιοκτημόνων κ’ ή άποική τάξη ήταν γεμάτες ζωτικότητα, επαναστατικές και προδευτικές. Ήταν πραγματικές τίγρεις. Άλλά με τόν καιρό, καθώς οί ανταγωνιστές τους — ή τάξη των δούλων, ή τάξη των άγροτών και τó προλεταριάτο — αλξήσαν σιγά - σιγά τή δύναμή τους κι’ άρχισαν τόν άγώνα εναντίον τους, έναν άγώνα όλο και πιό άγριο, οί κυρίαρχες αυτές τάξεις μετατράπηκαν από αντ’θετό τους, έγιναν αποθροισμένες, έγιναν χάρτινες τίγρεις. Και τελικά, άποκράτηκαν,

ή θα ανατραπών από το λαό. Οι αντιδραστικές, επιθεδορμικές, εθίζουσες τάξεις, διατήρησαν αυτή τη βιπλή τους φύση ακόμη και στους τελευταίους τους αγώνες ζωής ή θανάτου έναντι του λαού. Με μία έννοια ήταν πραγματικές τίγρεις. Καταδρόχιζαν τους ανθρώπους, τους καταδρόχιζαν κατά εκατομμύρια και κατά δεκάδες εκατομμύρια. Ο αγώνας του λαού πήρε μια περίοδο γεμάτη δυσκολίες και θάνατα και στο δρόμο του υπήρχαν πολλά στριφογυρίσματα και καμπές. Γι' αυτό εξαλείφει την κυριαρχία του Ιμπεριαλισμού, της φεουδαρχίας και του γραφειοκρατικού καπιταλισμού στην Κίνα, ο Κινέζικος λαός χρειάστηκε πάνω από εκατό χρόνια και του σκότισε δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές για να φθάσει στη νίκη του 1949. Κιτάτζε! Δεν ήταν αυτοί ζωντανές τίγρεις, σιδερένιες τίγρεις, άγριες τίγρεις; Άλλο στο τέλος άλλαξαν και έγιναν γάρβινες τίγρεις, φάρβινες τίγρεις, τίγρεις από τριλόφως. Αυτό είναι ιστορικά γεγονότα. Δεν υπήρξαν άνθρωποι που να είπαν και ν' άκουσαν αυτά τα γεγονότα; Υπήρξαν χιλιάδες, και δεκάδες χιλιάδες!

Έτσι ο Ιμπεριαλισμός κι' όλας οι αντιδραστικοί, όταν τους βλέπεις κανείς στην ουσία τους, από την άποψη του μέλλοντος και από τη σκοπιά της στρατηγικής θα πρέπει να θεωρηθούν τέτοιου πού είναι — λάρβινες τίγρεις. Σ' αυτό επάνω βασίζεται η στρατηγική μας σκέψη. Από την άλλη μεριά, όμως, είναι επίσης ζωντανές τίγρεις, σιδερένιες τίγρεις, πραγματικές τίγρεις, που τρώνε ανθρώπους. Σ' αυτό επάνω βασίζεται η τακτική μας σκέψη.

Όμιλία στη συνεδρίαση του Πολιτικού Γραφείου της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, του θύνα στο Μουάνγκ. 11 Δεκεμβρίου 1968. Το απόσπασμα αυτό έχει μπει σαν επεξηγηματική σημείωση στο κείμενο «Συνομιλία με την Αμερικανίδα δημοσιογράφου Άννα - Λουίζ Σερβάντ». Ναισιόη "Κόργου, τόμος 4ος σελ. 98 - 99.

“Έχω πει πώς ελπί: οί αντιδραστικοί του Ηιτοραβνται σάν ισχυροί δέν είναι στην πραγματικότητα παρά χάρτινες τίγρεις. Για τόν απλούστατο λόγο πώς έχουν ξεκόψει από τόν λαό. Εί! καλά, ό Χίτλερ δέν ήταν παρά μία χάρτινη τίγρης: ‘Ο Χίτλερ δέν γυρομίσηται: Έχω πει επίσης, πώς ό τσάρος ήταν μία χάρτινη τίγρης, πώς ό αυτοκράτορας της Κίνας ήταν χάρτινη τίγρης, πώς ό λαπωνικός Ιμπεριαλισμός ήταν μία χάρτινη τίγρης. Βλέπετε πώς ελπί αυτόι συντρίφησαν. ‘Ο άμερικάνικος Ιμπεριαλισμός δέ συντρίφτηκε άκόμα κι’ έχει τήν άτομική δόμπα. Έγώ πιστεύω, πώς κι’ αυτός επίσης θα συντρίβει, γιατί κι αυτός επίσης είναι μία χάρτινη τίγρης.

Λόγος στη διάσκεψη της Μόσχας των Κομμουνιστικών και ‘Κρητικών κομμάτων, (18 Νοεμβρίου 1957).

“Είνα κινέζικο ρητό χαρακτηρίζει τις ενέργειες άριπμένων άνόητων λέγοντας πώς ‘σήκωσαν μία πέτρα για να τήν άφήσουν να πέσει στή δική τους κόδβα». Οι αντιδραστικοί όλων των χωρών είναι ίδιοι μ’ αυτούς τούς άνόητους. ‘Η κατάρτιση κάθε είδους πού άσκαθν ένα γκίον των επαναστατικών λαών δέ μπορεί τελικά παρά να συντελέσει στην προώθηση και στην ένταση της επανάστασης. Τά διάφορα μέτρα καταπίεσης πούχε πάρει ό Τσάρος και ό Τσάινγκ Κιάι - σάν δέν άπειξαν άκριβώς προωθητικό ρόλο στην μεγάλη ρωσική επανάσταση και στην μεγάλη κινέζικη επανάσταση;

Λόγος στην πανηγυρική συνθρόηση του ‘Ανωτάτου Σοβέτ της Β.Σ.Σ.Δ. με τήν αδικρία της όθης έπαιλου της Μερλίης ‘Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής ‘Επανάστασης.

“Ο άμερικάνικος Ιμπεριαλισμός κατέχει τόν έδαφός μας της Τσιβάν έδω κι’ άχτά χρόνια και τελευταία άκόμα έσπειρε τίς



έγκυπλες δυνάμεις του να καταλάβουν τὸ Λίβανο. Οἱ Η.Π.Α. ἐγκαταστήσαν ἑκατοντάδες στρατιωτικὰς βάσεις καὶ καταγέμονται σὲ πολλὰς χώρας, σ' ὅλο τὸν κόσμον. Ἔτσι τὸ κινεζικο ἔδαφος τῆς Ταϊβάν, ὁ Λίβανος ἔπως καὶ ἄλλες οἱ ἀμερικάνικες στρατιωτικὲς βάσεις στίς ξένες χώρες εἶναι ἐπίσης θηλεῖς καὶ περισφίγγουν τὸ λαιμὸ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ. Μὲντοι οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικανοὶ καὶ κανένας ἄλλος καὶ θένουν αὐτὲς τίς θηλεῖς καὶ τίς βάζουν σὲ λαβὰ, δίνοντας τῇ μετὰ ἄκρῃ τοῦ σχολικοῦ στὸν κινεζικὸ λαό, στοὺς λαοὺς τῶν ἀραβικῶν χωρῶν καὶ σ' ὅλους τοὺς φιλεργηρικοὺς λαοὺς καὶ ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς ἐπιθετικῆς σ' ἐλδοκλήρο τὸν κόσμον. Ὅσο περισσότερο παραμένουν εἰς ἀμερικάνοι εἰσβολεῖς σὲ μέρη αὐτά, τόσο περισσότερο οἱ θηλεῖς θὰ σφίγγουν τὸ λαβὸγγι τους.

Λόγος πρὸ Ἀνώτερο Κρατικὸ Συμβούλιον (8 Σεπτεμβρίου 1968).

Ἡ ὑπαρξὴ τῶν ἱμπεριαλιστῶν δὲν πρόκειται νῆναι πάρα πολὺ μακρόχρονη, γιατί δὲν κύνουν τίποτ' ἄλλω ἀπὸ τὸ νὰ ἐκιδίδονται σ' ἐγκληματικὰς ἐνέργειες. Ἐχουν ἀποκηθεῖ μετὰ εἰδικότερα νὰ ὑποστηρίξουν καὶ νὰ συντηροῦν τοὺς ἀντιδραστικοὺς καὶ χτυποῦν τοὺς λαοὺς σὲ διάφορες χώρες. Κατέχουν πολλὰς ἀποικίας, μισοαποικίας καὶ στρατιωτικὰς θέσεις. Ἀπειλοῦν τὴν εἰρήνην μ' ἓνα ἀτομικὸ πόλεμον. Ἔτσι, ὑποχρεώνουν τὸ 90% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς νὰ ξοδευθεῖ ἢ νὰ προετοιμασθεῖ νὰ ξεσηκουθεῖ γιὰ νὰ ἐπιτεθεῖ κατὰ μάζας ἐναντίον τους. Οἱ ἱμπεριαλιστὲς εἶναι ἀκόμα ζωντανοὶ συνεχίζουν νὰ διατηροῦν ἀθάνατον τὴν κυριαρχίαν τους στὴν Ἀσία, στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ. Στὴ Δύση, οἱ ἱμπεριαλιστὲς καταπιέζουν ἀκόμα περισσότερο τίς λαϊκὰς μάζας τῶν δικῶν τους χωρῶν. Ἡ κατάστασις αὐτὴ πρέπει ν' ἀλλάξει. Αὐτὸ τὸ καθήκον τίθεται στοὺς λαοὺς ὅλου τοῦ κόσμου: νὰ θέσουν τέλος στὴν ἐπίθεσιν καὶ στὴν καταπίεσιν τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ ἰδοὺς τερα τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ.

Συνεμίλλια μὲ ἀνταποκριτὴ τοῦ Πρακτορείου «Νέα Ἑννε» (29 Σεπτεμβρίου 1968).

Ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμός ὑπαγορεύει παντός τὸ νόμο του, θρίσκεται σὲ μιὰ θέση ἐχθρική πρὸς τοὺς λαούς διὰ τοῦ κόσμου καὶ ἀπομονώνεται διὰ καὶ περισσότερον. Οἱ δυνάμεις Α καὶ Η ποὺ διαθέτει ὅν φοβερίζουν αὐτοὺς ποὺ ἀρνοῦνται νὰ γίνουν σκλάβοι. Εἶναι ἀδύνατα νὰ ἀντιστεθῇ ἡ πλῆθυσ ῥίξα τῆς ἑργῆς τῶν λαῶν ἐναντίον τῶν ἀμερικάνων ἐπιθετιστῶν. Ὁ ἀγώνας τῶν λαῶν διὰ τοῦ κόσμου ἐναντίον τῶν ἀμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν καὶ τῶν λακκέδων τους θὰ κερδίζει σίγουρα ἀκόμα πρὸ μεγάλης νίκης.

«Δήλωση ὑποστήριξης πρὸ θύκαιου κατρωτικοῦ ἀγῶνα καὶ ἀνταρτικῶ λαοῦ ἐναντίον τοῦ ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμοῦ» (19 Ἰανουάριος 1961).

Ἄν οἱ ἀμερικάνικες μονοπωλιακὲς καπιταλιστικὲς δυνάμεις ἐπιμελῶνται στὴ φηλοπόλεμη καὶ ἐκθετικὴ τοὺς πολιτικῇ, θὰ φτάσει ἀναπόφευκτα ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ κρεμαστοῦν ἀπ' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου Ἡ ἔδρα τήγῃ περιμένει καὶ τοὺς συνοχοὺς τῶν Η.Η.Α.

Λόγος στὸ Ἀνώτατο Κρατικὸ Συμβόλιο (8 Σεπτεμβρίου 1968).

Γιὰ νὰ πολεμήσουμε τὸν ἐχθρό, διαμορφώσαμε στὴ διάρκεια μιᾶς μακρόχρονης περιόδου, τὴν ἀντίληψη αὐτή: πῶς ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς στρατηγικῆς οφείλουμε νὰ περιφρονῶμε ὅλους τοὺς ἐχθρούς καὶ ἀπὸ τὴν σκοπὴ τῆς τακτικῆς νὰ υπολογίζουμε ἀπολύτως ὅλους τοὺς ἐχθρούς. **II'** Ἀλλὰ λόγια, οφείλουμε νὰ περιφρονῶμε τὸν ἐχθρό στὸ σύνολό του, ἀλλὰ νὰ τὸν υπολογίζουμε σιγά-σιγά καὶ ἐνδεχομένως κατὰ μέρος. Ὁ Μάρξ καὶ ὁ Ἐνγκελς ὅτε ἔσαν παρὰ δύο ἄνθρωποι, ἐν ταύταις διαθεθεῖοντο ἀπὸ τότε πῶς ὁ καπιταλισμός θὰ ἀνταρταπεί σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἀλλὰ σὰν συγκεντρωμένα προβλήματα

και στα ζητήματα που σχετίζονται με τον κάθε έχθρο χωριστά, αν δεν πάρουμε στα σοβαρά υπόψη μας τον έχθρο, θα πέσουμε στον πυχσοδικτατορ. Στον πόλεμο, οι μάχες θέ μπορούν να διεξαχθούν παρά ή μετά ύστερα από την άλλη κι' ο έχθρος θέ μπορεί να συντρεθεί παρά συντρίδοντας του εδνα κομμάτι ύστερα από τ' άλλο. Τα έργαστάσια θέ μπορούν να χτιστούν παρά εδνα μετά εδνα. Οι άγρότες θέ μπορούν να δουλέψουν τή γή παρά δουλεύοντας εδνα κομμάτι ύστερα από εδνα. Το ίδιο συμβαίνει κι' όταν πρόκειται να γευματίσουμε. Στρατηγικά, τό να φάμε ένα φαγητό θέ μάς προκαλεί φόβο για τό αν θέ μπορούμε να τό πετύχουμε. Στην πραγματικότητα αν έπιχειρήσουμε να τό φάμε εδνο τό φαγητό μεμιάς θέ μπορούμε. Θα μάς είναι άδύνατο να καταπιούμε εδνο τό φαγητό μεμιάς. Πρόκειται γι' αυτό που ονομάζουμε: να λύνουμε τά ζητήματα τό ένα και ύστερα τό άλλο. Και στη στρατηγική γλίσσα, αυτό ονομάζεται: να συντρίδουμε τής έχθρικές δυνάμεις τή μετά ύστερα από τήν άλλη.

Λόγος στη Διάσκεψη τής Μόσχας μέν κομμουνιστών και εργατικών κομμάτων (16 Νοεμβρίου 1957).

Θεωρώ πώς ή έρεθνής κατάσταση έφθασε τώρα σέ μετά κρίση. Έπάρχουν τώρα δυό άνεμοι στον κόσμο: ο ανατολικός άνεμος κι' ο δυτικός άνεμος. Σύμφωνα μ' ένα κενέζικο ρητό: «ή ο ανατολικός άνεμος είναι ισχυρότερος από τον δυτικό άνεμο, ή ο δυτικός άνεμος είναι ισχυρότερος από τον ανατολικό άνεμο». Κατά τή γνώμη μου, τό χαρακτηριστικό τής σημερινής κατάστασης είναι πώς ο ανατολικός άνεμος είναι ισχυρότερος από τό δυτικό άνεμο, πράγμα που σημαίνει πώς οι σοσιαλιστικές δυνάμεις διαθέτουν μετά συντριπτική ύπεροχή πάνω στις δυνάμεις του ιμπεριαλισμού.

Λόγος στη Διάσκεψη τής Μόσχας μέν κομμουνιστών και εργατικών κομμάτων (18 Νοεμβρίου 1957).

## 7. ΝΑ ΤΩΝΟΥΜΕ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΩΝΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΟΥΜΕ

Λαοί όλου του κόσμου, ένωθείτε και συντρίψτε τους θορειο-  
αμερικάνους εκθεωρητές και δόλους τους λακέδες τους! Λαοί  
όλου του κόσμου, ύψώστε το ανάστημά σας, παλμείτε γ' άγω-  
νιστείτε, άψηφείστε εις δυσκολίες και προχωρείστε κατὰ κύ-  
ματα. Τότε όλόκληρος ό κόσμος θ' άνήκει στους λαούς. Τα  
τέρατα κάθε είδους θα σπρωθούν.

«Αξιολογή γιά την ύποστήριξη του λαού του Κορεά (Λ)  
εξόν άγώνα του άνομιέν της άπείσεως του Η.Π.Α.»,  
(29 Νοεμβρίου 1961), Λ α ο ι ό λ ο ο τ ο ς κ ο -  
σ μ ο υ , έ ν ω θ ε ί τ ε , σ υ ν τ ρ ί ψ τ ε τ ο υ  
ε π ί θ ε σ η τ ο υ θ ο ρ ε ι ο α μ ε ρ ι κ ά ν ω ν  
ε π ι θ ε τ ι σ τ ω γ κ α ι τ ο υ λ α κ έ δ ω ν  
τ ο υ ς , 2η έκδοση, σ. 14.

Τό Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, αφού ανέλυσε θαθεία  
τή ξεθινή κι' έσωτερική κατάσταση στη βάση της μαρξιστι-  
κής - λενινιστικής έπιστήμης, κατάληξε πώς όλες οι έπιθέσεις  
των αντιδραστικών του έσωτερικού και του έξωτερικού, όχι  
μόνο έπρεπε αλλά και μπορούσε να συντριβούν. "Όταν σύν-  
νεφα διαρκά σκέπασαν τον ούρανό, ύπεργραμμίσουμε πώς από  
ήταν προσωρινά και πώς σύντομα ό ήλιος θα λάμψει και πάλι.

«Η σημερινή κατάσταση και τα καθήκοντά μας», (26  
Δεκεμβρίου 1947), "Σ κ λ ο γ ή Σ τ ρ α τ ι ω -  
κ ο υ " Ε ρ γ α ν , 2η έκδοση, σ. 847.

\*Όπως δείχνει η ιστορία, οι αντιδραστικές δυνάμεις που πεθαίνουν, εξαπολύουν μια τελευταία απειλησμένη Εφοδα έγκυρion των ικανοποιητικόν ευγόμενων: τότε έρχεται! επαναστάτες άφθίγονται να εξαπατηθούν για ένα διάστημα από την επιφανειακή Εύνομη του Αντιπάλου, που βρίσκεται σε πλήρη άποσύνθεση και γίνονται: άντικαι να αντιληφθούν την οδία των πραγμάτων, να δούν πώς ο έχθρος βρίσκεται στα πρόθυρα της εκμηδένισης κι' αυτοί στα πρόθυρα της νίκης.

•Τό σημείο στρεφής από Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, (12 'Οκτωβρίου 1942), 'Ε κ λ ο γ ή "Εργια, τόμος 4ος, σ. 113.

"Αν έπιμείνει να κάνει πόλεμο (τό Κουόμινταγκ) θα το συντρίβουμε άριστικά. Να πώς παρουσιάζονται τά πράγματα: αν μας έπιτεθεί το συντρίβουμε και ικανοποιήται' ικανοποιήται μερικά αν το συντρίβουμε μερικά, ικανοποιήται περισσότερο αν το συντρίβουμε περισσότερο, ικανοποιήται ολοκληρωτικά αν το συντρίβουμε ολοκληρωτικά. Τά προβλήματα της Κίνας είναι πολύπλοκα και γι' αυτό πρέπει: νάχουμε και μετς λίγο πολύπλοκο το μυαλό μας. "Αν έρθουν να χτυπηθούμε θα χτυπηθούμε, θα χτυπηθούμε για να κερθίσουμε την ειρήνη.

•Σχετικά με τις διαπραγματεύσεις του Τσουνγκίνγκ, (17 'Οκτωβρίου 1941), 'Ε κ λ ο γ ή "Σ ρ γ ω ν, τόμος 4ος, σ. 66.

Σε περίπτωση επίθεσης του έχθρου, έφ' εσον οι συνθήκες ένοσόν τη συντριβή του, το Εόμμα θα περάσει άναμφισβήτητα στη θέση της νόμιμης αὐτοάμυνας για την άποφασιστική, ριζική, ολοκληρωτική και τελειωτική εκμηδένισή του (δε θα προχωρήσουμε σε πόλεμο με έλαφρότητα, δε θα πολεμήσουμε παρά αν ελησσε σίγουροι για τη νίκη). Σε καριά

περίπτωση δεν πρέπει να πιστευόμα από την -ρομερή βψη  
των αντιδραστικών.

«Γις τις δεσπραγματικές κρήνης με τό Εουόμιν-  
ταχ». Αγκάλιος της Κεντρικής Έπιτροπής τος Κομ-  
μουνιστικος Εόμματος Ένας (26 Αυγούστου 1945).  
Έ κ λ ο γ ή Έ ρ γ ω ν, τόμος 4ος, σ. 48.

Σ' ό,τι αφορά τις δικές μας επιθυμίες, δε θέλούμε να πο-  
λεμήσουμε ούτε για μετ μέρα. Αλλά αν μας αναγκάσουν οι  
περιστάσεις μπορούμε να πολεμήσουμε ως το τέλος.

•Συνεργία με την άμερικάνικη δημοσιογραφία Άννα  
Λουίζ Σπρόνγκ (Αθηνάις 1946). Έ κ λ ο γ ή  
Έ ρ γ ω ν, τόμος 4ος.

Είμαστε όκτιρ της κρήνης. Αλλά όσα ό άμερικάνικος  
ιμπεριαλισμός δεν παραιτείται απ' αύτος τις αθέαυτες και  
παράφρονες απαιτήσεις και όπτι τις μηχανορραφίες του για  
την επέκταση της επίθεσης, ό κινέζικος λαός δε μπορεί να χει-  
καρά μετ και μοναδική απόφαση, να συνεχίσει τον αγώνα του  
στό πλευρό τος κορεάτικου λαού. Αυτό δε σημαίνει τός είμα-  
στε φιλοπόλεμοι είμαστε δικταθούμενοι να σταματήσουμε άμέ-  
σως τον πόλεμο και να διακαηνίσουμε μετέπειτα τ' άλλα ζη-  
τήματα. Αλλά ό άμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν τό θέλει  
αύτό. Κι' έτσι, ό πόλεμος συνεχίζεται! Είμαστε έτοιμοι να  
πολεμήσουμε με τον άμερικανικό ιμπεριαλισμό όσα χρόνια  
θέλει, μέχρι τη στιγμή που δε θέ μπορεί να συνεχίσει αυτόν  
τον πόλεμο, μέχρι την ολοκληρωτική νίκη τος κινέζικου και  
τος κορεάτικου λαού.

Λόγος στην Έέταρτη Σύνοδο της Πρώτης Έθνηκής Έπι-  
τροπής της Πολιτικής Αμερικανικής Δημοκρατίας τος  
Κινέζικου λαού (7 Φεβρουάριου 1953).

Ὁφείλομεν ν' ἀπαλλάξουμε τίς γραμμές μας ἀπὸ κάθε ἰδεολογία ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀδράνεια καὶ τὸ φόβο. Κάθε ἀποψη τοῦ ὑπερεκτιμᾷ τὴ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ κι' ὑποτιμᾷ τὴ δύναμη τοῦ λαοῦ εἶναι ἐσφαλμένη.

• Ἡ σημερινὴ κατάσταση καὶ τὰ καθήκοντά μας (25 Ἀπριλοῦ 1947), Ἑκλογὴ Ἑργων, τόμος 3ος.

Οἱ καταπιεζόμενοι λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη δὲ θὰ πρέπει σὲ καμιά περίπτωση νὰ ἀναποθέσουν τὴν ὑπόθεσιν τῆς χειραφέτησής τους, στὴ σκέψιν τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν λακέδων του. Μόνον ἐνισχύοντες τὴν ἐνότητά τους καὶ ἐπιμένοντας σὺν ἀγῶνι θὰ ἐκταχθῶσιν.

• Δήλωση ἐναντίον τῆς ἐπίθεσιν τοῦ Νότιο Βιετνάμ καὶ σὺν αἰτίαι τοῦ κομμουνιστικῆς λαοῦ ἀπὸ τὴν κλ.κα Β.Π.Α. - Ντιν Ντινχ Ντιέμ, (29 Αὐγούστου 1965).

Ὅποια κι ἂν εἶναι ἡ στιγμὴ τοῦ θὰ ξεσπάσει ὁ ἐμφύλιος πόλεμος σ' ἐθνικὴ κλίμακα, ἐμεῖς ὀφείλομε νῆμαστε ἐτοιμοί. Γιὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ θὰ συμβεῖ αὐτὸ καὶς, ὡς ποῦμε αὐτοῖς, ὀφείλομα ἐπίσης νῆμαστε ἐτοιμοί. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο σημεῖο. Ἐξαιτίας τῆς σημερινῆς διεθνοῦς κι' ἐσωτερικῆς κατάστασιν, ὑπάρχει ἡ πιθανότητα ὁ ἐμφύλιος πόλεμος νὰ παρμείναι γιὰ ἓνα ὁρισμένο χρονικὸ διάστημα περιορισμένος καὶ νὰ διατηρηθῇ προσωρινὰ ἓνα τοπικὸ χαρακτήρα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δεύτερο σημεῖο. Τὸ πρῶτο σημεῖο, εἶναι ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ προετακταθῶμε. Τὸ δεύτερο σημεῖο ὑπάρχει ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Μὲ τοὺς λόγια, ὡς εἰμαστε ἐτοιμοί. Ἄν εἰμαστε ἐτοιμοί, θὰ μπορέσουμε ν' ἀντιμετωπίσουμε ὅπως πρέπει ὅλες τὶς καταστάσεις, ὅσο περίτελεις κι' ἂν εἶναι αὐτές.

• Ἡ κατάσταση κ' ἡ πολιτικὴ μας ἄρα ἀπὸ τὴ νόη τοῦ Πάλεμο Ἀντίστασιν ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας (15 Αὐγούστου 1945), Ἑκλογὴ Ἑργων, τόμος 3ος, σ. 28

## Β. Ο ΛΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο επαναστατικός πόλεμος είναι ο πόλεμος των μαζών και όχι μπορούμε να τον διεξαγάγουμε όρθα αυτό τον πόλεμο μόνο αν κινητοποιήσουμε τις μάζες και στηριχτούμε σ' αυτές.

«Να βαλτώσουμε τις συνθήκες ζωής των λαών μας και να προσέξουμε τις μέθοδους δουλειάς» (27 Ιανουαρίου 1934), «Εκλογή» «Ρωγ» . τόμος Ιος σ. 147.

Ποιό είναι το πραγματικό απόρρητο τείχος; Οι μάζες, τα εκατομμύρια κι' εκατομμύρια ανθρώπων, και με μια καρδιά και μ' ένα και ύποστηρίζουν την επανάσταση. Αυτό είναι το πραγματικό απόρρητο τείχος που κανένας δε μπορεί να το καταστρέψει και καμιά δύναμη δε μπορεί να το γκρεμίσει. Οι αντανακλαστικές δυνάμεις δε θα μπορούν να μας συντρίψουν αντίθετα θα τις συντρίψουμε έμεις. Συνκεντρώνοντας εκατομμύρια κι' εκατομμύρια ανθρώπους γύρω από την επαναστατική καθόληση κι' επεκτείνοντας τον επαναστατικό πόλεμο θα εκμηθεύσουμε τελικά την αντανακλαστική και θα απελευθερώσουμε ολόκληρη την Κίνα.

«Να βαλτώσουμε τις συνθήκες ζωής των λαών μας και να προσέξουμε τις μέθοδους δουλειάς» (27 Ιανουαρίου 1934), «Εκλογή» «Ρωγ» . τόμος Ιος σ. 150.

Οι ιμπεριαλιστές εκδηλώνουν την εξθρόνητά τους έναντι μας σε τέτοις σημεία που χρειάζεται να πάρουμε σοβαρά μέ-



τρα απέναντί τους. "Όχι μόνο χρειάζεται να έχουμε ένα πανίσχυρο τακτικό στρατό, αλλά ακόμα είναι απαραίτητο να έχουμε πανέτοιμες τις δυνάμεις της Λαϊκής Πολιτοφυλακής. "Έτσι, θα γίνει για τους ημπερικλιστές πόρα πολύ δύσκολο να κινηθούν «ελεύθερα» αν επιχειρήσουν εισβολή στη χώρα μας.

Συκομιδή με ανταποκριτή του Ηρακτορείου Κόκκινο,  
(29 Σεπτεμβρίου 1956).

"Αντιμετωπίζοντας τον επαναστατικό πόλεμο από σύνολό του, ο λαϊκός πατριζάνικος πόλεμος κι' οι επιχειρήσεις του Κόκκινου Στρατού σαν κύριες δυνάμεις αλληλοσυμπληρώνονται όπως τα δύο χέρια του ανθρώπου. "Αν δεν στήσαμε παρά τις κύριες δυνάμεις που είναι ο Κόκκινος Στρατός χωρίς το λαϊκό πόλεμο των πατριζάνων, θα σήμαινε πως παλεύουμε μ' ένα χέρι. Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι κ' ιδιαίτερα από την άποψη των στρατιωτικών επιχειρήσεων, όταν μιλάμε για τον πληθυσμό των θέσεων έρελματος των θεωρούμε σαν ένα παράγοντα του πολέμου, λαό εξοπλισμένο από ένοπλη. Αυτός είναι ο κύριος λόγος για τον οποίο ο αντίπαλος θεωρεί σαν επικίνδυνο να ριφκινδυνεύσει να είσχωρήσει στις θέσεις έρελματος.

"Βραχυτητα προβλέματα του επαναστατικού πολέμου στην Κίνα" (Δεκέμβριος 1956), "Ε κ λ α γ ή "Ε ρ γ ω ν, τόμος Ιο, σ. 208.

Είνα. βέβαια πως η έκδοση του πολέμου καθορίζεται κυρίως από τις στρατιωτικές, πολιτικές, οικονομικές και φυσικές συνθήκες οι οποίες καθορίζουν τις δύο εμπόλεμες πλευρές. "Εντούτοις, δεν είναι αυτό όλο' η έκδοση του πολέμου καθορίζεται επίσης από την υποκειμενική ικανότητα των δύο πλευρών στην καθοδήγηση του πολέμου. "Ένας στρατιωτικός ήγησης βέ μπορεί να αλλάξει πώς θα αποσπάσει τη νίκη

προχωρούντες πέρα από τα όρια που του επιβάλλουν οι υλικές συνθήκες, αλλά μπορεί και πρέπει ν' αγωνίζεται για τη νίκη στα ίδια τα όρια των συνθηκών αυτών. Ή σκεπή όπου εκτυλίσσονται αυτές οι δραστηριότητες οικοδομείται πάνω στις αντικειμενικές υλικές συνθήκες, αλλά μπορεί, στη σκεπή αυτή, να διαδραματιστούν υπέρροχες πράξεις, επικού μεγαλείου.

\*Επραγματοποιήθηκαν τοις επαναστατικούς πολέμους στην Κίνα, (Δεκέμβριος 1988). 'R u l o γ ή 'R p γ m v, τόμος Ιας α. 180 - 181.

«Ο πόλεμος δεν έχει άλλο σκοπό παρά «τη διατήρηση των δυνάμεών μας και την εκμηδένιση των δυνάμεων του εχθρού» (εκμηδένιση των δυνάμεων του εχθρού σημαίνει: να τον ξεροπλίσουμε ή να «του στερήσουμε κάθε ζωκνότητα αντίστασης κι' όχι να εξοντώσουμε φυσικά όλους τους ανθρώπους). Στην αρχαιότητα, χρησιμοποιούσαν στον πόλεμο λόγχες και άσπίδες. Ή λόγχη χρησιμοποιείτο για την επίθεση, για την καταστροφή του εχθρού κι' ή άσπίδα για την άμυνα, για την αυτοπροστασία. Αλλά σήμερα, όλα τα όπλα προέρχονται από τη λόγχη και την άσπίδα. Τα διαβαρυστικά αεροπλάνα, τα πολυβόλα, τα τηλεβόλα και τ' ασφυξιογόνα είναι εξελίξεις της λόγχης, ενώ τ' αντιαεροπορικά καταφύγια, το κράνος, ή μετόν άρμυ άχύρωση κ' οι αντιασφυξιογόνες μάσκες είναι: εξελίξεις της άσπίδας. Το όπλο είναι: ένα νέο όπλο που συνδυάζει: τη λόγχη και την άσπίδα. Ή επίθεση είναι το κύριο μέσο για την εκμηδένιση των δυνάμεων του εχθρού, αλλά δε μπορούμε να μη λογαριάζουμε και την άμυνα. Στην επίθεση, ο άριστος σκοπός είναι: να εκμηδενίσουμε τον εχθρό, αλλά ταυτόχρονα ο σκοπός αυτός περιέχει και την αυτοπροστασία, γιατί αν δεν εκμηδενιστεί ο εχθρός, θα εκμηδενιστούμε ήμεις. Στην άμυνα ο άριστος σκοπός είναι: ή προφύλαξη, αλλά ταυτόχρονα ή άμυνα είναι το μέσο που συμπληρώνει την επίθεση ή προστοιμάζει το πέρασμα στην επίθεση. Ή υποχώρηση ανή-

και στην κατηγορία της άμυνας κ' είναι ή συντήρηση της άμυνας ενώ ή καταβίωξη είναι ή συντήρηση της επίθεσης. Πρέπει να υπογραμμίσουμε πως ή εκμηδένιση των δυνάμεων του έχθρου είναι ή κύριος σκοπός του πολέμου, ενώ ή διατήρηση των δυνάμεων είναι σκοπός δευτερεύουσας σημασίας γιατί μόνο με την εκμηδένιση των δυνάμεων του έχθρου σε μεγάλη κλίμακα είναι αποτελεσματική ή διατήρηση των δυνάμεων. Γι' αυτό, ή επίθεση, σαν κύριο μέσο εκμηδένισης του έχθρου είναι το πρωταρχικό ενώ ή άμυνα σε συμπληρωματικό μέσο εκμηδένισης του έχθρου και μέσο διατήρησης των δυνάμεων, είναι δευτερεύον. Στο σημερινό πόλεμο, τον κύριο ρόλο τον παίζε: τότε ή άμυνα και τότε ή επίθεση, αλλά αν πάρουμε τον πόλεμο στο σύνολό του, ο ρόλος της επίθεσης είναι πρωταρχικός.

\* Ο παροκταμένος πόλεμος (Μάης 1939), \* Ε π λ ο - γ ή ή \* Εργον, τόμος 2ος, σ. 156.

Οι κανόνες της στρατιωτικής δράσης απορρέουν από μια και μόνη θεμελιακή αρχή: να προσπαθείς να διατηρείς τις δυνάμεις σου και να εκμηδενίσεις τις δυνάμεις του έχθρου... Ήλλά τότε, πώς εξηγείται ή εξαρση της ήρωϊκής θυσίας στον πόλεμο; Κάθε πόλεμος απαιτεί θυσίες και συχνά τεράστιες θυσίες. Αυτό δεν έρχεται από αντίθεση με την αρχή της διατήρησης των δυνάμεων; Στην πραγματικότητα, εάν υπάρχει καμιά αντίθεση, πιο άκριβέστερα, πρόκειται για δύο αντιφατικές πλευρές που συμπληρώνει ή μια την άλλη. Κι' αυτό γιατί οι θυσίες είναι απαραίτητες όχι μόνο για την εκμηδένιση των δυνάμεων του έχθρου, αλλά επίσης για τη διατήρηση των δικών σου δυνάμεων' αυτό ή προσωρινή και μερική θύνηση της αρχής της διατήρησης των δυνάμεων (οι θυσίες, ή με άλλα λόγια, το τίμημα της νίκης) είναι ακριβώς απαραίτητη για την εφικτή διατήρηση του συνόλου των δυνάμεων. Από αυτή τη θεμελιακή αρχή που εκτέθηκε πιο πάνω

απορρέει μία ελκυστική σειρά κανόνων, αναγκάσιων για την καθυστέρηση των στρατιωτικών επιχειρήσεων, αρχίζοντας από τους κανόνες βολής (να καλύπτεται και να εκμεταλλεθώσαι τη δύναμη πυρός και διαβάσεις: το πρώτο για να διατηρήσεις τις δυνάμεις σου, το δεύτερο για να εκμηδενίσεις τις δυνάμεις του εχθρού) και μέχρι τους στρατηγικούς κανόνες. Ελ' οι κανόνες ξεκινάει απ' αυτή τη θεμελιώδη αρχή κ' ελ' οι κανόνες και αναφέρονται στη στρατιωτική τεχνική, στην τακτική, στο επιχειρησιακό ή στο στρατηγικό πεδίο άποσκοπούν στο να επιτρέψουν την πραγματοποίηση αυτής της θεμελιώδους αρχής. Η διατήρηση των δυνάμεών μας κ' η εκμηδένιση των δυνάμεων του εχθρού, αυτή η θεμελιώδη αρχή όλων των κανόνων το πολύ μου.

•Τα στρατηγικά προβλήματα του παριζάνικου πολέμου ένωσαν την Ίταλντα, Μάιος 1938), 'Ε κ λ ο γ ή  
"Εργον, τόμος 2ος σ. 81 - 82.

Οι στρατιωτικές μας κατευθύνσεις είναι: οι ακόλουθες:

1. Να χτυπάμε πρώτα τις διασπαρμένες και χωριστές δυνάμεις του εχθρού κ' ύστερα τις συγκεντρωμένες κ' ισχυρές δυνάμεις.

2. Να καταλαμβάνουμε πρώτα τις μικρές και μεσαίες πόλεις και τις εκτεταμένες αγροτικές περιοχές κ' ύστερα τις μεγάλες πόλεις.

3. Να καθορίζουμε σαν κύριο σκοπό την εκμηδένιση των εμβόλων δυνάμεων του εχθρού κ' όχι την υπεράσπιση ή την κατάληψη μιας πόλης ή μιας έδαφικής περιοχής. Η δυνατότητα να κρατήσουμε ή να καταλάβουμε μία πόλη ή μία έδαφική περιοχή προκύπτει από την εκμηδένιση των εμβόλων δυνάμεων του εχθρού και συχνά μία πόλη ή μία έδαφική περιοχή δε μπορεί να κρατηθεί ή να καταληφθεί όριστικά παρά μόνο αφού ελλάξει χέρια πολλές φορές.

4. Σὲ κάθε μάχη, νὰ συγκεντρώνουμε τὴν δύναμειν, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουμε ἀπόλυτην ὑπεροχήν, (δυό, τρεῖς, τέσσερις καὶ καμιά φορά πλείους καὶ πάντε ἢ ἔξη φορές περισσότερες ἀπὸ τὴν δύναμειν τοῦ ἐχθροῦ), νὰ περικυκλώνουμε τελείως τὴν ἐχθρικὴν δύναμειν, νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὴν ἐκμηδενίσουμε ἐντελῶς, χωρὶς νὰ δίνουμε σ' αὐτὴν τὴ δυνατότητα νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ βίχτια. Σὲ ἰδιαιτέρες περιπτώσεις, νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ μέθοδον τοῦ νὰ ἐξαπολύουμε ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ συντριπτικὰ χτυπήματα, θηλασθὲ νὰ συγκεντρώνουμε ὅλες μας τὴς δυνάμεις γιὰ μιὰ ἐπίθεσιν κατὰ μέτωπον καὶ γιὰ μιὰ ἐπίθεσιν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ καὶ στὰ δυό, μὲ σκοπὸ νὰ ἐκμηδενίσουμε τὸ ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ στρατεύματά του καὶ νὰ τρέψουμε εἰς φυγὴν τὸ ἄλλο, ὥστε ὁ στρατὸς μας νὰ μπορέσῃ νὰ μετακινήσῃ γρήγορα τὴν δύναμειν του γιὰ νὰ συντρίβῃ ἄλλα ἐχθρικά στρατεύματα. Νὰ προσπαθοῦμε ν' ἀποφεύγουμε τὴν μάχην φθορᾶς, ὅπου τὰ κέρδη εἶναι μικρότερα ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν, ἢ ἀπλῶς εἰς ἀντισταθμίζουσαν. Ἐπει, μὲ ὅλα τὰ σὺν ὅλῳ εἰρησθε (ἀπὸ ἀριθμητικὴ ἀποψή) σὲ μειονεκτικὴ θέσιν, ἔχουμε τὴν ἀπόλυτην ὑπεροχὴν εἰς κάθε καθορισμένον τομεᾶ. εἰς κάθε μάχη, καὶ αὐτὸ μᾶς ἐξασφαλίζει τὴ νίκην στὸ ἐκτελεστικὸν πεδίον. Μὲ τὸν καιρὸ, θὰ ἐπιτύχουμε τὴν ὑπεροχὴν στὸ σύνολον καὶ τελικὰ θὰ ἐκμηδενίσουμε ὅλες τὴς ἐχθρικὰς δυνάμεις.

5. Νά μήν αρχίζουμε μάχες ἀπροετοιμαστώ, ἡ μάχη τοῦ  
ἡ νικηφόρα ἐκείνη τοὺς εἶναι ἀδύνατον. Νά καταβάλουμε τίς  
μεγαλύτερες προσπάθειες γιὰ νὰ προετοιμαζώμαστε καλὰ σὲ  
κάθε μάχη, νὰ καταβάλουμε τίς μεγαλύτερες προσπάθειες γιὰ  
νὰ ἐξασφαλίζουμε τὴ νίκη σ' ἓνα δοσμένο συσχετισμὸ ὄρων  
ἀνέμορα στὸν ἐχθρό καὶ σὲ μᾶς.

β. Να εξομαλύνουμε ολοκληρωτικά το δικό μας πολεμικό στόλ - παλληκαριά, πνεύμα κύττασας, περιφρόνηση της καύρασης κι' άντοχή στις συνεχείς μάχες (βηλαβή άλληλοδιδόχες μάχες που δίνονται κατά μικρά χρονικά διαστήματα και χωρίς άώπαυλα).

7. Νά προσπαθήσουμε νά εκμηδενίσουμε τόν ἐχθρό κατέ-  
φεύγοντας στόν πύλεμα ἑλιγμών. Ταυτόχρονα, νά δίνουμε ση-  
μασία στήν τακτική τῆς ἐπίθεσης θέσεων μέ σκοπό νά κυ-  
ριεύουμε τὰ ὀχυρωμένα σημεῖα καί πόλεις τοῦ ἐχθροῦ.

8. Σ' εἶτι ἀφορᾷ τήν ἐπίθεση ἐναντίον πόλεων, νά κατα-  
λαμβάνουμε ἀποφασιστικά ὅλα τὰ ὀχυρωμένα σημεῖα κι' ὅλες  
τις πόλεις τοῦ ὁ ἐχθρὸς ὑπερασπίζεται χαλαρά. Νά κυριεύ-  
ουμε στήν κατάλληλῃ στιγμή ὅλα τὰ ὀχυρωμένα σημεῖα κι'  
ὅλες τις πόλεις τοῦ ὁ ἐχθρὸς ὑπερασπίζεται μέτρια, ὑπὸ τὸν  
ῥυθμὸν νὰ τὸ ἐπιτρέπουν οἱ περιστάσεις. Σ' εἶτι ἀφορᾷ τὰ ὀχυρω-  
μένα σημεῖα καί πόλεις τοῦ ὁ ἐχθρὸς τις προσπαθεῖ ἰσχυρά,  
νά περιμένουμε νά ὀρμίσουν οἱ συνθήκες καί τότε τις κυ-  
ριεύουμε.

9. Νά συμπληρώνουμε τίς δυνάμεις μας μ' ὅλα τὰ ὅπλα  
καί μέ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν στρατιωτῶν πρὸς παίρνουμε  
ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Οἱ κύριες πηγὲς σ' ἄνδρες κι' ὀπλαὰ γιὰ τὸ  
στράτό μας, εἰσάγονται σὸ μέτωπο.

10. Νά μάθουμε νά ἐπιφελεύμαστε ἀπὸ τὸ διδάχημα  
ἐνέμεσι σὲ δυὸ ἐκστρατείες γιὰ ν' ἀναπαύονται, νὰ ἐκπα-  
ιδεῖνται καί νὰ ἐνισχύονται οἱ ἐνέμεσις μας. Οἱ περιόδοι ἀνά-  
παυσης, ἐκπαίδευσης κ' ἐνίσχυσης δεῖν πρέπει γενικά νὰ εἶναι  
μεγάλες, κι' ὅσο γίνεται, δεῖν πρέπει ν' ἀφήνουμε τὸν ἐχθρό  
νὰ παίρνει ἀνάσα.

Αὐτὲς εἶναι οἱ κυριότερες μέθοδοι πρὸς ἐφάρμοσιν ὁ Λαϊκὸς  
'Απελευθερωτικὸς Στρατὸς γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Τσάγγκ Κέκ-  
σέκ. Διαμορφώθηκαν ἀπὸ τὸ Λαϊκὸ 'Απελευθερωτικὸ Στρατὸ  
σὴν διάρκεια πολύχρονων συγκρούσεων ἐνάντια σ' ἐσωτερι-  
κούς κι' ἐξωτερικούς ἐχθρούς κ' ἀνταποκρίνονται ἀπὸλυτα σὲς  
σημερινὲς μας συνθήκες... Ἡ στρατηγικὴ μας κι' ἡ τακτικὴ  
μας βασίζονται σὸ λαϊκὸ πόλεμον κανένας στρατὸς πρὸ ἀντι-  
τίθεται σὲ λαὸν θεὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴ στρατηγικὴ  
μας καί τὴν τακτικὴν μας.

\*Ἡ σημερινὴ κατάσταση καί τὰ καθήκοντά μας (25  
συνεδρίου 1947), \*Ε κ λ σ ς ἡ 2 τ ρ κ τ ι μ τ ς  
κ α ν \*Ε ρ γ α γ, 2η \*Εκδόσις, σ. 849 - 50.

Χωρίς προετοιμασία, η ύπεροχή δυνάμεων δεν είναι μετ' πραγματική ύπεροχή και δε μπορεί πια νά γίνεται λόγος για πρωτοβουλία. Έφόσον κατέχει την πλήρη αλήτη, μια δύναμη κατώτερη αριθμητικά αλλά προετοιμασμένη, μπορεί με μια αιφνιδιαστική επίθεση, νά κατανικήσει ένα ανώτερο από αριθμητική άποψη έχθρό.

-Ο παρατεταμένος πόλεμος- (Μέης 1988). Έκ λ ο -  
 γ ή Έ ρ τ ω ν, τόμος Βος, σ. 185 - 86.

## 9. Ο ΛΑΪΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Χωρίς λαϊκό στρατό, έ λυός δέν έχει τίποτε.

«Γιά τήν εκδόνηση συνταγματού» (24 Ἀπριλίου 1945),  
Έ κ λ γ γ γ Έ ρ γ ω ν, τόμος Βας, σ. 290 - 91.

Ο στρατός πότες είναι πανίσχυρος γιατί οι άνθρωποι που τόν αποτελούν υπακούουν σέ μιὰ συνεδγητή πειθαρχία' συνε- νώθηκαν κι' αγωνίζονται όχι γιά τὰ συμφέροντα μιᾶς χούφτας ἀνθρώπων ή μιᾶς κλειστής δριάδας, ἀλλά γιά τὰ συμφέροντα τῶν πλατειῶν λαϊκῶν μαζῶν, γιά τὰ συμφέροντα ὁλόκληρου τοῦ ἔθνους. Νά σφάκεται σταθερά σὺν πλευρὸ τοῦ κινέζικου λαοῦ νά ὑπηρετεῖ ὁλόψυχα τὸν κινέζικο λαό, νά ποῖός είναι ὁ μακαθικός σιστὸς τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ.

«Γιά τήν εκδόνηση συνταγματού» (24 Ἀπριλίου 1945),  
Έ κ λ ο ρ ς Έ ρ τ ω ν, σ. 264.

Ο Κόκκινος Στρατός τῆς Κίνας είναι: μιὰ ἐνοπλη ὀργάνωση ποῦχει ἀναλάβει νά ἐκτελέσει τὰ πολιτικὰ καθήκοντα τῆς ἐπανόστασης. Στὴ σημερινή περίοδο, ἰδιαίτερα, ὁ Κόκκινος Στρατός δέν περιορίζεται μονάχα στὴ στρατιωτική δρα- σιμότητα ἐντὸς ἀπὸ τίς μάχες που πρέπει νά δίνει γιά νά ἐκμηδενίσει τίς ἐνοπλίες δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, ἐκτελεῖ κι' ἄλ- λα σημαντικὰ καθήκοντα: κάμει προπαγάνδα ἀντίμετα στίς μάζες, ὀργανώνει τίς μάζες, ἐξοπλίζει τίς μάζες, βοηθάει τίς μάζες γιά νά δημιουργήσουν τὴν ἐπαναστατική ἐξουσία, κι'



ἀκόμα δημιουργεί οργανώσεις τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος.  
 Ὁ Κόκκινος Στρατός δὲν πολεμᾷ γιὰ νὰ πολεμᾷ, πολε-  
 μᾷ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κτίνει προπαγάνδα μέσα στὲς μάζες, νὰ  
 οργανώνει τίς μάζες, νὰ τίς ἐξοπλίζει, νὰ τίς βοηθεῖ γιὰ νὰ  
 δημιουργήσουν τὴν ἀπαναστατική ἐξουσία· χωρὶς τοὺς σκο-  
 ποὺς αὐτοὺς, ὁ πόλεμος δὲ θάχε πιά καμιά ἔννοια κι' ὁ Κόκ-  
 κινος Στρατός δὲ θάχε πιά κανένα λόγο νὰ ὑπάρχει.

•Γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν ἐπολεμικῶν ἀντιλήψεων στὸ  
 Κόμμα, (Δεκέμβριος 1929). Ἑ λ ο γ ῆ Ἑ ρ γ α ν,  
 τόμος 1ος σ. 106.

Ὁ Λαϊκὸς Ἀπελευθερωτικὸς Στρατός θάναι πάντοτε μὲ  
 πολεμικὴ δύναμη. Ἀκόμα καὶ μετὰ τὴ νίκη σὲ πανεθνικὴ  
 κλίμακα, στὴ διάρκεια τῆς ἱστορικῆς περιόδου ὅπου οἱ τάξεις  
 δὲ θάχουν ἐξαλειφθεῖ στὴ χώρα μας καὶ πού τὸ ἱμπεριαλιστικὸ  
 σύστημα θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει στὸν κόσμο· ὁ στρατός  
 μας θὰ συνεχίσει νὰναι μὲ πολεμικὴ δύναμη. Δὲ πρέπει νὰ  
 ὑπάρξει καμιά παρεξήγηση, καμιά ταλάντευση στὸ στυλιό  
 αὐτό.

•Εἰσήγησι στὴ Δεύτερη Ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἱε-  
 ραρχίης πρὸ ἐκτέλεσης ἀπὸ τὸ 3ο συνέδριο τοῦ Κομ-  
 μουνιστικοῦ Κόμματος Ἑλλάς (5 Μαρτίου 1949), Ἑκλα-  
 γή Ἑργον, τόμος 4ος, σ. 363.

Ἐχουμε ἕνα πολεμικὸ στρατὸ κι' ἕνα στρατὸ ἐργασιῶν.  
 Ὁ πολεμικὸς στρατός, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν Ὀγδοὴ Ἰα-  
 στρατευτικὴ Στρατιὰ κι' ἀπὸ τὴν Τέταρτη Νέα Στρατιὰ, πρέ-  
 πει νὰ χρησιμοποιεῖται γιὰ ἕνα διπλὸ καθήκον: νὰ πολεμᾷ  
 καὶ νὰ παράγει. Διαθέτοντας ἔτσι δύο στρατούς ἀπὸ τοὺς ὁ-  
 ποῖους ὁ ἕνας ὁ πολεμικὸς στρατός εἶναι σὲ θέση νὰ ἐκπλη-  
 ρώνει αὐτὸ τὸ διπλὸ καθήκον κι' ἑπιπλέον, νὰ βουλεύει μέσα

στις μάξες, θα μπορέσουμε να κατακτήσουμε τις δυσκολίες και να νικήσουμε τον (απαντικό) ιμπεριαλισμό.

«Οργανωθείτε» (29 Νοεμβρίου, 1943), 'Ε κ λ ο γ ή 'Ε ρ γ ω ν, τόμος 3ος, σ. 163.

«Η έθνική μας άμυνα θα ενισχυθεί και δε θα επιτρέψουμε στους ιμπεριαλιστές, έποικοι κι άν είναι αυτοί, να εισβάλουν ξανά στο έδαφός μας. Οι λαϊκές ένοπλες δυνάμεις μας πρέπει να διατηρηθούν και ν' αναπτυχθούν στη βάση του ήρωικού Λαϊκού Άπελευθερωτικού Στρατού, παθχει θώσει τόσα παραδείγματα. Πρέπει νάχουμε όχι μονάχα έναν ισχυρό στρατό ξηράς άλλ' ακόμα, μία ισχυρή αεροπορία κι' ένα ισχυρό πολιτικό κεντρικό».

«Ενισχυμός λόγος στην Πρώτη Σύνοδο της Πολιτικής Συμβουλευτικής Συνδιάσκεψης του Κεντρικού Λαού (21 Σεπτεμβρίου 1949).

«Άρχή μας είναι: το Κόμμα διοικεί το έαλω κ' είναι φπαράδεκτο τó έαλω να διοικούν το Κόμμα».

«Τα προβλήματα του Πολέμου και Στρατηγικής», (8 Νοεμβρίου 1938), 'Ε κ λ ο γ ή 'Ε ρ γ ω ν, τόμος 2ος, σ. 224.

«Όλ' οι αξιωματικοί μας κ' οι στρατιώτες μας όφείλουν να μή ξεχνούνε ποτέ πώς είμαστε ό μεγάλος Λαϊκός Άπελευθερωτικός Στρατός, οι στρατιωτικές δυνάμεις που καθοδηγούνται από το μεγάλο Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας. Υπό τον όρο πώς θα τηρούμε πάντοτε τις καθοδηγητικές έντολές του Κόμματος, ως είμαστε σίγουροι για τή νίκη».

«Μανφέστο του Λαϊκού Άπελευθερωτικού Στρατού» (Οκτώβριος 1947), 'Ε κ λ ο γ ή 'Ε ρ γ ω ν, τόμος 4ος, σ. 152.

## 10. Ο ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Τὸ σύστημα τῶν ἐπιτροπῶν τοῦ Κόμματος εἶν' ἑνὸς σημαντικὸς θεσπὶς τοῦ κόμματος γιὰ νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ συλλογικὴ καθοδήγηση καὶ ν' ἀποφεύγεται ὥστε ἕνα καὶ μόνον ἄτομο νὰ μονοπωλεῖ τὴ διεξαγωγὴ τῆς ἐργασίας. Ὅμως, τελευταία διαπιστώσαμε θὰ ὁ ὁρισμὸς ἀπὸ τὰ καθοδηγητικὰ μας ὄργανα (ὄχι, θέματα, σ' ὅλα), συνηθίζεται νὰ μονοπωλεῖ ἓνα μόνον ἄτομο τὴ διεξαγωγὴ τῆς ἐργασίας καὶ νὰ παίρνει μόνον του ἀποφάσεις γιὰ σημαντικὰ προβλήματα. Δὲν ἀποφασίζει ἡ συνεδρίαση τῆς κομματικῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τίς λύσεις καὶ πρέπει νὰ βοηθοῦν σὲ σημαντικὰ προβλήματα, ἀλλὰ μόνον ἓν ἄτομο, ἐνῶ τὰ μέλη τῆς κομματικῆς ἐπιτροπῆς θρίσκονται ἐκεῖ μόνον γιὰ τὸν τόπο. Οἱ διαφορὲς ἀπόψεων ἀνέμελλαν στὶ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δὲ μπορούν νὰ λυθοῦν καὶ συχνὰ μένουν ἐκκρεμεῖς γιὰ πολλὸν καιρὸ. Ἐὰ μέλη τῆς κομματικῆς ἐπιτροπῆς διατηροῦν ἀνέμελλὰ τοὺς μετὰ τυπικὴ κι' ὄχι μετὰ οὐσιαστικὴ ἐνότητα. Πρέπει ν' ἀλλάξει αὐτὴ ἡ κατάσταση πραγμάτων. Ἀπὸ τώρα κι ἔμπροσ, πρέπει νὰ καθιερωθεῖ παντοῦ ἓνα καλὸ σύστημα γιὰ τίς συνεδριάσεις τῶν κομματικῶν ἐπιτροπῶν, νὰ ἐδρυθοῦν Ἰσραφεία τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς στὶς ἐπιτροπὲς περιοχῆς, ἐπιτροπὲς μετώπου, στὶς ἐπιτροπὲς ταξιαρχίας καὶ στὶς στρατιωτικὰς περιοχὰς (ὕπασπιτροπὲς τῆς Ἐπαναστατικῆς Στρατιωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος ἢ καθοδηγητικὰς ομάδες) ὅποις καὶ καθοδηγητικὰς κομματικὰς ομάδες στὶ κυβερνητικὰ ὄργανα καὶ τῆς λαϊκῆς ἐργασίας, στὸ Πρωτοεργεῖο Εἰσήσεων καὶ στὶς ἐφημερίδες. Ὅλα τὰ σημαντικὰ προβλήματα (φυσικὰ, ὄχι τὰ ζήτηματα χωρὶς σημα-

οία, τότε τὰ προβλήματα ποὺ ἡ λύση τους ἔχει καθοριστεῖ στὴ συνεδρίαση ὕστερα ἀπὸ συζήτηση καὶ ποὺ δὲν ἀπομένει τίποτ' ἄλλα παρὰ νὰ ἐκτελεστούν) πρέπει νὰ τίθενται στὴν ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ συζητηθῶνται· πρέπει τὰ μέλη παύναι παρόντως νὰ ἐκφράζουν ἀντιφύλαχτα τίς ἀπόψεις τους καὶ νὰ καταλήγουν σὲ ἀκριβεῖς ἀποφάσεις ποὺ ἡ ἐκτέλεσή τους πρέπει νὰ ἀναθέτεται στὰ ἐνδιαφερόμενα μέλη... Οἱ συνεδριάσεις μὲς κομμουνικῆς ἐπιτροπῆς πρέπει νάγαι διὰ εἰδῶν: συνεδριάσεις τῆς μόνιμης ἐπιτροπῆς καὶ συνεδριάσεις τῆς ὁλομέλειας καὶ δὲν πρέπει νὰ τίς συγχέουμε. Ἀκόμα, πρέπει νὰ συγκρατήσουμε καὶ αὐτό: ἡ συλλογικὴ καθοδήγηση καὶ ἡ προσωπικὴ εὐθύνη εἶναι ἐξίσου ἀπαραίτητες, καὶ δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε οὔτε τὴ μιά οὔτε τὴν ἄλλη. Στὸ στρατό, στὴν διαίρεση τῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ὅταν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦν, οἱ ὑπεύθυνοι: διοικητὲς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παίρνουν ἀπεφθουσες ἀποφάσεις.

•Νὰ ἐνισχύσῃμι τὸ σύστημα τῶν ἐπιτροπῶν τοῦ Κόμματος. (20 Σεπτεμβρίου 1948), Ἐβλογὴ Ἑργων, τόμος 4ος σ. 267 - 268.

Ὁ Γραμματέας μὲς ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος πρέπει νάγαι ἕνας καλὸς «ἐπαθάρχης». Μία ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος ἔχει βέβαια ὥς εἶχαι μέλη· μπορεῖ νὰ παραβῇ μετὰ μὲν ἐμάδα στὸ στρατό καὶ ὁ γραμματέας εἶναι σὺν ὁ «ἐπαθάρχης». Γιὰ νὰ καθοδηγήσῃ καλὰ τὴν ἐμάδα αὐτὴ δὲν εἶναι εὐκόλο. Σήμερα, κάθε Γραφεῖο ἢ Ὑπογραφεῖο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἔχει μὲν πλατεῖα περιεχὴ χάσω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ καὶ ἀναλαμβάνει πολὺ σόφρα καθήκοντα. Νὰ καθοδηγήεις, δὲ σημαίνει μόνον νὰ καθορίζεις τὸ γενικὸ προσανατολισμὸ καὶ τὰ ἰδιαιτέρα μέτρα μὲς πολιτικῆς, σημαίνει ἐπίσης νὰ ἐπεξεργάζῃς ὀρθὰς μεθόδους δουλειᾶς. Καὶ ἂν ἀκόμα ὁ γενικός προσανατολισμός καὶ τὰ ἰδιαιτέρα μέτρα εἶναι ὀρθά,

μπορούν να δημιουργηθούν προβλήματα αν δεν έχει δοθεί αρκετή προσοχή στις μεθόδους δουλειάς. Για να εκπληρωθεί το καθήκον της, που είναι η καθοδήγηση, η επιτροπή του Κόμματος όφειλε να στηριζόταν στους ανθρώπους της «ομάδας» και να τους επιτρέπει να διαπραγματεύουν άπολύτως το ρόλο τους. Για να γίνει ένας καλός «ομαδόρχης», πρέπει ο Γραμματέας να μελετάει και να εξετάζει ανατάπαιστα τα προβλήματα σε βάθος. Ένας γραμματέας ή βοηθός γραμματέα θα μπορούσε δύσκολα να καθοδηγήσει σωστά, όπως χρειάζεται, τους ανθρώπους της «ομάδας» του, αν παραλείπει να κάνει ιδεολογική κι' οργανωτική δουλειά ανάμεσά τους, αν δεν ξέρει να διατηρεί καλές σχέσεις με τα μέλη της επιτροπής και δεν μελετάει τον τρόπο της επιτυχούς διεξαγωγής μιας συνεδρίασης. "Αν ελ' οι άνθρωποι της «ομάδας» δεν προχωρούν με το ίδιο βήμα, δε θα μπορέσουν να καθοδηγηθούν τα εκατομμύρια των ανθρώπων στη μάχη και στην ολοδόμηση. Αναμφισβήτητα, οι σχέσεις ανάμεσα στο Γραμματέα και στα μέλη της επιτροπής είναι κρίνες όπου η μειοψηφία υποτάσσεται στην πλειοψηφία. Είναι λοιπόν διαφορετικές από κρίνες που υπάρχουν ανάμεσα στον αρχηγό της ομάδας και στους άντρες του. Δε μιλάμε εδώ περί αναλογικά.

«Μέθοδοι δουλειάς της επιτροπής του Κόμματος» (18 Μαρτίου 1949), 'Εκλογή Έργων, τόμος 4ος, σ. 377.

Να θέτετε τα προβλήματα επί τάπητος. Αυτό πρέπει να το κάνει όχι μόνο ο «ομαδόρχης» αλλά επίσης και τα μέλη της επιτροπής. Δεν πρέπει να κάνουν κριτική από πίσω. Μόλις τεθεί ένα πρόβλημα, θα συγκαλείται μια συνεδρίαση, θα το συζητήσετε, θα παίρνετε αποφάσεις και το πρόβλημα θα λύνεται. "Αν υπάρχουν προβλήματα, αλλά δεν τίθενται επί τάπητος, θα παραμείνουν για πολύν καιρό άλυτα κι' αυτό μπορεί να τραβήξει διάσπληρα χρόνια. Ο «ομαδόρχης» και τα

μέλη της Επιτροπής όφείλουν νά επιδειχουν κατανόηση στίς άμοιβαίες σχέσεις τους. Δέν υπάρχει τίποτε πού προυδαίει από τήν κατανόηση, τήν υποστήριξη καί τή φιλία άνάμεσα στή Γραμματεία καί τά μέλη της Επιτροπής, άνάμεσα στήν Κεντρική Έπιτροπή καί στή Γραφεία της όπως καί άνάμεσα στή Γραφεία της Κεντρικής Έπιτροπής καί στίς έπιτροπές περιοχής τοῦ Κόμματος.

Στό ίδιο, σ. 377 - 78.

«Νά ανταλλάσσετε πληροφορίες. Αυτό σημαίνει πώς τά μέλη μιᾶς κομματικής έπιτροπής όφείλουν νά ενημερώνονται άμοιβαία καί ν' άνοκλλάσουν τίς άπόψεις τους γιά τά πράγματα πού έρχονται πύ γνώση τους. Αυτό είναι πολύ σπουδαίο γιά νά φτιάσουμε νά μιλάμε μιᾶ κοινή γλώσσα. Όμως, όρισμένοι δε τό κάνουν αυτό, καί όπως λέει ο Δάσ Τσά, «δέν συναναστρέφονται στή ζωή τους, παρά πετεινοῦς πού λαλάει καί σκυῖλους πού γαυρίζουν προσπαθώντας οί πρώτοι νά ξεπεράσουν τοῦς δεύτερους». Τό αποτέλεσμα είναι πώς παύει νά υπάρχει ἡ κοινή γλώσσα.

Στό ίδιο, σ. 378.

Νά συμβουλευέστε τοῦς συντρόφους τῶν κατωτέρων βαθμίδων σχετικά μ' αὐτά πού δέν καταλαβαίνουν ἢ δε γνωρίζουν καί νά μήν έκφορᾶτε μ' ελαφρότητα τήν έπιδοκιμασία ἢ τήν άποδοκιμασία σας... Δέν πρέπει ποτέ νά λοχυρίζεσαστε πώς γνωρίζουμε κάτι: όταν αὐτό δέν τό γνωρίζουμε καί «δέν πρέπει νά γερεπῶμαστε νά συμβουλευθῶμαστε τοῦς κατωτέρους μας», ἀλλά πρέπει ν' άκούμε προσεκτικά τίς γνώμες τῶν στελεχῶν, κατωτέρων βαθμίδων. Γίνετε μαθητές, πρίν νά διδάξετε: συμβουλευτεῖται τό στέλεχος τῶν κατωτέρων βαθμίδων

πρίν νά δώσετε ἐντολές... Σ' αὐτά πρὸ θά ποτε τὰ κατώτερα στείλῃ, θά ὑπάρχουν κα' ὁρθά πράγματα κα' ἐσφαλμένα' ὀφείλουμε νά τὰ ἀναλύσουμε. Τὶ ὁρθὲς ἰδέες ὀφείλουμε νά τις υἱοθετήσουμε καὶ νά τις ἐφαρμόσουμε... Τὶς λαθεμένους ἀποφίεις καὶ ἔρχονται ἀπὸ κάτω, ὀφείλουμε ἐκείνης νά τις ἀκούμε' ἴδιαν λάθος νά μὴν τις ἀκούμε' ἀλλὰ ἀντ' νά τις ἐφαρμόσουμε πρέπει νά τις κριτικέσουμε.

Στο 18:9, σ. 848 - 79.

Μάθετε νά «παιζέτε πιάνο». Γιὰ νά παίξουμε πιάνο πρέπει νά κινῶμε τὰ δέκα δάχτυλα, δὲ μπορούμε νά τὸ κάνουμε μὲ μερικά μονάχα δάχτυλα ἀφήνοντας τ' ἄλλα ἀχρησιμοποίητα. Ὡστόσο, ἐν ἀκουμπήσουμε καὶ τὰ δέκα δάχτυλα ταυτόχρονα. Ἐν πρόκειται νά ἀκουστῇ μελωδίᾳ. Γιὰ νάχομε καλὴ μουσικὴ, πρέπει οἱ κινήσεις τῶν δαχτύλων νάιναι ρυθμικὲς καὶ συντονισμένες. Μὲ ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος πρέπει νά παίρνει σὰ χέρια τῆς τὸ κεντρικὸ καθήκον καὶ ταυτόχρονα, γύρω ἀπὸ τὸ κεντρικὸ καθήκον ν' ἀναπτύσσει τὴ βουλευτικὴ σ' ἄλλα πεδία δράσης. Σήμερα, ἔχουμε νά κατακτήσουμε πολλοὺς τομεῖς· ἔχουμε νά φροντίσουμε τὴ βουλευτικὴ σ' ὅλες τὲς περιοχές, σ' ὅλες τὲς ἐνοπλῆς μονάδας καὶ σ' ὅλους τοὺς ὀργανισμοὺς· εἶναι πρέπει νά συγκεντρώνουμε τὴν προσοχὴ μας σὲ μερικά προβλήματα μονάχα, ἀποκλείοντας ἄλλα. Παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ἓνα πρόβλημα, πρέπει νά τὸ καύσουμε· αὐτὸ ἕκαστος πρὸς πρέπει νά κατακτήσουμε πραγματικὰ. Ὑπομῖνοι παύουν καλὸ πιάνο, ἄλλοι ὁσχημα κα' ἡ διαφορά εἶναι μεγάλῃ ἀνάμεσα στὶς μελωδίες καὶ θορύβους. Οἱ σύντροφοι τῶν ἐπιτροπῶν τοῦ Κόμματος ὀφείλουν νά μάθουν νά παίζουν καλὸ πιάνο.

Στο 12:6, σ. 373.

«Παίρνετε σταθερά τὰ καθήκοντα στὰ χέρια σας». Μ' αὐτὸ ἐγνωσθε τὴν μὴ κομματικὴ ἐπιτροπὴ ἔχει μόνον πρὸς τοὺς «ὅς παίρνει στὰ χέρια της» τὰ κυριότερα καθήκοντά της. Ἄλλ' ἀκόμα νὰ τὰ παίρνει σταθερὰ στὰ χέρια της». Δὲ μπορεῖς νὰ κρατήσεις καλὰ ἓνα πράγμα παρὰ κρατώντας το ἀρχικὰ στὰ χέρια, χωρὶς νὰ χαλαρώσεις τὰ δάχτυλα ὅτε στὸ ἐλάχιστο. Τὸ νὰ μὴ τὸ κρατᾷς στέρεα στὰ χέρια, σημαίνει πὺς δὲν ἔχεις τίποτα στὰ χέρια. Φυσικῶς, τὸ ἀνοιχτὸ χέρι δὲ μπορεῖ νὰ πιᾷ τίποτα. Κι' ὅταν ὑπάρχει σταθερὸ χέρι, χωρὶς νὰ σφίγγει δυνατὰ, φαίνεται πὺς κρατᾷ ἓνα πράγμα, καὶ ἐνταῦτις δὲν κρατᾷ στήν πραγματικότητά τίποτα. Ὑπάρχουν σύντρυφα πού παίρνουν θέβαια στὰ χέρια τους τὰ κυριότερα καθήκοντα, ὅμως δὲν τὰ κρατᾷν στέρεα στὰ χέρια, δὲ μποροῦν νὰ κάνουν καλὴ δουλειά.

Στὸ 1010.

Νόητετε νυνήμερας στὸ καρφίλι. Αὐτὸ σημαίνει πὺς ὀφείλουμε νὰ δίδουμε προσοχὴ στήν ποσοτικὴ πλευρὰ μᾶς κατὰστασης ἢ ἐνὸς προβλήματος καὶ νὰ κάνουμε μὴ βασικὴ ποσοτικὴ ἀνάλυση. Κάθε ποσότητα ἐκδηλώνεται: μὲ μὴ καθορισμένη ποσότητα καὶ χωρὶς ποσότητα δὲ μποροῦμε νὰ εἶναι ποσότητα. Σήμερα, ἀκόμα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας δὲ ξέρουν πὺς ὀφείλουν νὰ δώσουν προσοχὴ στήν ποσοτικὴ ἀποψη τῶν πραγμάτων, ἀντικειμενικὰ, ἀντικειμενικὰ, ἀντικειμενικὰ καὶ οὐ ποσοτικὰ ὅρα πού καθορίζουν τὴν ποσότητα τῶν πραγμάτων δὲν ἔχουν «ἀφαιρέσεις» στὸ μυαλό τους γιὰ τίποτα· τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὺς δὲ μποροῦν νὰ ἀποφύγουν νὰ κάνουν λάθη.

Στὸ 1010, σ. 379 - 80.

«Νὰ προειδοῦμε τοὺς ἀνθρώπους». Πρέπει ν' ἀναγγέλλουμε εἰς συσκέψεις ἀπὸ τὰ πρῶτα, ὅπως τὸ κάνουμε μὲ τίς



λαϊκός συγκεντρώσεις τοιχοκολλώντας αφίσες, για να ξέρει ο καθένας τι θα συζητηθεί και ποια προσλήματα θα τεθούν για λύση και για να προετοιμάζονται ελπίς βραχεία γρήγορα. Σ' ορισμένες περιοχές, συγκαλούνται συσκέψεις στελεχών χωρίς να έχουν ετοιμαστεί εκθέσεις και σχέδια αποφάσεων· αυτοσχεδιάζουν κοιτάς - σπαράξουν όταν αυτοί που παίρνουν μέρος βρίσκονται ήδη εκεί· αυτό θυμίζει το ρητό: «Στρατός και έλλογος βρίσκονται έδω, αλλά το τρόφιμα κ' οι ζωοτροφές δεν είναι έτοιμες». Ό τέτοιος τρόπος δεν προκαθορίζει τίποτε το καλό. Δεν πρέπει να σπεύδετε να συγκαλέτε συσκέψεις αν δεν έχουν προετοιμαστεί καλά.

Στο ίδιο, σ. 380

«Λιγότερες δυνάμεις αλλά καλύτερες και απλοώτευστη της διοίκησης». Συζητήσαμε, λόγος, έρθει, αποφάσεις πρέπει να είναι καθαρές και λακωνικές. Ό έδω, οι συνεδριάσεις δεν πρέπει να τραβάνε σε μένος.

Στο ίδιο.

Να προσέχετε να συνεργάζεστε με πνεύμα ενότητας με τους συντρόφους και οι απόψεις τους διαφέρουν από τις δικές σας. Στους τοπικούς οργανισμούς, όπως επίσης και στο στρατό, πρέπει να δώσουμε προσοχή στην αρχή αυτή. Εφαρμόζεται επίσης στις σχέσεις σας με τους εξωκομματικούς ο έδω. Πρέπει να υπαδεχόμαστε καλά όλους αυτούς που έρχονται από όλες τις γωνιές της χώρας και να συνεργαζόμαστε με τους συντρόφους που συζητούν τις απόψεις μας, όπως επίσης και μ' αυτούς που έχουν διαφορετικές απόψεις.

Στο ίδιο.

Να φυλάγουμε από την αλμζονεία. Αυτό είναι ζήτημα αρχής για όλους τους καθοδηγητές, κ' είναι επίσης σπουδαίος άρτος για τη διατήρηση της ενότητας. Ακόμα κι αυτοί που δεν έχουν διαπράξει σοβαρά λάθη κι' έχουν κατακτήσει μεγάλες επιτυχίες στη δουλειά τους δεν πρέπει νάναι αλμζονικοί.

Σελ 110.

Να χαράξουμε δύο διαχωριστικές γραμμές. Πρώτα, ανάμεσα στην επανάσταση και στην αντεπανάσταση, ανάμεσα στο Γενά και στο Σιάν (1). Όρισμένοι δε ξέρουν πώς πρέπει να χαράξουν αυτή τη διαχωριστική γραμμή. Π.χ. όταν καταπολεμήσουν τη γραφειοκρατία, μιλάνε για το Γενά οπ' να μην υπάρχει τίποτε τό καλό και δεν κάνουν ούτε τη σύγκριση ούτε τη διάκριση ανάμεσα στη γραφειοκρατία στο Γενά και στη γραφειοκρατία στο Σιάν. Διαπράττουν έτσι ένα βασικό λάθος. Κατά συνέπεια, στις γραμμές της επανάστασης, είναι αναγκαίο να χαράξουμε μία διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σ' αυτό πουναι όρθό και σ' αυτό πουναι ασφαμένο, ανάμεσα σ' αυτό που αποτελεί επιτυχία και σ' αυτό που αποτελεί άποτυχία κι' ακόμα περισσότερο, να διακρίνουμε και από τα δύο είναι το κύριο. Π.χ., οι επιτυχίες αποτελούν τό 30 τοίς εκατό ή τό 70 τοίς εκατό; Ούτε υποτίμηση, ούτε υπερετίμηση! Πρέπει να εκτιμούμε συνολικά τη δουλειά ενός ανθρώπου και να καθορίζουμε αν οι επιτυχίες αποτελούν τό 30 τοίς εκατό και τό λάθη του τό 70 τοίς εκατό, ή αντίστροφα. Αν

Τό Γενά ήταν ή θώρα της Καντρικής Έκπαιδευτικής του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας από τον Ιανουάριο το 1937 μέχρι τό Μάρτιο το 1947. Τό Σιάν ήταν τό κέντρο της αντιβουρζουαζικής κυριαρχίας του Κινεζικουαγκ στη Βερειζουτική Κίνα. Ο άνθρωπος Μάο Τσέ - Τσέγκιν κάνει έδώ αότες τις δύο κύριες σήμβολα της επανάστασης και της αντεπανάστασης.

οι επιτυχίες αποτελούν το 70 τοις εκατό, ή εργασία του ανθρώπου αυτός πρέπει να επιδοκιμάζεται θετικά. Είναι απολύτως ασφαλισμένο να παίρνουμε σε λάθη πράγματα που αντιθετα είναι: επιτυχίες. Αντιμετωπίζοντας ένα πρόβλημα, δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτε να χαράζουμε τις δύο αυτές διαχωριστικές γραμμές, εκείνη που ξεχωρίζει την επανάσταση από την αντιμεπαύσταση και εκείνη που ξεχωρίζει τις επιτυχίες από τις ανεπάρκειες. Πρέπει να έχουμε καθαρά τα όρια των δύο αυτών διαχωριστικών γραμμών και να εμβαθύνουμε στην ουσία των προβλημάτων. Φυσικά, για να χαράζουμε σωστά τις δύο αυτές γραμμές, είναι απαραίτητο να κάνουμε πρώτ' απ' όλα μια μελέτη και μια λεπτομερειακή ανάλυση. Ή σπάνια μας άπτανται σε κάθε άνθρωπο και σε κάθε πρόβλημα πρέπει να γίνει στάση ανάλυσης και μελέτης.

Βιο βίω, σ. 381.

Από οργανωτική άποψη, πρέπει να εφαρμόζουμε με σταθερότητα την αρχή της δημοκρατικής ζωής κάτω από μια συγκεντρωτική καθοδήγηση, σύμφωνα με τις ακόλουθες οδηγίες:

1. Τα καθοδηγητικά όργανα του Κόμματος οφείλουν να καθορίζουν μια έρθη καθοδηγητική γραμμή, οφείλουν να βρίσκουν τη λύση στα προβλήματα που εμφανίζονται και να γίνουν έτσι καθοδηγητικά κέντρα.

2. Οι ανώτεροι οργανισμοί οφείλουν να γνωρίζουν καλώς την κατάσταση στους κατώτερους οργανισμούς και τη ζωή των μαζών, για να έχουμε μια αντικειμενική βάση για μια έρθη καθοδήγηση.

3. Τα όργανα του Κόμματος στις διάφορες βαθμίδες δεν πρέπει να λύνουν τα προβλήματα με ελαφρότητα, εφόσον παρθεί ή απόφαση, πρέπει να εφαρμόζεται με σταθερότητα.

4. Όλες οι σημαντικές αποφάσεις των ανωτέρων οργά-

των του Κόμματος, πρέπει να γνωστοποιηθούν γρήγορα στις κατώτερες οργανώσεις και στη μάζα των μελών του Κόμματος.

5. Τα κατώτερα όργανα του κόμματος και η μάζα των μελών του Κόμματος οφείλουν να αυξηθούν γρήγορα τις καθοδηγητικές εντολές των ανώτερων οργάνων, να τις κάνουν πράξη τους και να καθορίζουν τις μέθοδους από τις οποίες θα εφαρμοστούν, γρά να τις εκπαιδεύσουν.

«Για την εξέλιξη των ενοποιημένων συντηρήσεων στο Κόμμα», (Δεκέμβριος 1929), 'Εκλογές' 'Εργασίας, τόμος 1ος, σ. 109.

## 11. Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ

Ο λαός, μόνο ο λαός, είναι κινητήρια δύναμη, ο δημιουργός της παγκόσμιας ιστορίας.

«Επὶ τὴν καθάρτησιν Συντακτισμοῦ» (24 Ἀπριλίου 1945),  
Ἐκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος.

Οἱ μάζες εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἥρωες, εἴταν ἡμεῖς βελ-  
χνοῦμε συχνὰ μὴ γελοία ἀβυσσάρια. Ἄν δὲν τὸ καταλάβοιμε  
αὐτό, θὰ γίνετο ἀδύνατον νὰ ἀποστηθίσουμε ἀνάμεσα καὶ τίς πρὶς  
στοιχειώδεις γνώσεις.

«Πρόλογος καὶ ἐπίλογος στὴν Ἑρσέντα σχετικά μὲ τὴν  
Θακεῖρα», (Μάρτιος καὶ Ἀπρίλιος 1941), Ἐκλογὴ Ἔρ-  
γων, τόμος 3ος σ. 12.

Οἱ λαϊκοὶ μάζες εἶναι προικισμένοι μὲ μὴ ἀπεριόριστη  
δημιουργικὴ δύναμη. Εἶναι ικανοὶ νὰ ἀργανώσουν καὶ νὰ κα-  
τευθύνουν ὅλους τοὺς τίς προσπέθειες σ' ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ  
σ' ὅλους τοὺς κλάδους τοῦς ὁποίους μποροῦν νὰ ξεδιπλώσουν  
τὴν ἐνεργητικότητά τους· μποροῦν ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τὴ κα-  
θήκον τῆς παραγωγῆς, τόσο εἰς πλάτος ὥς καὶ εἰς βάθος, καὶ  
νὰ δημιουργήσουν ἕναν ἀξανακόμενον ἀριθμὸν ἔργων γιὰ τὴν  
εὐημερίαν τους.

Σημείωμα σχετικά μὲ τὸ ἄρθρο· «Μὴ λίσση σὸ πρό-  
βλημα τῆς πλεονάζουσας ἀργετικῆς δύναμης» (1955).  
Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐξέγερσις στὴν κινεζικὴ Θακεῖρα, Κινέ-  
ζικη ἑκδόσις, τόμος 3ος.

Ἡ σημερινή ζωὸς τοῦ ἀγροτικοῦ κινήματος εἶναι ἓνα γεγονός ἐξαιρετικῆς σημασίας. Σὲ λίγο καιρὸ, θὰ δοῦμε σ' ὅλες τὰς ἐπαρχίας τῆς Κίνας, σὴν κέντρο, σὴν ἑσπέραι καὶ σὴν νότια, νὰ ξεσηκώνονται ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια ἀγρότες ὀρμητικοί, ἀκατανίκητοι, πὰ σίφουναι πὺ καμὰ δύναμη θὰ θὰ μπόρῃ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ. Θὰ σπάσουν τὰς ἀλυσιδεῖς τοὺς καὶ θὰ ὀρμήσουν ἀκόλαστοι σὴν ὄρμησιν τῆς ἀπελευθέρωσής τοὺς. Θὰ σπάσουν τὸν τάφον σ' ὅλους τοὺς ἡγεμονιστάς, τοὺς μιλιταριστάς, τοὺς καταχρηστές ἀξιωματοῦχους τοῦ κράτους καὶ σ' ὅλους τοὺς κικλὺς σεναι. "Ὅλα τὰ ἐπανάστατικὰ κῆρυκα κ' ὅλοι οἱ ἐπανάστατες θὰ δοκιμαστοῦν μπροστὰ τοὺς καὶ ἢ θὰ κατακτήσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τοὺς ἢ θὰ καταδικαστοῦν ἀποφασιστικά. Τί θὰ κάνουμε; Θὰ μπόρῃ μπροστὰ καὶ θὰ ἀνυψώσουμε τὴν καθοδηγήσῃ τοὺς ἢ θὰ μείνουμε πίσω καὶ θὰ περιοριστοῦμε νὰ τοὺς κριτικάρουμε χειρονομώντας ἀπὸ ἀγανάκτησιν; Θὰ ταχτοῦμε ἐναντίον τοὺς; Κάθε μὲνός κρέπῃ νὰ διαλέξῃ ἑνα σ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ὁρόμους ἀλλὰ τὰ γεγονότα απαιτοῦν ἀπὸ τὸν καθέναν νὰ κάνει τὴν ἐκλογὴν του χωρὶς καθυστέρησιν.

• Ἐκθεσὶς γιὰ τὴν ἑραυνὰ πὺ ἔγινε σὴν Χωσὸν σχετικὰ μὲ τὸ ἀγροτικὸ κίνημα. (Μάρτιος 1927). Ἐκλογὴ Ἐργων, τόμος Ιεσ. σ. 23 - 24.

Στὴν παρούσα στιγμὴ, ἡ πλημμυρίδα τοῦ κοινωνικοῦ μετασχηματισμοῦ στὴν ὁπαιθρα, τὸ συνταρακτικὸ κίνημα ἐκδηλώθηκε σ' ὀρισμένες περιοχές, γρήγορα ἑμὰς θὰ κατακλύσει ὅλη τὴ γῆρα. Πρόκειται γιὰ ἓνα σοσιαλιστικὸ ἐπανάστατικὸ κίνημα μεγάλης ἡκτασῆς, πὺ ἀφορᾷ ἓνα ἀγροτικὸ πληθυσμὸ μὲ πᾶν ἀπὸ 500 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους κ' ἔχει μὰ τεράστια ἐπαιθὴ σημασία. Ὅφειλομα νὰ τὸ καθοδηγήσῃ με ὀραστηριότητα καὶ ἐνθουσιασμὸ καὶ σῆμωκα μ' ἓνα σχέδιο καὶ ὄχι νὰ τὸ τραβᾷ πρὸς τὰ πίσω με κάθε εἶδους μέτα. Σ' ἓνα τέτοιο κίνημα, ὀρισμένες κατεπελίσσεις εἶναι ἀνα-

πρόφειντες, αυτό είναι φυσικό· δεν είναι λίγες οι δυσκολίες που αντιμετωπίζει. Τά στελέχη κ' οι άρχοντες θα μπορούσαν να υπερνικήσουν τις αδυναμίες τους και να διορθώσουν τα λάθη τους αν τους βοηθήσουμε ενεργητικά.

• Σχετικά με το πρόβλημα του άγραφτου συνταγμασμού (31 Ιουλίου 1966), 3η Έκδοση, σ. 1.

Οι μάζες διακινούνται από έναν ακράτητο ένθουσιασμό για το σοσιαλισμό. Έκείνοι, που ο' επαναστατική περίοδο, παραμένουν προσκολλημένοι στο δρόμο της ρουτίνας είναι εντελώς άνικανοι να αντιληφθούν τον ένθουσιασμό αυτόν. Είναι τυφλοί· τ' βλέπουν όλα μαύρα. Μερικές φορές, φτάνουν ως το σημείο να αντιστρέφουν τα γεγονότα και να παρουσιάζουν το άπαιρο για μιάνο. Δεν έχουμε δει πολλές φορές ανθρώπους του είδους αυτού; Αυτό! που ακολουθούν το δρόμο της ρουτίνας όποτε πάντοτε τον ένθουσιασμό του λαού. Όσοι εμφανίζονται ένα νέο πράγμα, αυτοί δε το επιδοκιμάζουν ποτέ μεμιάς, αλλά το καταπολεμούν. Άργότερα, αναγνωρίζουν ότι είχαν άδικο και κάνουν κάποια αυτοκριτική. Άλλά, σε συνέχεια, παρουσιάζεται ένα άλλο νέο πράγμα, και συμπεριφέρονται με τον ίδιο τρόπο επαναλαμβάνοντας αυτές τις δύο στάσεις. Με τον τρόπο αυτό αντιδρούν μπροστά σε κάθε νέο πράγμα. Οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται πάντοτε σε μια κατάσταση παθητικότητας. Έχουν πάντοτε ανάγκη να τους δίνει κάποιος ένα γερό χτύπημα στην πλάτη, για να κάνουν ένα βήμα προς τα μπρός.

Συμειώνω σχετικά με το άρθρο: «Η περιφέρεια αυτή πραγματοποιήσε την συνταξιοδοτική της άγραφτης οικονομίας σε δύο χρόνια», (1966) «Η σοσιαλιστική εξέταση στην κινέζικη οικονομία», Κινέζικη Έκδοση, Τόμος Βος.

Έδω και πάνω από είκοσι χρόνια, το Κόμμα μας κάνει καθημερινά δουλειά στις μάζες κι' έδω και δέκα χρόνια, μιλάει κάθε μέρα για τή γραμμή των μαζών. Έποστηρίζουμε πάντοτε πώς ή επανάσταση πρέπει να στηρίζεται στις λαϊκές μάζες και να υπολογίζεται στη συμμετοχή όλων κι' αντιπαχθήκαμε πάντοτε στην τάση να αναποθέτουμε τήν υπόθεση αυτή σε μερικά άτομα που δίνουν δικαιαγίες. Όσοσο, όρσούμενοι συντροφικόν δέν εφαρμόζουν ακόμα ούσιαστικά τή γραμμή των μαζών στη δουλειά τους, στηρίζονται πάντοτε σ' ένα μικρό αριθμό ανθρώπων μόνο και δουλεύουν μέσα σε μία παγερή απομόνωση. Μια από τις αλτίες για τή στάση αυτή, βρίσκεται στο ότι αποφεύγουν, να εξηγούν καθαρά τά καθήκοντα και δέν ξέρουν να αναπτύσσουν τήν πρωτοβουλία και τή δημιουργική δύναμη των τελευταίων. Έκσκειμενικά, θέλουν να παίρνουν μέρος όλοι στη δουλειά, αλλά δέν κάνουν γνωστό στους άλλους ούτε αυτό που πρέπει να γίνει ούτε πώς θα γίνει. Με τόν τρόπο αυτό, πώς θέλετε να εκπληρώνονται τά καθήκοντα και ή δουλειά να πηγαίνει καλά; Για να λύσουμε τό πρόβλημα αυτό, τό βασικό μέσο είναι, φυσικά, να κάνουμε ιδεολογική δουλειά σχετικά με τή γραμμή των μαζών, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να διδάξουμε σε πολλούς από τούς συντρόφους κύτους τις συγκεκριμένες μέθοδους δουλειάς.

Ενομιλία με τούς συντάκτες της «Περικλής του Βεν-  
σι - Βουρβιουάν», (8 Απριλίου 1948), Έκδοσή Έρ-  
γων, τόμος 4ος, σ. 341 - 42.

Είκοσι τέσσερα χρόνια πείρας μας δαχγουν πώς ένα όρθό καθήκον, με όρθή πολιτική κι' ένα όρθό στυλ δουλειάς ανταποκρίνονται άμετάκλητα στις απαιτήσεις των μαζών, σε μία δοσμένη στιγμή και σ' ένα δοσμένο μέρος και μεις συνθέουν με τις μάζες και πώς ένα λαθεμένο καθήκον, με λαθεμένη πολιτική κι' ένα λαθεμένο στυλ δουλειάς δέν ανταποκρίνεται



ποτέ στις απαιτήσεις των μαζών, σε μια δοσμένη στιγμή και σ' ένα δοσμένο μέρος και μ'ς ξεκόβουν από τις μάζες. "Αν τότες ακακὸς ὅστις ὁ δογματισμός, ὁ αυταρχισμός, ἡ δουλικότητα, ὁ σεκταρισμός, ἡ γραφειοκρατία, ἡ ἀλαζονεία στὴν δουλειὰ εἶναι ἐντελὴς ἐκπαιγμένα καὶ ἀπαράδεκτα, ἂν αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν ἀπ' αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ καταγυλίσουν, εἶναι γιὰτὶ τὰ κακὰ αὐτὰ προκαλοῦν τὸ ξέσπασμα ἀπὸ τις μάζες.

«Γιὰ τὴν καθέρωση συνδικαλισμοῦ» (21 Ἀπριλίου 1945),  
"Εκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 310.

Γιὰ ν' ἀποστασιοποιηθούμε θεσμούς μὲ τις μάζες, ἀφείλουμε νὰ ἐνεργοῦμε σὲ ἀνταποκρίσιν μὲ τις ἀνάγκες τους, καὶ εἰς ἐπιθυμίες τους. Σὲ κάθε δουλειὰ σὲς μάζες, πρέπει νὰ ξεκινάμε ἀπὸ τις ἀνάγκες τους κα' ὄχι ἀπὸ τις δικές μας ἐπιθυμίες, ὅσο ἀφίεπαινες κα' ἂν εἶναι. Συμβάλλει συχνά, σὲ μάζες νάχουν ἀντακειμενικά ἀνάγκη ἀπὸ αὐτοὺς ἢ ἐκείνους τοὺς μετασχηματισμούς. Ἀλλὰ ἀποκαμεινικά νὰ μὴν ἔχουν συνειδητοποιήσει τὴν ἀνάγκη αὐτή, νὰ μὴν ἔχουν οὕτε τὴ θέληση, οὔτε τὴ διάθεσιν νὰ πραγματοποιήσουν τοὺς μετασχηματισμοὺς αὐτοὺς· σὺν τὴν περίπτωσιν αὐτή, ἡμεῖς, ἀφείλουμε νὰ περιμένουμε ὑπομονετικά· μονάχα διὰν, σὰ συνέπεια τῆς δικτῆς μας δουλειᾶς, οἱ μάζες θὰ συνειδητοποιήσουν στὴν κλεισιψυχία τους, τὴν ἀναγκαιότητα τῶν μετασχηματισμῶν αὐτῶν, ὅταν θὰ ἀποχτήσουν τὴ θέλησιν καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ τις κάμουν τότε θὰ προχωρήσουμε στὴ δουλειὰ γιὰ τὴν πραγματοποίησίν τους, ἀλλήλως, θὰ κινδυνεύσουμε ν' ἀπομονωθούμε ἀπὸ τις μάζες. Κι ἐπεὶ δουλειὰ ποὺ ἀπαιτεῖ τὴ συμμετοχὴ τῶν μαζῶν θὰ καταρτῆται ἓνα πράγμα χωρὶς περιεχόμενο καὶ θὰ καταλήξει σ' ἀποτυχία ἂν οἱ μάζες ἔν ἔχουν συνειδητοποιήσει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς δουλειᾶς αὐτῆς. Ἐν ἔχουν ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμία νὰ συμμετέσχουν σ' αὐτὴν μὲ τὴ δική τους θέλησιν... Διὸ ἀρχὴς πρέπει νὰ μὴς καθοδηροῦν: πρῶτον, οἱ πραγματικὲς

ανάγκες τών μαζών καί ὅχι οἱ ἀνάγκες ποῦ γεννιέθηκαν στήν φαντασίᾳ μας· θεώτερο ἢ ἐπιθυμία νάχει ἐκφραστεῖ ἐλεύθερα ἀπό τίς μάζες, οἱ ἀποφάσεις νάχουν παρθεῖ ἀπό τίς ἰδίες τίς μάζες καί ὅχι οἱ ἀποφάσεις ποῦ παύρωναί ἐμεῖς γιά λογαριασμό τους.

«Τό Ἑνωμένο Μέτωπο στήν πολιτική δουλειά», 190  
Ἰστορικοῦ 1944). Ἑκλογῶ Ἔργων, τόμος 3ος, σ.  
336 - 37.

Τό συνέδριό μας πρέπει νά καλέσει ὅλο τό Κόμμα νά πάλαιπλαισιώσει τήν ἐπαγρύπνησή του, ἔτσι ὥστε νά μήν ὑπάρξει οὔτε ἑνας σύντροφος, σέ κανένα πόντο, ποῦ νά ἔσκα-  
πει ἀπό τίς μάζες. Πρέπει νά μάθουμε σέ κάθε σύντροφο ν' ἀγαπάει φιλογερὰ τίς λαϊκές μάζες, νά ἀκούει προσεχτικά τή φωνή τους· νά γίνεται ἕνα μέ τίς μάζες ἀκαταμήποτε θέση κι' ἄν κατέχει, νά ζεῖ συνεχῶς μωυτός καί νά μήν τοποθετεῖ τόν ἑαυτό του πάνω ἀπ' αὐτές· πρέπει νά προσέχουμε τίς μά-  
ζες καί ν' ἀνεθάρρυνε τή συνειδησή τους παύρνοντας ὑπόβλη τῶ ἐπίπεδῶ τους καί σύμφωνα μέ τήν ἀρχή τῆς ἐλεύθερης συγκατέθεσης νά βοηθάμε τίς μάζες νά ὀργανώσουν προσδευ-  
τικά καί ν' ἀρραπύξουν ὅλους τοὺς ἀνταρκτικούς ἀγῶνες ποῦ ἐπιτρέπουν σέ ἐσωτερικές κι' ἐξωτερικές συνθήκες τοῦ δοσιμέ-  
νου μέρους καί τῆς δοσιμένης στιγμῆς.

«Γιά τήν καθάρτησιν ἀνταρκτισμοῦ» (24 Ἀπριλίου 1945),  
Ἑκλογῶ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 315 - 16.

Ἄν ἐπιμένουμε νά περάσουμε στήν ἐπίθεσιν ὅταν οἱ μά-  
ζες δέν ἔχουν ἀκόμα συνειδητοποιηθεῖ, αὐτό θά ᾔταν τιχο-  
διωχτισμός. Ἄν ὅα θέλαμε νά ὀδηγήσουμε τίς μάζες νά κά-  
νουν κάποιο πράγμα ἐνάντια στή θέλησή τους, θά ἀποσυχαί-  
ναμε σίγουρα. Ἄν δέν προχωροῦσαμε, ὅταν οἱ μάζες τῶχουν  
ἀπαυθήσει, αὐτό ὀθῆταν δεξιῶς ἀπορροπισμός.

«Στοιμολία μέ τοῦς συντάκτες τῆς «Ἐλευθερίας τοῦ Σαν-  
σὶ - Σουεργουέν»», (2 Ἀπριλίου 1945), Ἑκλογῶ Ἔρ-  
γων, τόμος 3ος, σ. 213.

Σε κάθε δουλειά, ο βολονταρισμός είναι λάθος, γιατί ξεπερνάει το επίπεδο της συνειδητότητας των μαζών και παραβιάζει την αρχή της ελεύθερης συγκατάθεσης: πρόκειται για μία εκθλίωση του κακού που το αποκλοούμε αντιστοίχως. Οι σύντροφοί μας δεν πρέπει να πιστεύουν πώς εκείνο που καταλαβαίνουν αυτοί, το καταλαβαίνουν επίσης και οι πλατειές μάζες. Μονάχα μία αποτελεσματική έρευνα ανάμεσα στις μάζες επιτρέπει να θεσπισθούμε αν έχουν καταλάβει αυτή ή εκείνη την ιδέα, αν είναι έτοιμες να περάσουν σε δράση. "Αν ενεργούμε με τον τρόπο αυτό, αποφεύγουμε το βολονταρισμό. Σε κάθε δουλειά, ο συνδυασμός είναι επίσης λάθος, γιατί παραμένει κάτω από το επίπεδο της συνειδητότητας των μαζών και παραβιάζει την αρχή σύμφωνα με την οποία ο καθοδηγητής πρέπει να οδηγεί τις μάζες στην πορεία τους προς τα εμπρός: πρόκειται για μία εκθλίωση του κακού που το αποκλοούμε επιθεράδυνση. Οι σύντροφοί μας δεν πρέπει να πιστεύουν πώς οι μάζες δεν καταλαβαίνουν από πού οι ίδιοι δεν έχουν συνειδητοποιήσει ακόμα. Συμβαίνει συχνά οι μάζες να μας ξεπερνάνε και να υψώσουν επαναστατικά την ανάγκη να κάνουν ένα βήμα προς τα εμπρός, όταν οι σύντροφοί μας, αντί να τις καθοδηγήσουν εκφράζουν τις απόψεις θρησκειών καθυστερημένων τμημάτων, και παίρνοντας για λαθεμένες τις απόψεις των πλουσιών μαζών, μεταβάλλονται σε σύρξ των καθυστερημένων στοιχείων.

«Εκείνη την κυβέρνηση ανακτισμού» (24 'Απριλίου 1945),  
'Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 316.

Σε συλλέγουμε τις ιδέες των μαζών, να τις συγκεντρώσουμε και να τις φέρνουμε πάλι στις μάζες, για να τις υπερ-ποτίζονται και να τις εφαρμόζουν' κατ' αυτό τον τρόπο να αξιοποιούμε τις σωστές ιδέες για την καθοδηγητική δουλειά: αυτή 'ναι η βασική μέθοδος καθοδήγησης.

«Σχετικά με τις μεθόδους καθοδήγησης» (1η 'Ισνίνα 1943), 'Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 120.

Σ' όλη την πρακτική δουλειά του Κόμματός μας, μία όρθή καθοδήγηση πρέπει απαραίτητα να στηρίζεται στην όρχή: να ξεκινάμε από τις μάξες και να επιστρέφουμε στις μάξες. Αότή σημαίνει πως πρέπει να συλλέγουμε τις ιδέες των μαζών (σκόρπιες και άσυστηματοποίητες), να τις συγκεντρώνουμε (να τις γενικεύουμε και να τις συστηματικοποιάμε ύστερα από μέλέτη) να τις φέρνουμε πάλι στις μάξες για να τις διαβέδουμε, να τις εξηγάσουμε, έτσι ώστε να τις κατακτήσουν οι μάξες για να τις υπερχωπίσουν και να τις εφαρμόσουν ταυτόχρονα, επαληθεύουμε την όρθότητα των ιδεών αυτών μέσα στην ίδια τη δράση των μαζών. Και πάλι πρέπει να παίρνουμε τις ιδέες των μαζών και πάλι να τις συνοφίουμε και να τις ξαναφέρνουμε στις μάξες κι' αυτός ό κύκλος να γίνεται με συνέχεια και σταθερότητα έτσι από κάθε φορά οι ιδέες αυτές να γίνονται πιο σωστές, πιο ζωντανές και πιο πλούσιες. Αύτη 'ναι ή μαρξιστική θεωρία της γνώσης.

Στο ίδιο, σ. 119.

Όφείλουμε να πάμε μέσα στις μάξες να μαθητεύουμε στο σχολείο τους, να γενικεύουμε την πείρα τους, να καταπαλέσουμε σε άκμα πιο καλότερους κανόνες και μέθοδους δουλειάς, άκμα πιο συστηματικές, να τις ξαναφέρουμε στις μάξες (με την προπαγανδιστική δουλειά), να καλέσουμε τις μάξες να τις εφαρμόσουν για να λύσουν τα προβλήματά τους, έτσι ώστε ν' άπελευθερωθούν και να κατακτήσουν την εύτυχία.

«Όργκанизάτε» (29 Νοεμβρίου 1942), Έκλογη Έργων, τόμος 3ος, σ. 158.

Σ' όρισμένες περιοχές, υπάρχουν μέλη των καθοδηγητικών μας όργάνων που θεωρούν πως άφαι οι καθοδηγητές

γνωρίζουν την πολιτική του Κόμματος δεν χρειάζεται να τη μάθουν οι μάζες. Αυτός είναι ένας από τους βασικούς λόγους για τους οποίους ένα μέρος της Βουλεις μας δεν πάει καθόλου καλά.

«Βιομηλία με τους συντάκτες της «Ημερησίας του Λαού - Ζουβιγιουάν», (2 «Απριλίον 1945), 'Εκλογή 'Εργων, τόμος 4ος, σ. 241.

Σε κάθε κίνημα των μαζών, πρέπει να κάνουμε μία συνδικατική έρευνα κι' ανάλυση, για να διαπιστώσουμε τον αριθμό των δραστήριων στραδών του κινήματος, τον αριθμό εκπαιγών που αντιμετωπίζονται γ' αυτό κα' των ανθρώπων που στέκονται σε μία ενδιάμεση θέση και δεν πρέπει να παίρνομα αποφάσεις με υπακειμενικό και άδόσιμο τρόπο.

«Μέθοδος δουλειάς των εκπαιγών του κόμματος». (13 Μαρτίου 1945), 'Εκλογή 'Εργων τόμος 4ος σ. 880.

Όπου υπάρχουν μάζες, μπορούμε να ξεχωρίσουμε χρονικά τρεις κατηγορίες ανθρώπων: αυτούς πουναι σχετικά δραστήριοι, αυτούς πουναι σχετικά άδρανείς κι' αυτούς που βρίσκονται ανάμεσα σ' αυτές τις δύο κατηγορίες. Γι' αυτό οι καθοδηγητές πρέπει να γίνουν έκανοι να συγκεντρώνουν γύρω τους το μεγάλο αριθμό των δραστήριων ανθρώπων πάλω στους οποίους μπορούν να στηρίζονται και που μ' αυτούς θα ανεβάσουν το επίπεδο των ενδιάμεσων στοιχείων και θα τραβήξουν τα καθυστερημένα στοιχεία.

«Σχετικά με τις μεθόδους καθοδήγησης» (1 'Ιουνίου 1948), 'Εκλογή 'Εργων, τόμος 8ος, σ. 116.

Να μάθουμε να περνάμε την πολιτική του κόμματος στη δράση των μαζών, να μάθουμε γ' ανεβάζουμε όχι μόνο τα κα-

κοινοπραξία στελέχη αλλά επίσης τις πλατειές μάζες ως την κατανόησή της και να διεξάγουμε σωστά το καθένα από τα κινήματά μας και τον καθένα από τους αγώνες μας, αυτή είναι η τέχνη της μαρξιστικής - λενινιστικής καθοδήγησης. Αυτό επίσης είναι κείνο που επιτρέπει να καθορίσουμε αν θα μπορούσαμε ή όχι να εξελίσσουμε τα λάθη στη δουλειά μας.

• Συνομιλία με τους συντάκτες της "Παρηγορίας του Σαν-σι - Βουβιγνόν", (8 'Απριλίου 1948), "Εκδοχή "Εργον, τόμος 4ος, σ. 241.

"Όσο δραστήρια κι' αν είναι μια καθοδηγητική ομάδα, η δραστηριότητά της θα γίνεται μια άγονη προσπάθεια μιάς χούφτας ανθρώπων, αν δεν συνθέεται με τη δραστηριότητα των πλατειών μαζών. Άλλω, από το άλλο μέρος, η έρραστηριότητα των πλατειών μαζών, που δεν έχει οργανωθεί όπως πρέπει από μια ισχυρή καθοδηγητική ομάδα, δε μπορεί να διατηρηθεί για πολύν καιρό, οπτε να αναπτυχθεί σε μια όρθή κατεύθυνση και να φτάσει σ' ένα ύψηλότερο σημείο.

• Σχολικά με τις μέθοδς καθοδήγησης, (1 'Ιουνίος 1948), "Εκδοχή "Εργον, τόμος 8ος, σ. 118.

"Η παραγωγική δραστηριότητα των μαζών, τα συμφέροντά τους, ή πείρα τους κ' ή πνευματική τους ανάπτυξη σ' αυτό πρέπει τα καθοδηγητικά στελέχη να άφιερώσουν συνεχώς την προσοχή τους.

Σημείωση για την έκταση σχέσης με την παραγωγική δραστηριότητα, των άργασιμών και άφιερωμένων άσιας απ την Κεντρική Έπιτροπή του Κόμματος και την 'Ανώτατη Διόληση της της της "Κοστροπικτικής Στρατιάς".  
• Η μ ε ρ η : ο ς "Α π ο λ ο υ θ ο ρ η τ η ς" 160 Γενν, 24 Νοεμβρίου 1948.

Ύψειλουμε νά δώσουμε μιὰ σοβαρή προσοχή στα προβλήματα που σχετίζονται μέ τή ζωή τῶν μαζῶν, ἀπό τά προβλήματα τῆς γῆς καί τῆς δουλειᾶς μέχρι τά προβλήματα ἐφοδιασμοῦ, σέ καύσιμα, σέ ρύζι, σέ λάδι κι' ἀλάτι... Ὅλα τά σχετικά ζητήματα μέ τίς συνθήκες ζωῆς τῶν μαζῶν πρέπει νά τεθοῦν στήν ἡμερήσια διάταξη. Πρέπει νά τά συζητήσουμε, νά πάρουμε ἀποφάσεις, νά τίς θέσουμε σ' ἐφαρμογή καί νά ἐλέγξουμε τήν ἐφαρμογή τους. Πρέπει νά δώσουμε νά καταλάβουν οἱ μαζές πῶς ἑμεῖς ἐκπροσωποῦμε τά συμφέροντά τους, πῶς ἐμπνεόμαστε ἀπό τή δική τους πνοή. Πρέπει ξεκινώντας ἀπ' αὐτό, νά τίς κάνουμε νά κατανοήσουν ὕψη/όστερα καθήκοντα ἀπ' αὐτό καί τούς προβάλλουμε, ὅπως τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπαναστατικοῦ πολέμου, ἔτσι ὥστε νά ὑποστηρίζουν τήν ἐπανάσταση καί νά τήν ἐπεκτείνουν σ' ὅλη τή χώρα, νά κάνουν δικά τους τὰ πολιτικά μας συνθήματα καί ν' ἀγωνιστοῦν ὡς τήν τελική νίκη τῆς ἐπανάστασης.

• Νά ἐκτιμῶμε τίς συνθήκες ζωῆς τῶν μαζῶν καί νά προσέξουμε τίς μέθοδους δουλειᾶς. 197 Ἰανουάριος 1931), Ἐκλογή Ἑργαζ. κόμης 1ης, σ. 149

## 12. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Στὸ στρατὸ καθιερώθηκε τὸ σύστημα τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Κόμματος καὶ τῶν πολιτικῶν τμημάτων, πράγμα ἀγνωστο μέχρι τότε στὴν ἱστορία τῆς Κίνας, σύστημα ποὺ ἔδωσε στὸ στρατὸ αὐτὸ μιὰ ἐντελῶς νέα φυσιογνωμία. (1) Ἀπὸ τὸ 1927, ὁ Κόκκινος Στρατός, ἡ σημερινή Ὑπόση Ἐκστρατευτικῆ Στρατιά, κληροδότησε τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ τὴν ἀνάπτυξή.

«Συνουσία μὲ τὸν ἀγγλο δημοσιογράφον Τζαίμς Μπέ-  
τραμ» (26 Ὀκτωβρίου 1937) Ἑκλογὴ Ἑργιν, τόμος  
2ος, σ. 51.

Ὁ Ἀρκτός Ἀπελευθερωτικός Στρατός, στηριγμένος στὸ λαϊκὸ πόλεμο καὶ στὴς ἀρχὲς τῆς ἐνότητος ἀνάμεσα στὸ στρα-  
τὸ καὶ τὸ λαό, τῆς ἐνότητος ἀνάμεσα στοὺς διοικητὲς καὶ τοὺς  
μαχητὲς καὶ στὴν ἀρχή τῆς ἀποσύνθεσης τῶν ἐχθρικῶν δυνά-  
μεων, ἀνάπτυξε τὴν πανίσχυρη ἀπελευθερωτικὴ πολιτικὴ του  
δουλειὰ κ. αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα σπουδαῖο παράγοντα τῆς νίκης  
μας.

«Ἡ σημερινή κατάσταση καὶ τὰ καθήκοντά μας» (26  
Δεκεμβρίου 1947), Ἑκλογὴ Στρατιωτικῶν Ἑργιν, τό-  
μος 4ος, σ. 350.

---

1 Ἀναφέρεται στὴς ἑσπέραις ἐπανάστατικὲς δυνάμεις ποὺ ἀργα-  
νίστηκαν ἀπὸ ἀρχὰς ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα Κίνας καὶ τὸ Κουό-  
μινταγκ στὴ χρόνια τῆς ἀναρχίας τοῖς στὴ διάρκεια τοῦ Πρώτου  
Ἑπαναστατικοῦ Ἑμφύλιου Πολέμου (1924 - 27). Σ η μ. Ἀ γ γ λ.  
M \* r.



Ὁ στρατός αὐτός δημούργητος ἔνα σύστημα πολιτικῆς δουλειᾶς ἀπαιτεῖται στὸ λαϊκὸν πόλεμο καὶ καὶ ἀπαιτοῦται στὸ νὰ προωθῆται τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν συνοχή τῶν γραμμῶν του, τὴν ἐνότητα μὲ τίς φιλικὰς δυνάμεις, τὴν ἐνότητα μὲ τὸ λαόν, τὴν ἀποσυνθέσιν τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ καὶ τὴ νίκη σὲ κάθε μάχη.

• Γιατὴν καθάρτησιν συνειδήσεως • 194 Ἀπριλίου 1945),  
Ἐκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 265.

Ἡ πολιτικὴ δουλειὰ ἔχει ζωτικὴ σημασία γιὰ κάθε δουλειά μας στὸν οἰκονομικὸ τομέα· αὐτὸ ἰσχύει πολὺ περισσότερο στὴν περίοδον τοῦ ριζικοῦ μετασχηματισμοῦ τοῦ κοινωνικο-οἰκονομικοῦ συστήματος.

Σημείωση στὸ ἔργο: «Ἐνα σθερὸν θέλημα» (1955),  
Ἡ κομμουνιστικὴ ἐξέγερσις στὴν κινεζικὴ ἑπανάστασι, σ. 58.

Ἄν ὁ Νόκκιнос Στρατός μπόρῃ νὰ πολεμήσῃ μὲτα σὲ τόσο ἀσχηρὲς συνθήκας χωρὶς νὰ διαλυθῇ, μὲ ἀπὸ τίς σπουδαιότερες αἰτίαις θρίσκειται σὸ ὅτι «ὁ κομμουνιστὴς πυρήνας ὀργανώθηκε σὸ ἐπίπεδον λόγου».

• Ὁ ἀγῶνας σὲ δυνάμει Τοιγκένγκ •, Ἐκλογὴ Ἔργων,  
τόμος 1ος, σ. 84.

Ἡ πολιτικὴ δουλειὰ στὴν Ὀγδοὴ Ἐκστρατευτικὴ Στρατιὰ στηρίζεται σὲ τρεῖς θεμελιωδὲς ἀρχές. Πρῶτον, στὴν ἀρχὴ τῆς ἐνότητας τῶν ἀξιοματικῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν, ποὺ σημαίνει: τὴν ἐξάλειψιν τῆς φεουδαρχικῆς πρακτικῆς στὸ στρατό, τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν σωματικῶν τιμωριῶν καὶ τῶν ὁδρεῶν, τὴν καθιέρωσιν μιᾶς ἀκρίβειας καὶ τηρεῖται μὲ συνεκτικὸν τρόπο καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ζωῆς τοῦ ἀξιοματικοῦ καὶ στρατιώτου μαρξίζονται τίς χαρὰς τοὺς καὶ τίς λύπαις τοὺς.

πράγμα που κάνει το στρατό να είναι στενά ενοποιημένος. Δεύτερο, στην άρχη της ενότητας του στρατού και του λαού. Αυτό σημαίνει πως η πειθαρχία δεν ανήχεται την παραμικρότερη βλάβη των λαϊκών συμφερόντων, πως ο στρατός κάνει προ-παγάνδα ανάμεσα στις μάζες, πως τις οργανώνει κι' εξο-πλίζει, πως εξαφρώνει τα οικονομικά όφρη τους και πως τι-μωρεί τους προδότες του Έθνους που ζημιώνουν το λαό και το στρατό' άκριβως γιατί 'ναι Έτο: Ενωμένος με το λαό τον κα-λοθέχονται παντού. Τρίτο, στην άρχη της αποσύνθεσης των θυνάμεων του έχθρου και της έπιείκειας άπέναντι στους αλχμα-λώτους πολέμου. 'Η νίκη μας δεν εξαρτάται μονάχα από τις επιχειρήσεις των θυνάμεών μας, αλλά έπίσης και από την αποσύνθεση των θυνάμεων του έχθρου.

«Συναιμία με τον άγγλο δημοσιογράφο Τζαίμς Μπέρ-τραυ» (25 Οκτωβρίου 1937), 'Εκλογή 'Ερτων, τόμος 3ος, σ. 53.

Οι θυνάμεις μας όφελουν να τηρούν τις όρθές άρχές που καθορίζουν τις σχέσεις του στρατού με το λαό, με την κυβέρ-νηση και το Κόμμα, τις σχέσεις ανάμεσα στους άξιοματωτούς και στρατιώτες, ανάμεσα στη στρατιωτική δουλειά και την πολιτική δουλειά και τις σχέσεις ανάμεσα στο «τελέχη» σέ καμιά περίπτωση δεν κρίνει να πέσουμε στο μιλιταρισμό. Οι άξιοματωτοί όφελουν να άγαπούν τους στρατιώτες τους' να μόν' επιδείχνουν φυχρότητα άπέναντί τους και να μή τους επιβάλλουν σαματικές ποινές. Πρέπει ο στρατός ν' άγαπάει το λαό, να μή ζημιώνει τα συμφέροντά του' πρέπει να σέβεται την κυβέρνηση και το Κόμμα και να μόν' επιδείχνει «ανε-ξαρτησία».

«Οργανωθείτε!» (29 Νοεμβρίου 1943), 'Εκλογή 'Ερ-των, τόμος 3ος, σ. 158 - 59.

‘Η πολιτική μας άπέναντι στους αλχμαλώτους, που προ-

έρχονται από τον λαπωνικό στρατό, τις δυνάμεις ανθρωπίνων ή τις αντικαταρρευτικές δυνάμεις, είναι να τους απολύουμε, εξαιρώντας εκείνους που έχουν εκδώσει το μέρος του λαού, που πρέπει να εκπαιδευτούν αφού επιβεβαιωθεί η ενοχή τους ύστερα από δίκη. Πρέπει να κερδίσουμε με το μέρος μας ένα μεγάλο αριθμό αιχμαλώτων που έχουν στρατολογηθεί με τη βία και που το πνεύμα τους σ' αυτό ή εκείνο το βαθμό είναι επαναστατικό και να τους εντάξουμε στο στρατό μας. Όλοι οι άλλοι πρέπει να απολύονται κι' αν τους ξαναπιάσουμε να τους απολύουμε πάλι. Δεν πρέπει να τους πιάσουμε, να τους αραιώσουμε τα χρήματά τους και να προσωνιάσουμε αντικείμενα, να μην τους τυφλώνουμε, αλλά να τηρούμε σ' όλες τις περιπτώσεις μια τιμή κι' ελπιώ στέψη απέναντί τους. Αυτή την πολιτική πρέπει να εφαρμόσουμε απέναντι σ' όλους τους αιχμαλώτους, δια αντιδραστικοί κι' αν είναι. Η πολιτική αυτή είναι εξαιρετικά αποτελεσματική για ν' απομονώσουμε το στρατόπεδο της αντίδρασης.

• Για την Πολιτική. (26 Δεκεμβρίου 1940) "Εκλογή Έργων, τόμος Β', σ. 416 - 47.

Τα βίβλα είναι ένας σημαντικός παράγοντας, αλλά όχι αποφασιστικός, στο πόλεμο. Ο αποφασιστικός παράγοντας είναι ο άνθρωπος κι' όχι ο βίβλος παράγοντας. Ο συσχετισμός των δυνάμεων καθορίζεται όχι μόνο από το συσχετισμό των στρατιωτικών ή οικονομικών δυνάμεων, αλλά επίσης κι' από το συσχετισμό των ανθρώπινων δυνάμεων και των ήθικων δυνάμεων. Ο άνθρωπος διαθέτει τις στρατιωτικές και οικονομικές δυνάμεις.

• Ο υποτακτικός Πόλεμος. (Μάης 1938), "Εκλογή Έργων, τόμος Β', σ. 148 - 44.

Η άτομική βόμβα είναι μια χρήσιμη τίγρη που οι άμεσικοί αντιδραστικοί τη χρησιμοποιούν για να τρομοκρατήσουν

τούς ανθρώπους. Φαίνεται τρομερή, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι. Βέβαια, η άτομική βόμβα είναι ένα έργο μαζικής εξόντωσης, αλλά η εκδίωξη ενός πολέμου εξαρτάται από τούς ανθρώπους κι' όχι από ένα - δυο καινούργια όπλα.

•Βιντσέντσο με την θεωρητικόν δημοσιογράφον Άννα Λουίζ Στρόνγα (Αύγουστος 1946), 'Εκλογή Έργων, τόμος 4ος, σ. 100.

•Πόση τοῦ στρατοῦ, εἶναι ὁ στρατιώτης. Χωρὶς νὰ ἐγερσθῇ στὶς θυνάμεις θὰ προσθετικῶς πολιτικὸ πνεῦμα, χωρὶς τὴ διεξαγωγὴ πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ μὲς προσθετικῆς πολιτικῆς δουλειᾶς, δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ ἐπιτύχουμε μιά πραγματικὴ ἐνότητα ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς στρατιώτες, νὰ χρησιμοποιήσουμε σ' αὐτοὺς τὸν πῦρ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν Πόλεμο Ἀντίστασης καὶ κατ' ἐξέταση, νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν τεχνικὴ μας καὶ τὴν τακτικὴν μας μὲ τὸν πῦρ κατάλληλο κι' αποτελεσματικὸ τρόπο.

•Ο Παρεκτεκμένα: Πόλεμος, (Μίτης 1938), 'Εκλογή Έργων, τόμος 2ος, σ. 57.

•Π καθαρὴ στρατιωτικὴ ἀποφῆ ἔχει διαδοθεῖ πλατείᾳ σ' ἓνα ὀρισμένον ἄριθμό συντρόφων τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ. Οἱ ἐκδηλώσεις αὗτὲς εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1. Ἀντιπαράθετον τὴν πολιτικὴν δουλειὰ καὶ τὴ στρατιωτικὴν δουλειὰ καὶ δὲν παραδέχονται πῶς ἡ στρατιωτικὴ δουλειὰ δὲν εἶναι καθὰ θὰ ἀπὸ τὰ μέσα γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε τὰ πολιτικὰ μας καθήκοντα. Ὀρισμένοι διαβεβαιώνουν ἀκόμα πῶς «ὅταν τὰ πράγματα πάνε καλὰ στὸν στρατιωτικὸ τομεᾶ, θὰ πηγαίνουν ἐπίσης καλὰ καὶ στὸν πολιτικὸ τομεᾶ καὶ ὅταν δὲν πάνε καλὰ τὰ πράγματα στὸν στρατιωτικὸ τομεᾶ δὲ θὰ πηγαίνουν καλὰ οὔτε στὸν πολιτικὸ τομεᾶ» αὐτὸ

σημαίνει πώς πήμα πολύ πίσω και θεωρούμε πώς η στρατευ-  
τική δουλειά κατευθύνει την πολιτική Βουλιά.

«Για την καταπολέμηση των ενοχλημένων αντιλήψεων  
από Κόμμα» (Δεκέμβριος 1929), «Εκλογή Έργων, τό-  
μος 1ος, σ. 105 - 106.

Ν' αγαπάσουμε την ιδεολογική διαπαιδαγώγηση, αυτό  
είναι. Το κεντρικό καθήκον αν θέλουμε να έχουμε έναμένο το  
Κόμμα στους μεγάλους πολιτικούς του άγώνος. Αν δεν το  
κάνουμε αυτό, το Κόμμα δε θα μπορέσει να εκπληρώσει κα-  
νένα από τα πολιτικά του καθήκοντα.

«Για την καθήκηση συντακτικού» (24 Απριλίου 1935),  
«Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 315.

Τόν τελευταίο καιρό, παρουσιάστηκε μία χαλάρωση στην  
ιδεολογική και πολιτική δουλειά ανάμεσα στους διανοούμε-  
νους και τους φοιτητές, και εμφανίστηκαν ορισμένες παρεν-  
κλίσεις. Υπάρχουν άνθρωποι, από θεωρούν πώς δεν έχουν  
ανάγκη πια να ενδιαφέρονται για την πολιτική, για το μέλ-  
λον της χώρας τους και για τη βελτίξη της ανθρωπότητας.  
Στα μέντα τους, ο μαρξισμός πού ήταν της μέρας για ορισμένο  
καιρό, τώρα πια δεν είναι της μόδας. Με βάση την κατάσταση  
αυτή, είναι απαραίτητος τώρα να ενισχύσουμε την ιδεολογική  
και πολιτική μας δουλειά. Διανοούμενοι και συντακτικοί όφει-  
λουν να επιδοθούν στη μελέτη. Έργαζόμενοι για την ελπίδα  
τους, όφειλουν να προσδεύουν και στον πολιτικό τομέα  
και γι' αυτό πρέπει να μελετήσουν το μαρξισμό, τα πολιτικά  
ζητήματα να ενδιαφέρονται για τα σημερινά προβλήματα.  
Να μην έχετε σωστή πολιτική άποψη, είναι σαν να μην έχετε  
φυχή... (Όλοι οι οργανισμοί κι όλες οι οργανώσεις όφειλουν  
ν' αναλάβουν υπεύθυνα την προώθηση της ιδεολογικής και

πολιτικής δουλείας. Κι' αυτό το καθήκον άφορ ά τήν Κάμμουνιστικό Κόμμα, τήν Ένωσση Νεολαίας, τούς κυβερνητικούς άργανισμούς πού ναι έμπορτισμένοι μέ τή δουλειά αυτή, και πολύ περισσότερο τούς διαβουλευτές και τό διδασκτικό προσωπικό τών εκπαιδευτικών ίδρυμάτων.

«Γιά τήν άρτί άόση τών άνωθόρων άνάμειο από λαό»,  
(27 Φεβρουάριου 1957), έκδοση δεύτερη, σ. 43 - 44.

Κόρη στήν πολιτική διαπαιδαγωγική δουλειά πού πραγματοποιήθηκε, οι στρατιώτες τού Κόσκιου Στρατού έχουν όλοι συνειδητοποιηθεί ταξικά κατάκτησαν τίς γενικές έννοιες ύδιαίτερα γιά τήν διανομή τής γής, τήν εξαθλίωση τής άξουσίας, τού εξοπλισμού τών άργατών και τών άργατών' έόρουν πώς πολέμουν γιά τούς έαυτούς τους, γιά τήν άργατική τάξη και τήν άγροτική γαυτά, παρά τήν τραχύτητα τής πάλης τά φρόνημά τους είναι ύψηλό. Κάθε άόχος, κάθε τάγμα ή σύνταγμα έχει τήν έπιτροπή τών στρατιωτών πού εκπροσωπά τά συμφέροντα τών ανθρώπων μας και πραγματοποιεί τήν πολιτική δουλειά και τή δουλειά άνάμειο στις λαϊκές μάζες.

«Ο άτόμος στή θούά Τσινγκίνγκ» (20 Νοεμβρίου 1929), Έκλογή Έργων, τόμος έος, σ. 81.

Η σωστή καθοδήγηση τού κινήματος γιά τήν έκφραση παραπόνων (καταγγελία τών όθωνών πού επέβόλλαν στίς άργαζόμενες μάζες, ή παλιά κακωνία κ' οι άντιδραστικοί) και τών τριών έλέγχων (σχετικά μέ τήν ταξική προέλευση, τήν έκπλήρωση τών καθήκόντων, και τή μαχητική θέληση), συνετέλεσε ώστε ν' άναπτυχθεί σημαντικά ή πολιτική συνείδηση τών διακυητών και μαχητών όλου τού στρατού στόν άγώνα τους γιά τή χειραφέτηση τών άχμεταλλεύμενων άργαζομέ-

νουν μαζών, για την πραγματοποίηση της αγροτικής μεταρρύθμισης σ' όλη τη χώρα και για την εξολόθρευση του εχθρού όλου του λαού, της τσαγκαλίστικης συμμορίας. Ταυτόχρονα, το κίνημα αυτό ενίσχυσε σημαντικά τη στενή ένδεση όλων των διοικητών και μαχητών κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος. Στη θέση αυτή, ο στρατός καθάρισε άχρμα περισσότερο τις γραμμές του, θυσιάστηκε την περσική του, ξεστόμασε ένα μαζικό κίνημα για την στρατιωτική εκπαίδευση και συνεχίζει ν' αναπτύσσει κάθε από μια προσεκτική καθοδήγηση την τάξη του, την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική του δημοκρατία. "Έτσι, σήμερα, ο στρατός είναι ένας άνθρωπος, καθένας συνεισφέρει από την πλευρά του τις ιδέες και την ενεργητικότητά του και δεν φοβάται καμιά θυσία" ξέρετε να υπερνικήτε τις όποιες δυσκολίες κι' επιδειχτεί μαζική παλληκαριά κι' ήρωϊσμό στην καταπολέμηση του εχθρού, "ένας τέτοιος στρατός θίγει άκρια νικητός.

«Σχετικά με τη μεγάλη νίκη στο Βαρκελώνη και το νέο τύπου κίνημα ιδεολογικής διαπαιδαγώγησης στον "Απελευθερωτικό Στρατό" (7 Μαρτίου 1943) "Εκλογή Στρατιωτικών" Έργων, 2η Έκδοση σ. 308 - 311.

Τους τελευταίους πότους μήνες, και ο' όλες τις μονάδες του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού, χρησιμοποιήσαμε τα διακείμενα άνωμετα στις μάχες, για να κάνουμε μια πλατειά δουλειά εκπαίδευσης και σταθεροποίησης. Η δουλειά αυτή έγινε σύμφωνα με τη δημοκρατική μέθοδο, αλλά ταυτόχρονα με καλή καθοδήγηση και μέσα σ' άπολυτη τάξη. Με τη δουλειά αυτή, κεντρίσαμε τον επαναστατικό ζήλο των διοικητών και μαχητών δίνοντάς τους να καταλάβουν καθαρά το σκοπό του πολέμου, θέλαμε τέλος σ' όρισμένους λαθρομένους ιδεολογικές τάσεις και σ' όρισμένα μη ήγρη φαινόμενα που είχαν έμφανιστεί στο στρατό, διαπαιδαγώγησαμε τα στελέχη

και τούς στρατιώτες και ισχυροποιήσαμε τη μαχητική έλκνότητά του στρατού. Όφείλουμε να συνεχίσουμε ν' αναπτύσσουμε αυτό το κίνημα βωλογοικής διαπαιδαγώγησης στο στρατό, πούναι ένα μωζικό δημοκρατικό κίνημα κενούργου τύπου.

«Αότος ο μωζ ευδιδάσκειν στωλετών της "Απελευθερωμένης Πρωτοχας του Σανολ - Ιουλιανού» (1 'Απριλίου 1949), 'Ελευτή Έργων, τόμος 4ος, σ. 234.

«Η εκπαίδευση της 'Ανταρτωτικής Στρατωτικής και Πολιτικής Σχολής κενυθύνεται από τις ακόλουθες άρχές: ένα όρθο και σταθερό πολιτικό προσανατολισμό, ένα στήλ δουλειάς άργατικότητας κι' απλότητα, μια ελόγιστη και δυναμική στρατηγική και τακτική. Αότές οι τρεις άρχές είναι απαραίτητες για τη διαμόρφωση ενός επαναστατή στρατιώτη της αντικομμουνικής αντίστασης. Μω βάση αυτές τις τρεις άρχές το διοικητικό προσωπικό κι' οι καθηγητές κάνουν τη δουλειά τους κι' οι μαθητές τις σπουδές τους.

«Να άρχεται επιθέσεις από τον άγρό είναι καλό κι' όχι κακό πράγμα», (28 Μαΐου 1959).

«Ο λαός μας διεξήγαγε πάντοτε σκληρούς άγώνες» όφείλουμε να αναπτύξουμε αυτό το στήλ δουλειάς... Πολύ περισσότερο, πού το Κομμουνιστικό Κόμμα όποστήριξε πάντοτε ένα όρθο και σταθερό πολιτικό... προσανατολισμό πούναι αδιάσπαστα συνεδωμένως με το στήλ δουλειάς των σκληρών άγώνων' χωρίς ένα όρθο και σταθερό προσανατολισμό, είναι αδύνατο να προωθήσουμε αυτό το στήλ δουλειάς' και χωρίς το τελευταίο, είναι αδύνατο να εξαρμόσουμε έναν όρθο και σταθερό πολιτικό προσανατολισμό.

«Αότος στη συζήτηση για το γιωρακό της Διεύσεως 'Εφέρες των Έργων, σό Γενό». 1 Μαΐου 1959).



Ἐνότητα, δυναμισμός, ποθρότητα κι' αίσιοδοξία.

Ἐμβλημα τῆς Ἀντάσταντικῆς Στρατιωτικῆς καὶ Πολι-  
τικῆς Σχολῆς.

Αὐτὸ ποὺ μετράει πραγματικὰ στὸν κόσμον εἶναι ἡ εὐσυν-  
νεύησιν καὶ σ' αὐτὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἔχει ἀποδείξει  
τὴν πιὸ μεγάλη προσπάθειαν.

Συνεμίαια μὲ ἀνδρῶν σπουδαστῶν καὶ ἀδελφῶν στὴ Μό-  
σχα [17 Νοεμβρίου 1957].

### 13. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΝΑΜΕΣΙΑ ΣΕ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ο στρατός μας εφαρμόζει πάντοτε μία διπλή πολιτική: από τόνον μέρος, είμαστε άμείλικτοι απέναντι στον έχθρό, τόν σκληρόθουμε, τόν άκμηθονίζουμε· από άλλον μέρος, είμαστε καλοί γιά τούς θεούς μας — γιά τό λαό, τούς συντρόφους μας, τούς άνώτερους μας και τούς ύφισταμένους μας —, και όφείλουμε νά διαφυλάξμε τήν ένότητα αυτή.

Λόγος στή δεξίωση καί δόθηκε από τήν Πεντηκλή Έπιτροπή καί Κόμματος πός τωτή τών πρότυπων μαχητών καί στάλθηκαν από τή διοίκηση τών θεάτρων τών μετώπων (18 Σεπτεμβρίου 1944).

Άπ' όλες τίς γωνίες τής χώρας, συναντηθήκαμε δω γιά ένα κοινό επαναστατικό σκοπό... Πρέπει τά στελέχη μας νά επιδειχθούν τή μεγαλύτερη φροντίδα γιά κάθε μαχητή και' όλοι, στις γραμμές τής επανάστασης όφείλουν νά ενδιαφέρονται ό ένας γιά τόν άλλον, νά αγαπάει ό ένας τόν άλλον και νά βοηθάει ό ένας τόν άλλον.

«ΝΑ όχηροθουμε τό λαό» (8 Σεπτεμβρίου 1944), Έκλογή Έργων, τόμος Β΄, σ. 327 - 328.

Σά κάθε μονάδα του στρατού, θά μπορούσε νά οργανωθεί με κίνηση ύποστήριξης και φροντίδας γιά τούς στρατιώτες

και τῆ στελέχη. Θὰ μπορούσαμε νὰ καλέσουμε τὰ στελέχη νὰ ἐκφράσουν τὴ σπογγὴ τοὺς στοὺς στρατιῶτες, καὶ τοὺς στρατιῶτες νὰ ὑποστηρίξουν τὰ στελέχη. Θὰ γινότανε δυνατὸ νὰ γνωρίσουν ἀμοιβαίᾳ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ λάθη τοὺς καὶ νὰ τὰ διαρρίψουν γρήγορα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ μπορούσαμε νὰ πετύχουμε μὴ ἀπόλυτη ἐνότητα στὶς γραμμὲς μας.

•Τὰ κατήκοντα τοῦ 1945. (16 Δεκεμβρίου 1944).

Πολλοὶ ἄνθρωποι θεωροῦν πῶς μέχρι τώρα ὅν ἔχουν ἀπακατασταθεῖ καλὲς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικούς καὶ στοὺς στρατιῶτες, ἀνάμεσα στὸ στρατὸ καὶ τὸ λαό, καὶ αὐτὸ γιατί ἐφαρμόσαμε κακὲς μέθοδοι. Θάθελα νὰ ὑπογράμμω εἰς τὸ πῶς πρόκειται γιὰ μὴ βασικὴ ἀρχὴ πού συνίσταται στὸ νὰ σεβόμαστε τὸ στρατιώτη, νὰ σεβόμαστε τὸ λαό. Ἡ πολιτικὴ, οἱ μέθοδοι ἀπορρέουν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρχή καὶ ἐν ἀπομακρυνόμενῳ ἀπ' αὐτήν, τότε τόσο ἡ πολιτικὴ όσο καὶ οἱ μέθοδοι θέλει λαλῶμενες καὶ θάνατο ἀπολύτως ἀδύνατο ν' ἀποκαταστήσουμε καλὲς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς στρατιῶτες, ἀνάμεσα στὸ στρατὸ καὶ τὸ λαό. Οἱ τρεῖς μεγάλοι ἀρχεῖς τῆς πολιτικῆς μας δουλειᾶς στὸ στρατὸ εἶναι: πρῶτο, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν, δεύτερο ἡ ἐνωσις τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ, τρίτο ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ. Γιὰ νὰ κάνομε πρόξην αὐτῆς τῆς τρεῖς ἀρχῆς πρέπει νὰ στηρεχτοῦμε στὴ βασικὴ ἀρχή· νὰ σεβόμαστε τὸ στρατιώτη, νὰ σεβόμαστε τὸ λαό καὶ νὰ σεβόμαστε τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν ἐλχμαλώτων πού καταθέτουν τὰ ὅπλα. Αὐτοὶ πού νομίζουν πὸς εἰς τὸν πρῶτον γιὰ ζήτημα ἀρχῆς, ἀλλὰ γιὰ ζήτημα καθαρῶς τεχνικὸ διακρίπτουν σοβαρὸ λάθος καὶ πρέπει νὰ διαρθρώσουν τὸ λάθος τους.

•Ὁ Παραταταμένος Πόλεμος, (Μάιος 1946), Ἑκδόγη Ὶργου, τόμος Βος, σ. 186 - 187.

Οἱ κομμουνιστὲς δταν ἀναπλοσσουν τὴ δραστηριότητά τους ἀνάμεσα στοὺς ἐργαζόμενους, εἰρεῖλουν νὰ χρησιμοποιοῦν

τις δημοκρατικές μέθοδους της παιθούς και της διαπαιδαγύγησης· είναι έντελώς άπαραδέχτο νά καταφύγουν στον αυταρχισμό και στον έξαναγκασμό. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Είνας παραμένει πιστό σ' αυτή τή μαρξιστική - λενινιστική άρχή.

•Για τήν έρθή λύση τών αντιθέσεων άνάμεσα στο λαό», (27 Φεβρουαρίου 1957). "Βυθάζη τούτης, σ. 15.

Οι σύντροφοί μας πρέπει νά καταλάβουν πώς ή ιδεολογική αναδιαπαιδαγύγηση είναι μία υπόθεση μακρόπνοη, πού πράττει νά τήν κίνησιμε με ήπιονη και λαπτολογία· δέν πρέπει νά έλλιψουμε πώς με μερικά μαθήματα και λίγες συνεδριάσεις θα μπορούσαμε ν' αλλάξουμε μία ιδεολογία πού διαμορφώθηκε στη διάρκεια μιας ζωής πολλών δεκαετιών· έδ μπορούμε νά πεισουμε με τόν έξαναγκασμό παρά μόνο με τήν πειθώ. Ο έξαναγκασμός τó μόνο αποτέλεσμα πού θα φέρει είναι νά υποταχθούν οι άνθρωποι χωρίς νά πεισθούν. Τά νά επιδιώξουμε νά υποτάξουμε τούς ανθρώπους με τή βία είναι έντελώς άπαραδέχτο. Τή μέθοδο αυτή τη χρησιμοποιούμε άπέναντι στον έχθρό και σέ καμιά περίπτωση φέγγαντι στους συντρόφους και στους φίλους.

•Λίγος στην Παγκινεζική Διάσκεψη για τή θαλάσσιή της Προκαγάνδα του Κομμουνιστικού Κόμματος» (12 Μαρτίου 1957).

Όφείλουμε νά κάνουμε ένα καθαρό διαχωρισμό ανάμεσα στον έχθρό και στους δικούς μας, και νά μήν υιοθετούμε μία ανταγωνιστική θέση άπέναντι στους συντρόφους μας άντιμετωπίζοντάς τους σαν έχθρους. Τά καίμνά μας πρέπει νά κυριαρχούνται από τή φλογερή έπιθυμία της υπεράσπισης της υπόθεσης του λαού και του ανέδωματος του έκπεδου της

πολιτικής του συνειδήσεως και δεν πρέπει ούτε να γελουνοποιοίμε ούτε να χτυπούμε καίτους στους έποικούς άπευθυνόμενους.

«Λόγος στην Παγκοσμιακή Διάσκεψη για τη δουλειά της Προπαγάνδας του Κομμουνιστικού Κόσμου» (12 Μαρτίου 1967), σ. 30.

#### 14. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΛΑΟ

Ο στρατός πρέπει να γίνει ένα με το λαό, έτσι που ο τελευταίος να τον βλέπει ως δικό του στρατό. Ένας τέτοιος στρατός θα γίνει άκατανίκητος.

«Ο Παρτεζαμένους Μόλιερ», (Μάιος 1938), «Εκλογή Έργων», τόμος Βος, σ. 186.

Κάθε σύνταγμα πρέπει να τον βοηθήσουμε να καταλάβει, πώς μόνο αν στηριζόμαστε στο λαό, αν πιστεύουμε σταθερά στις άστειρευτες δημιουργικές δυνάμεις των μαζών, κι αν έτσι έμπιστευόμαστε το λαό και συνδεόμαστε στενά μ' αυτόν, θα κατοικήσουμε κάθε δυσκολία κι' όλας οι έχθροι, όποιοι-δήποτε κι' αν είναι αυτοί, δε θα μπορέσουν να μας νικήσουν, αντίθετα εμείς βάμαστε κερναι που θα συντρίψουμε όλους τους έχθρους.

«Για την καθήρεση του καπιταλισμού» (24 'Απριλίου 1943), «Εκλογή Έργων», τόμος Βος, σ. 316.

Όπου κι' αν βρίσκονται, οι σύνταγοί μας όφειλουν να αποκαθιστούν καλές σχέσεις με τις μάζες, να εκφράζουν τη στεργή τους γι' αυτές και να τις βοηθούν για να υπερνικήσουν τις δυσκολίες τους. Όφείλουμε να όνωθεμε με τις πλατείς λαϊκές μάζες, κι' όσο περισσότερο όνωθεμε μ' αυτές, τόσο το καλύτερο.

«Σχετικά με τις διαπραγματεύσεις του Τσανγκκινγκ» (17 'Ιανουαρίου 1945), «Εκλογή Έργων», τόμος Βος σ. 89.

Στις Ἀπελευθερωμένες Περιοχές, ὁ στρατός πρέπει νὰ υποστηρίξει τὴν κυβέρνηση καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸ λαό, ἐνῶ ἡ δημοκρατικὴ κυβέρνηση πρέπει νὰ καθοδηγῇ τὸ λαὸ στὲς προσπάθειές του γιὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ φροντίξῃ γιὰ τὲς ἀποστάσεις τῶν μαχητῶν τῆς Ἀντίστασης· αὐτὸ θὰ θαυμάσει ἀκόμα περισσότερα τὲς σχέσεις στοῦ στρατοῦ καὶ στοῦ λαοῦ.

«Γιὰ τὴν κυβέρνησις συντακτικῶς». (24 Ἀπριλίου 1946).  
Ἑκδόγη Ἔργων, τόμος 4ος, σ. 311.

Στὸ στρατό, δεξιόμαστε ν' ἀναπτύξουμε μιὰ ἰδεολογικὴ δουλειά, σ' εἰς τὸς διοικητὰς καὶ τοὺς μαχητὰς, ἵνα καὶ νὰ κατελάβουν καθαυτὰ τὴ σημασία ποῦ δίνει νὰ υποστηρίξουν τὴν κυβέρνηση καὶ νὰ ἀγαποῦν τὸ λαό. Ἄν ὁ στρατός ἀπὸ τὴν πλευρὰ του τὸ ἀφορμώσῃ, αὐτό, θὰ θαυμάσῃ οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὴν τοπικὴ ἐξουσία καὶ στοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ στὸ στρατό ἀπὸ τὴν ἄλλη.

«Ὁ προσυνατολικὸς τῆς δουλειᾶς μας στί: Ἀπελευθερωμένες Περιοχές γιὰ τὸ 1946», 115 Δεκεμβρίου 1946,  
Ἑκδόγη Ἔργων, τόμος 4ος, σ. 77.

Στὴ διάρκεια τῶν δύο κινήσεων<sup>(1)</sup>, ὁ στρατός ἀπὸ τὸνα μέρος, τὸ Κόμμα καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀπὸ τ' ἄλλο, δεξιόμαστε νὰ ἐξετάσῃν σὲ βάθος τὲς ἀναπείσεις καὶ τὰ λάθη ποὺ παρουσίχον τὸ 1943 καὶ νὰ τὰ διερεθίσουν ἀποφασιστικὰ τὸ 1944. Ἀπὸ οὗ καὶ ἔμπρὸς, στὸν πρῶτο σεληνιακὸ μῆνα κάθε χρόνου,

1. Τὸ κίνηματὸς διὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς κυβερνήσεως καὶ τὴν ἀγάπῃ πρὸς τὸ λαό καὶ τὸ κίνηματὸς γιὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεως πρὸς τὴν ἀποστάσεις τῶν μαχητῶν τῆς Ἀντίστασης. Σ η μ. Ἀ γ γ λ. Μ α τ α ρ ρ.

Θά πρέπει νά εξαπολύουμε παντού τὰ κινήματα αὐτά, στή διάρκεια τῶν ὁποίων θά διαβιάζουμε καί θά ξαναδιαβιάζουμε τίς ὑποχρεώσεις πού ἀπορρέουν ἀπὸ τὰ κινήματα αὐτά· θά προσηγορεύσουμε σέ πολλές περιπτώσεις καί σέ πλάτειά κλίματα, σέ θρησκεία αὐτοκριτική γιὰ τίς ἀνεπάρκειες καί τὰ λάθη στίς θέσεις ἐρείσματος: καταπιεστικές ἐνέργειες πού διαπράχθηκαν ἀπὸ τίς δυνάμεις τοῦ στρατοῦ ἐς πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ κόμματος καί τῆς κυβέρνησης ὅπως καί ἐς πρὸς τὸν πλῆθυσμό, καί ἀνεπαρκῆς ὑποστήριξη στίς στρατιωτικὲς δυνάμεις ἀπὸ μέρους τοῦ ἔθνους, καί τῆς κυβέρνησης ὅπως καί ἀπὸ μέρους τοῦ πλῆθους (τὸ κάθε μέρος θ' αὐτοκριτικάζεται, χωρὶς νά κριτικᾷ τ' ἄλλο μέρος). ἔτσι θά ἐξαλειψοῦμε ριζικὰ αὐτὲς τίς ἀνεπάρκειες καί τὰ λάθη.

«Νά ἀναπτύξουμε στίς θέσεις ἐρείσματος τὰ κινήματα γιὰ τὴν πείραξη τῶν ἐνοικίων καί τὴν ἀθέτηση τῆς παραγωγῆς, γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς κυβέρνησης καί τὴν ἀγάπη γιὰ τὸ λαό». (1 Ὀκτωβρίου 1943), Ἐκλογὴ Ἐργῶν, τόμος 3ος, σ. 185.



## 15. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΕΣ

Πρέπει να εφαρμόσουμε σ' όριζόμενο βαθμό τη δημοκρατία μέσα στο στρατό; τὸ βασικὸ εἶναι νὰ ἐξαλειψοῦμε τὴ φεουδαρχικὴ καὶ κρατικὴ τῶν μαρμαρικῶν τιμωριῶν καὶ τῶν ὁδρεῶν, καὶ νὰ ἐπιτύχουμε ὥστε μέσα στὴ ζωὴ οἱ ἀξιωματικοὶ κ' οἱ στρατιῶτες νὰ μοιράζονται τίς χαρές τους καὶ τίς λύπες τους. Ἔτσι, θὰ πραγματοποιήσουμε τὴν ἐνότητα ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν, θ' αὐξήσουμε τὴ μαχητικότητά τοῦ στρατοῦ κατὰ πολὺ, καὶ θὲ πᾶχουμε κανένα λόγο ν' ἀμφισβᾶλοῦμε γιὰ τὴν ἐκάντητά μας νὰ κρατήσουμε σ' αὐτὴν τὸν σιληρὸ καὶ παρὰ-τεταγμένο πόλεμο.

•Ὁ Πατρισταρμὸς Πόλεμος• Ἑκλογὴ Ἑργων, τόμος Β', σ. 186.

Παρὰ τίς σιληρές ὀλικές συνθήκες καὶ τίς ἀκατάκαυστες μάχες ὁ Κόκκινος Στρατὸς κρατιέται: καλὰ ὅπως καὶ σὸ παρελθόν· αὐτὸ δὲν ἐξηγεῖται: μονάχα ἀπὸ τὸ ρόλο τοῦ παίζει τὸ Κόμμα, ἀλλὰ ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς δημοκρατίας μέσα σὸ στρατό. Οἱ ἀξιωματικοὶ θὲ χτυποῦν τοὺς στρατιῶτες, ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες ἀπολαμβάνουν ὅρους ἴσης συμπεριφοράς· οἱ στρατιῶτες μποροῦν νὰ συνέρχονται καὶ νὰ ἐκφράζουν ἐλεύθερα τίς ἀπάψεις τους· οἱ τυπικότητες κ' οἱ ἀνώφελες φιλοφρονήσεις καταργήθηκαν· ἡ οἰκονομικὴ διαχείριση γίνεται κι' ἐλέγχεται: ἀπ' ἑλὸ τὸν κόσμο... Στὴν Κίνα, ἡ δημοκρατία δὲν εἶναι: ἀναγκαίᾳ μονάχα σὸ λαό, εἶναι ἐπίσης καὶ σὸ στρατό. Τὸ δημοκρατικὸ σύστημα ἀποτελεῖ ἕνα σπου-

έτσι όπλο γιά νά καταστρέψουμε μέσα σ' ένα στρατό τό φεου-  
δαρχικό καί τό μισοφορικό πνεύμα.

«Ο άγωνας στά θουνά Τσιγγάνγκ» 125 Νοεμβρίου  
1935), «Κλέση» «Φράνκ», τόμος 1ος, σ. 83.

Η γραμμή γιά τήν πολιτική δουλειά μέσα στις μονάδες  
τού στρατού μας αποβλέπει νά ξεσηκώσι βλους τούς στρα-  
τιώτες, τούς διοικητές κα' ολοκληρώσ τό συνεργαζόμενο προ-  
σωπικό γιά νά πετύχουν ός τρεις μεγάλοι σκοποί, καί θά πρα-  
γματοποιηθούν μέ τό δημοκρατικό κίνημα κάτω άπό τή συγ-  
κεντρωτική καθοδήγηση, δηλαδή μέ άφύπνισ βαθμιά πολι-  
τική ένότητα, καλύτερες συνθήκες διαβίωσης καί καλύτερη  
στρατιωτική τεχνική καί τακτική. Οι «τρείς έλεγχοι» (1) κ'  
οι «τρείς θέλιψεις» καί πραγματοποιούνται τώρα μέ ένθου-  
σιασμό μέσα στις μονάδες τού στρατού μας, αποβλέπουν στην  
έκπλήρωση των δύο πρώτων από τούς σκοπούς αυτούς, μέ τή  
μέθοδο τής πολιτικής καί οικονομικής δημοκρατίας.

Σχετικά μέ τήν οικονομική δημοκρατία, οι άντιπρόσωποι  
καί εκλέγονται από τούς στρατιώτες, πρέπει νάχουν τό δι-  
κώσιμα νά βοηθούν (άλλά χωρίς νά υποκαθίσταν) τή διοί-  
κηση τού λόχου στη διαχείριση γιά τίς προμήθειες καί τό  
συναίσθη τού λόχου.

1. Οι «τρείς έλεγχοι» κ' οι «τρείς θέλιψεις» αποτέλεσαν ένα  
συνολικό κίνημα γιά τή στερέωση τού κόμματος καί τήν ένίσχυση  
τής ιδεολογικής διαπαιδαγώγησης στό στρατό' άφορμάστηκαν από τό  
κόμμα μας ός σύνθεση μέ τήν άγροτική μεταρρύθμιση στη διαρκεία  
νός λαϊκού άπελευθερωτικού πολέμου. Άπς τοιαύτες άρτιότητες τού  
κόμματος, οι «τρείς έλεγχοι» άφορμάσαν τήν ταξική προέλευσή, τήν  
ιδεολογία καί τό επίλ δουλειά' στό στρατό άφορμάσαν τήν ταξική  
προέλευση, τήν πραγματοποίηση των καθηκόντων, καί τή μαχητική  
έκταση. Οι «τρείς θέλιψεις» σημαίνουν τή στερέωση τής άρχέουσής,  
τήν ένίσχυση τής ιδεολογικής διαπαιδαγώγησης καί τή έκπαίδευση τού  
επίλ δουλειάς.

Σχετικά με τη στρατιωτική δημοκρατία κατά τις περιόδους εκπαίδευσης, πρέπει να γίνονται άμοιβαίες διδασκαλίες τόσο άνεμεσα στους ξειωματικούς και στρατιώτες όσο κι' ανάμεσα στους έθιους τούς στρατιώτες και στις περιόδους των μαχών οι λόχοι από μέτωπο πρέπει να πραγματοποιούν μεγάλες και μικρές συνελεύσεις διαφόρων ειδών. Κάτω από την καθοδήγηση της διοίκησης του λόχου, οι στρατιώτες πρέπει να μαζεύονται και να συζητούν πώς να επιτεθούν και να κατακτήσουν έχθρικές θέσεις και πώς να εκπαιδούν άλλα καθήκοντα της μάχης. Όταν η μάχη διαρκεί πολλές ημέρες, πρέπει να συγκαλούνται πολλές τέτοιες συνελεύσεις. Αυτό το είδος της στρατιωτικής δημοκρατίας εφαρμόστηκε με μεγάλη επιτυχία στη μάχη του Παυλόνγκ στο όρειο Σανσι και σ' εκείνη του Τσεκιάτσουάνγκ στη περιοχή Σανσι - Τσαγάρ - Χοπέι. Άποδειχτηκε πώς η πρακτική αυτή παρουσιάζει μόνο πλεονεκτήματα και κανένα μειονέκτημα.

«Τό δημοκρατικό κίνημα στο στρατό». (30 Γενουαρίου 1918), Έκλογή Στρατιωτικών Έργων, 2η έκδ. σ. 358

Στο μεγάλο άγώνα που διεξάγουμε, το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας ζητάει απ' όλα τα καθοδηγητικά του όργανα, απ' όλα τα μέλη και τα στελέχη του να επιδείξουν πρωτοβουλία στον πύο μεγάλο καθήκ, γιατί μονάχα έτσι μπορεί να εξασφαλίσει την νίκη. Στην πράξη, η πρωτοβουλία αυτή πρέπει να εκδηλώνεται στη δημοκρατική τους έγερση, στην απόλυτη γνώση της εθύνης, στο φιλεργό στίλ δουλειάς, στην καλλιγραφία και στον επιδέξιο τρόπο με τον οποίο πρέπει να χειρίζονται τα ζητήματα που γεννιούνται, στην έκφραση των απόψεών τους, στην κριτική των λαθών τους και στον έλεγχο που πρέπει να άσκούν μ' έλο το συντροφικό τρόπο στ' ανώτερα όργανα και στους καθοδηγητές. Άλλιότιμα, η όρος πρωτοβουλία δέ σημαίνει τίποτα. Η ανάπτυξη της πρωτοβουλίας

αυτής συνδέεται με το βαθμό ανάπτυξης της δημοκρατίας στη ζωή του Κόμματος. Δε θα μπορούσε ν' αναπτυχθεί χωρίς μια ικανοποιητική ανάπτυξη της δημοκρατίας. Επίσης είναι αδύνατο να διαμορφώσουμε ένα μεγάλο αριθμό ικανών στελεχών αν δεν επικρατήσει η δημοκρατία στο Κόμμα.

•Ο ρόλος της Κομμουνιστικής Κόμματος Πόλεως, στον εθνικό πόλεμο. (Οκτώβριος 1938). Έκλογη Έργων, τόμος 2ος, σ. 204.

Έκτος από τα έγκριτά στοιχεία κι' από τα στοιχεία που εξαιρούνται δόλιες επιθέσεις, έλοι μπορούν να διώσουν τη γνώμη τους κι' ως είναι και γνώμες λαθεμένες κι' οι καθοδηγητές σ' όλες τις βαθμίδες είναι υποχρεωμένοι να τις αποσύρουν. Αυτοί άρχτες πρέπει να εφαρμόσουν:

1) Να πεις ξεκάθαρα χωρίς καμιά επιφύλαξη.

2) Κανένας δε θα σε κατηγορήσει γιατί μίλησες, θ' κοστίζουν αυτό και θα τους πεις γι'α να ωφεληθούνε. Είναι αδύνατο να τηρηθεί ο πρώτος όρος, σ' ότι αφορά την ούσια και όχι την φόρμα, αν δεν τηρηθεί ο δεύτερος, δηλ. «κανένας δε θα σε κατηγορήσει γιατί μίλησες».

•Τα καθήκοντα γι'α το 1940 (15 Δεκεμβρίου 1944).

Το Κόμμα οφείλει να διαπαιδαγωγήσει τα μέλη του στη ζητήματα της δημοκρατίας, έτσι ώστε να καταλάβουν τη σημασία πολλέας ή δημοκρατική ζωής, ποιό είναι η σχέση ανάμεσα στη δημοκρατία και το συγκεντρωτισμό και πώς πραγματοποιείται ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός. Μανόχα έτσι θα μπορούμε να επεκτείνουμε αποτελεσματικά τη δημοκρα-

τία στους κόλπους του κόμματος εξαλείφοντας τον υπερδημοκρατισμό κι' έτσιδήποτε καταστρέφει την πειθαρχία.

«Ο ρόλος του Κομμουνιστικού Κόμματος στην εθνική πάλη», (Οκτώβριος 1938), Έκλογη Έργων, τόμος 2ος, σ. 205.

Στο στρατό όπως και στις τοπικές οργανώσεις, η εσωκομματική δημοκρατία πρέπει να εξυπηρετεί την ενίσχυση της πειθαρχίας, να αναπτύσσει τη μαχητική ικανότητα και να μην την εξασθενεί.

Σελ. 180.

Στο θεωρητικό πεδίο, όφειλουμε να εξαλείψουμε τις ρίζες του υπερδημοκρατισμού. Πρώτ' απ' όλα, να δείξουμε ότι ο σύνδεσμος του υπερδημοκρατισμού βρίσκεται στην τάση της υπονόμησης ή ακόμα και της καταστροφής των κομματικών οργανώσεων, της εξασθένησης ή ακόμα και της καταστροφής της μαχητικής ικανότητας του Κόμματος, το να γίνει το κόμμα άνοητο να έπωμισθεί τ' αγωνιστικά του καθήκοντα, πράγμα που θέχει σά συνέπειες την ήττα της επανάστασης. Έπειτα πρέπει να υποδείξουμε ότι η πηγή του υπερδημοκρατισμού βρίσκεται στη φύση της μικροαστικής τάξης κούναι βραδυκίνητη κι' αντίθετα στην πειθαρχία. Ένα τέτοιο χαρακτηριστικό, βρίσκοντας έδαφος μέσα στο Κόμμα εμφανίζεται πολιτικά κι' οργανωτικά σαν αντίληψη του υπερδημοκρατισμού. Η αντίληψη αυτή είναι έντελως ασυμβίβαστη με τ' αγωνιστικά καθήκοντα του προλεταριάτου.

«Για την καταπολέμηση των εσφαλμένων αντιλήψεων στο Κόμμα», (Δεκέμβριος 1928), Έκλογη Έργων, τόμος 1ος, σ. 108.

**16. Η ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΗ  
ΚΑΙ  
Η ΕΚΓΥΜΝΑΣΗ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ**

Ἡ πολιτικὴ μας στὸν τομέα τῆς διαπαιδαγώγησης πρέπει νὰ ἐπιτρέπει σ' αὐτοὺς τοὺς τὴν δέχονται νὰ συγκροτηθοῦν ἡθικά, πνευματικὰ καὶ φυσικά, νὰ γίνουν ἐργαζόμενοι τοὺς νὰ χαρακτηρίζονται ἀπὸ μιὰ σοκαλιστικὴ συνείδησι, καὶ κοινὰ τὸύρα.

«Γιὰ τὴν ἐξὸς λύση τῶν ἀντιθέσεων ἀπέστειλτο σὺ ἀπὸ»  
(27 Φεβρουαρίου 1956), ἐκδόση τοῦ αὐτοῦ, σ. 44.

Νὰ καθιερώσουμε, γιὰ τὴ διαπαιδαγώγηση τῶν στελεχῶν ὅπως καὶ γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι στὶς σχολὰς στελεχῶν, τὴν ἀρχὴ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ μελέτη πρέπει νὰ συγκεντρώνεται σὲ πρακτικὰ ζήτηματα τῆς ἐπανάστασης καὶ νὰ καθοδηγεῖται ἀπὸ τίς θεμελιώδεις ἀρχές τοῦ μαρξισμού - λενινισμού· ν' ἀπορρίψουμε τὴ μέθοδο σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ μελέτη τοῦ μαρξισμού - λενινισμού γίνεται ἀπὸ μιὰ στατικὴ ἀποψη κα' ἀντιμετωπίζει μὲ ξεκομμένο τρόπο τὰ πράγματα.

«Ὡς ἀλλόθωμα τὸν τρόπο τῆς μελέτης μας» (Μάιος 1947), «Βελονή» Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 24.

Γιὰ μιὰ στρατιωτικὴ σχολή, τὸ πρὸ σημαντικό πρὸβλῆμα εἶναι ἡ ἐκλογὴ τοῦ βουλευτοῦ καὶ τῶν καθηγητῶν καὶ ἡ καθιέρωση τῶν ἀρχῶν τῆς ἐκπαίδευσης.

«Στρατιωτικὰ πρὸβλήματα τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ πολέμου στὴν Κίνα», (Ἰανουάριος 1938) Ἔκλογα Ἔργων, τόμος 1ος, σ. 185.

“Αν, σέ μια σχολή με μια εκατοντάδα ανθρώπων, δεν υπάρχει καθοδηγητική ομάδα που να έχει οργανωθεί πραγματικά κι’ όχι απλώς χαρτιά και που ν’ αποτελείται από δάσκαλους υπαλλήλους και μαθητές που να μην ξεπερνούν τις περισσότερες φορές τα δέκα άτομα, και που να είναι πλ. δραστήρια, πλ. π.δ. και πλ. π.δ. ήθελ. στοιχία, άσφαλως ή σχολή αυτή θα λειτουργήσει πολύ άσχημα.

«Σχετικά με τις μεθόδους καθοδήγησης» (1 Ίουνιου 1943), Έκλογη Έργων, τόμος 3ος, σ. 138 - 19.

“Όλοι οι αξιωματικοί κ’ οι στρατιώτες του στρατού μας, δραουλουν να τελειοποιηθούν στην στρατιωτική τέχνη για να προχωρήσουμε τολμηρά σ’ ένα πόλεμο όπου ή νίκη μας είναι αίγλη και να εκμηδενίσουμε όλους τους εχθρούς μας, άποψαιστικά, ριζικά, ολοκληρωτικά, τελειωτικά.

«Μανφέστο του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού της Ελλάδας», (Οκτωβριος 1947), Έκλογη Έργων, τόμος 3ος, σ. 194.

Πρέπει να δείξουμε την απαιτούμενη σημασία τόσο στη στρατιωτική πλευρά όσο και στην πολιτική πλευρά του προγράμματος εκπαίδευσης και στερέωσης στη διάρκεια του έρχόμενου χρόνου, όπως επίσης πρέπει να συνδυάσουμε τις δύο πλευρές. Στην άρχή πρέκει να επικεντρώμε στην πολιτική πλευρά, προσέχοντας ιδιαίτερα τη βελτίωση των σχέσεων ανάμεσα στους αξιωματικούς και στους στρατιώτες, την ενίσχυση της βωυτερικής ενότητας και την ανάπτυξη στο μεγαλύτερο βαθμό μαχητικής θέλησης των σιτελεχών και των μαχητών τότε μονάχα θα μπορούμε να αναλάβουμε χωρίς δυσκολίες και με τα καλύτερα αποτελέσματα την εκπαίδευση και τη στερέωση στο στρατιωτικό τμήμα.

«Τα καθήκοντα για το 1945», (15 Δεκεμβριος 1944).

Σ' ότι αφορά τή μέθοδο εκπαίδευσης, θαίλουμε ν' ανα-  
πτύξουμε τό κίνημα τῶν μαζῶν στή διάρκεια τοῦ ὅπου οἱ  
ἀξιωματικοί εκπαιδεύουν τοὺς στρατιῶτες, οἱ στρατιῶτες εκ-  
παιδεύουν τοὺς ἀξιωματικούς κ' οἱ στρατιῶτες εκπαιδεύονται  
ἀμοιβαίᾳ.

\*Ὁ προανατολισμός τῆς δουλειᾶς μας στίς "Απελευθε-  
ρωτικές Περιχές γα τό 1940" (15 Ὀκτωβρίου 1940),  
"Ἐκλογή Ἔργων, τόμος 5ος, σ. 76.

Τό σύνθημά μας στήν εκπαίδευση τῶν δυνάμεων, εἶναι:  
καί ἀξιωματικοί εκπαιδεύουν τοὺς στρατιῶτες, οἱ στρατιῶτες  
εκπαιδεύουν τοὺς ἀξιωματικούς κ' οἱ στρατιῶτες εκπαιδεύονται  
ἀμοιβαίᾳ. Οἱ στρατιῶτες ἔχουν μιᾷ μεγάλῃ πρακτικῇ πολε-  
μικῇ πείρᾳ. Οἱ ἀξιωματικοί ὀφείλουν νά βιδάσκονται ἀπ' αὐ-  
τοὺς καί ἔτσι θά γίνουν ἀκόμα πλεόνονοί ἐπιφελοῦμενοι ἀπὸ  
τὴν πείρᾳ τῶν ἄλλων.

\*Συνομιλία μὲ τοὺς συντάκτες τῆς "Ἡμερησίας τοῦ Λα-  
οῦ - Σοσιγιστοῦ" (2 Ἀπριλίου 1943), "Ἐκλογή Ἔργων,  
τόμος 4ος, σ. 243.

Σ' ἔτι αφορά τό περιεχόμενον τῆς εκπαίδευσης, ὁ σκοπός  
μας θέτει στήν πρώτη γραμμῇ τό ἀνέδασμα τοῦ τεχνικοῦ ἐπι-  
πέδου τῆς δουλειᾶς, τῆς πάλης μὲ τὴν ἐφορολόγητ, τῆς ἐξαπό-  
λωσης χειροβομβίδων κ.λ.π. καί στή δεύτερη γραμμῇ τό ἀνέ-  
δασμα τοῦ ἐπιπέδου τῆς τακτικῆς, ἔκτοντας μιᾷ ἰδιαίτερῇ ση-  
μοσίᾳ στίς ἀσκήσεις νυκτερινῶν ἐπεχειρήσεων.

\*Ὁ προανατολισμός τῆς δουλειᾶς μας στίς "Απελευθε-  
ρωτικές Περιχές γα τό 1940", (15 Δεκεμβρίου 1945),  
"Ἐκλογή Ἔργων, τόμος 5ος, σ. 76.



## 17. ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ ΤΟ ΛΑΟ

"Ορεθίζουμε νήμασσι μετρίφρονες· καί συνετοί, νά προφυλαγόμεσσι ἀπὸ κάθε ἀλαζονεία κι' ἀπὸ κάθε διασύνη καί νά ὑπηρετοῦμε τὸν κινδύνου λαὸ μ' ὀλγῇ μας τὴν καρδίᾳ...

«Τὸ Διο παρωμένα τῆς Εἰσεως» (23 Ἀπριλίου 1945),  
Ἐκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 353.

Νά ὑπηρετοῦμε τὸ λαὸ μ' ὀλγῇ μας τὴν καρδίᾳ, χωρὶς νά ξεχάσουμε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴς μάζας· νά θέτομε πάντω ἀπ' ὅλα, τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ κι' ὅχι τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα ἢ τὰ συμφέροντα μιᾶς μικρῆς ὁμάδας· νά συντονίζουμε τὴν εὐθύνη μας μπροστὰ στὸ λαὸ μὲ τὴν εὐθύνη μας μπροστὰ στὰ καθοδηγητικὰ ὄργανα τοῦ Κόμματος — νά, αὐτὸ πρὸς πρῶτον· νά ἐμμενέει τὴς πράξεις μας.

«Γιὰ τὴν κιδέρευση συνεισμεμίου» (24 Ἀπριλίου 1945),  
Ἐκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 315.

Οἱ κρατικαὶ ὀργανισμοὶ πρέπει νά ἐφαρμόζουν τὸ δημοκρατικὸ συγκεντρωτισμὸ, νά στηρίζονται στὴς λαϊκὲς μάζες, καί τὸ προσωπικὸ τους νά ὑπηρετεῖ τὸ λαὸ.

«Γιὰ τὴν ἐρθεῖ λύση τῶν ἐνστάσεων ἀνέμεται στὸ λαὸ»,  
[27 Φεβρουαρίου 1957]. Ἐκδοσὴ τῆς τῆς, σ. 8.

Τὸ πνεῦμα τοῦ σύντροφου Μπετίν, πνεῦμα ἐλσυχληρωτικῆς ἀφιλοκέρδειας κι' ἀφοσίωσης γιὰ τοὺς ἄλλους, φανε-

ρίωνται στη θαυσιμία συναίσθηση της εθνικής απέναντι στη δουλειά του και στη φιλογενή του αγάπη για τους συντρόφους, για το λαό. Κάθε κομμουνιστής πρέπει να τον έχει σαν παράδειγμα.

.....

Όφείλουμε να διδαχτούμε από το πνεύμα του, της άφιλο κέρδειας και της αδιαπάρνηξης. Έτσι ο καθένας μας μπορεί να γίνει πολύ χρήσιμος στο λαό. Ο κάθε άνθρωπος μπορεί να αποκτήσει μεγαλύτερες ή μικρότερες δυνατότητες, αλλά μόνο το πνεύμα αυτό μπορεί — να κάνει έναν άνθρωπο, άνθρωπο με μεγάλη ψυχή, με ανώτερη εθνογενή αίσθημα, έναν άνθρωπο που άκρυνεται τα ταπεινά συμφέροντα, έναν άνθρωπο χρήσιμο στο λαό.

«Στη μνήμη του Νόρμαν Μπεντίν», 191 Δεκεμβρίου 1990, «Εκλογή Έργων, τόμος 2ος, σ. 837 - 98.

Το Κομμουνιστικό μας Κόμμα όπως κι η 8η Έκστρα-  
τευτική Στρατιά κι η 4η Νέα Στρατιά που καθοδηγεί, είναι  
οι λεγόμενες της επανάστασης. Οι λεγόμενες μας είναι ολοκλη-  
ρωτικά απορριωμένες στην υπόθεση της απελευθέρωσης του  
λαού κι' εργάζονται αποκλειστικά για τα συμφέροντα του  
λαού.

«Να υπηρετούμε το λαό» (8 Σεπτεμβρίου 1944), «Εκλο-  
γή Έργων, τόμος 2ος, σ. 227.

Όλα τα στελέχη μας, σ' οποιαδήποτε θέση κι' αν θρί-  
σκονται, είναι υπηρέτες του λαού. Άφου όλα δια κάνουνε  
είναι για να υπηραγίσουμε το λαό, υπάρχει αδυναμία από  
την όποια να μην μπορούμε να απαλλαγούμε;

«Τα καθήκοντα για το 1945» (10 Δεκεμβρίου 1944).

Τὸ καλῆσαν, μας, εἶναι: νῆμαστα ὑπόλογοι ἀπέναντι τοῦ λαοῦ. Ὁ κάθε λόγος μας, ἡ κάθε πράξη μας, καὶ τὸ κάθε πολιτικὸ μέτρο ποὺ παίρνομε, πρέπει ν' ἀνταποκρίνονται στὴ συμφέροντα τοῦ λαοῦ κι' ἐν γίνονται σφάλματα πρέπει νὰ διορθώνονται· αὐτὸ θὰ πεῖ νῆμαστοι ὑπόλογοι ἀπέναντι τοῦ λαοῦ.

Ἡ κατάσταση καὶ ἡ πολιτικὴ μας δοκεῖ ἀπὸ τὴ νύκτ' αὐτῆς πόλεμο Ἀντίστασης ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας», (19 Ἀπριλίου 1945), Ἡμερησίη Ἑργων, τόμος Β', σ. 18.

Ὅποιος ἀγωνίζεται θυσιάζεται κι' ὁ θάνατος ἔγινε ἕνα συνήθισμένο πράγμα. Ἐμεῖς θύμας πεθαίνουμε γιὰ τὸ λαό, ὑπερασπίζοντας τὰ συμφέροντά του κι' ἔχοντας μέσα στὴν καρδιά μας τίς δυνάεις τῆς τερπύνης πλεισιψηφίας τοῦ λαοῦ, ἔτσι θύνομε στὸ θάνατό μας ὅλη του τὴ σημασία. Ὡστόσο, ὁρῶμε νὰ ἐλαττώσουμε στὸ ἐλάχιστο τίς ἀνώφελες θυσίες.

Ἡ ἀσπασίμη τοῦ λαοῦ (8 Σεπτεμβρίου 1944), Ἡμερησίη Ἑργων, τόμος Β', σ. 238.

Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ πεθάνει μὲ μέρα, ἀλλ' ὅλ' οἱ θάνατοι ἐν ἔχουν τὴν ἴδια σημασία. Ὑπάρχει συγγραφέας τῆς ἀρχαίας Κίνας, ὁ Σουά Τσιέν, ἔλεγε: <Βέβαια, οἱ ἔγθρηποι πεθαίνουν· ἀλλὰ ὁ θάνατος μαρτυρῶν ἔχει μεγαλύτερο βάρος ἀπὸ τὸ βουνο Τσιτσάγ, ἐνῶ ὁ θάνατος ἀλλων εἶναι ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς πέτρας>. Νὰ πεθάνεις γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ, αὐτὸ ἔχει μεγαλύτερο βάρος ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ βουνοῦ Τσιτσάγ, ἐνῶ νὰ πεθάνεις σὰ μισθοφόρος τῶν φασιστῶν, τῶν ἐκμεταλλευτῶν καὶ τῶν καταπιεστών, ὁ θάνατός σου εἶναι πρὸ ἐλαφρὸς ἀπ' τὸ βάρος μιᾶς πέτρας.

Εἰς τὴν σ. 227.

## 10. ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Ο κομμουνιστής πούγει διεθνιστής, μπορεί νάγει ταυτόχρονα και πατριώτης; Θεωρούμε πώς όχι μονάχα μπορεί, αλλά και πρέπει νάγει. Τò συγκεκριμένο περιεχόμενο τού πατριωτισμού τò καθορίζουν οί λαοκρατές συνθήκες. Υπάρχει ο δικός μας πατριωτισμός, κ' υπάρχει κι' ο «πατριωτισμός» τών λαπώνων εισβολέων κι' ο «πατριωτισμός» τού Χίτλερ, στούς όποιους πατριωτισμούς ο κομμουνιστής όφείλουν ν' αντιμετώσονται άποφασιστικά. Οί λαπώνες κι' οί γερμανοί κομμουνιστές στόν πόλεμο είναι κηρυγμένοι όπέρ τής ήττας τών χωρών τους. Κι' αυτό, γιατί έξυπνηρα τούν τού συμφέρον τών λαών τους σινεισφέροντας μ' όλα τά μέσα γιά τήν ήττα τών λαπώνων και χιτλερικών εισβολέων κι' όσο πλήρης θάγει ή ήττα αύτή τόσο τò καλύτερο... Οί πόλεμοι πού διεξάγουν οί λαπώνες εισβολείς κι' ο Χίτλερ είναι όλέθριοι, όχι μόνο γιά τούς άλλους λαούς τού κόσμου, αλλά έκτός και γιά τούς λαούς τής Ιαπωνίας και τής Γερμανίας. Η περίπτωση τής Κίνας είναι διαφορετική, γιατί ή Κίνα είναι θύμα τής επίθεσης. Τò Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας όφείλει νά συνδυάζει τόν πατριωτισμό μέ τò διεθνισμό. Βήμαστε ταυτόχρονα και πατριώτες και διεθνιστές και τò σύνθημά μας είναι νά πολεμήσουμε γιά τήν υπέρσωση τής πατρίδας μας άνατίστον τών εισβολέων. Για μιά; ο νικητισμός είναι ήγχησμα κι' ο άγώνας γιά τή νίκη στόν Εόλομο Άντίστασης είναι ένα καθήκον πού δέ μπορούμε νά τò άπορρίψουμε. Γιατί μονάχα πολεμώντας γιά τήν υπέρσωση τής πατρίδας μας θά μπορούμε νά νικήσουμε τούς εισβολείς και νά πετύχουμε τήν έθνική άπελευθέρωση. Και μονάχα μέ τήν έθνική άπελευθέρωση θά μπορέσει τò προλε-

απριότιο κι' ὁ ἐργαζόμενος λαὸς ν' ἀπογλήσει τῇ λευτερίᾳ του.  
 "Ἐ νίκη τῆς Κίνας κ' ἡ ἥττα τῶν ἱμπεριαλιστῶν λησπῶν θάλας  
 ἐπίσης πρὸς ὅλους τῶν λαῶν καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν. Στὸν  
 ἐθνικοαπελευθερωτικὸ πόλεμο, λοιπόν, ὁ πατριωτισμὸς ἀπο-  
 τελεῖ μιὰ ἐφαρμογὴ τοῦ διεθνισμοῦ.

«Ὁ ρόλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας στὸν  
 ἐθνικὸ πόλεμο», (Ὀκτώβριος 1939), 'Ἐκλογὴ Ἔργων,  
 τόμος 3ος, σ. 116.

Νὰ λοιπόν ἑνὸς ἑνὸς πού, χωρὶς νὰ τὸν σπρώχνει σ'  
 αὐτὸ κανένα προσωπικὸ συμφέρον, ἔκανε δική του τὴν ὑπό-  
 θεση τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ κινέζικο λαοῦ. Ποιὸ εἶναι τὸ  
 πνεῦμα πού τὸν ἐνέπνευσε; Ἕναι τὸ πνεῦμα τοῦ διεθνισμοῦ,  
 τοῦ κομμουνιστοῦ, αὐτὸ πού κάθε κινέζος κομμουνιστὴς πρέ-  
 πει νὰ ἀφομοιώσει... Ὁρε!λαοιμε νὰ ἐκωθώμε μὲ τὸ προλε-  
 ταριάτο ὅλων τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς  
 Ἀγγλίας, τῶν Η.Π.Α., τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας κ.λ.π.  
 γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ καταπολεμήσουμε τὸν ἱμπεριαλισμὸ  
 καὶ νὰ πετύχουμε τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἔθνους μας καὶ τοῦ  
 λαοῦ μας, τῶν καταπιεζόμενων λαῶν καὶ ἐθνῶν ἐλαυ τοῦ κό-  
 σμου. Αὐτὸς εἶναι ὁ διεθνισμὸς μας, κι' αὐτὸς μᾶς ἀντιπαρά-  
 θέτει στὸν ἔθνισμὸ καὶ στὸν στενόκαρδο πατριωτισμὸ.

«Στὴ μνήμη τοῦ Νόρμαν Θιπτόν» (21 Δεκεμβρίου 1939),  
 'Ἐκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 337.

Γιὰ νὰ πετύχουν τὴν ἀποκληρωτικὴ χειραφέτηση, οἱ  
 καταπιεζόμενοι λαοί, ἀπείλουν νὰ στηρίζονται πρῶτα ἀπ' ὅλα  
 στὸ ἐνὸς τοὺς ὁἰκῶνα καὶ μόνο, καὶ δεύτερο στὴ διεθνιστικὴ  
 βοηθεία. Οἱ λαοὶ πού ἡ ἐπανάστασή τους ἔχει θρακισθεῖ  
 ἀπείλουν νὰ βοηθοῦν ἐκείνους πού ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀπε-  
 λευθέρωσή τους. Αὐτὸς εἶναι ὁ θεμελιῶς διεθνισμὸς.

Συναμιλία μὲ ἀφρικανικοὺς ρόλους (8 Δεκεμβρίου 1963).

Οι σοσιαλιστικές χώρες διήρκαν σ' ένα έντελως νέο κύκλο· οι εκμεταλλευτικές τάξεις έχουν ανατραπεί κι' ο εργαζόμενος λαός έχει πάρει την εξουσία. Στις σχέσεις, μεταξύ κρατών, έχει εφαρμογή η αρχή της ένωσης του διεθνισμού με τον πατριωτισμό. Εξυμνείστε στενά συνδεδεμένοι με τα κοινά συμφέροντα και το κοινό ιδανικό.

«λόγος στην πανηγυρική συνεδρίαση του 'Ανώτατου Σοβιέτ της Ε.Σ.Σ.Δ. με την αφετηρία του γιορτασμού της 20ης έκτασης της Μεγάλης 'Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής 'Επανάστασης», (6 Νοεμβρίου 1957).

Οι λαοί του σοσιαλιστικού στρατοπέδου θρعیλουν νά ένωθουν, οι λαοί των χωρών της 'Ασίας, της 'Αφρικής και της Λατινικής 'Αμερικής θρعیλουν νά ένωθουν, οι λαοί όλων των ηπείρων θρعیλουν νά ένωθουν, όλες οι φιλεπηνικτές χώρες όπως κι' όλες οι χώρες πόναι θύματα της επίθεσης, της επέμβασης, του έλέγχου και της καταπίεσης των Η.Π.Α. θρعیλουν νά ένωθουν, για νά σχηματίσουν το πύ κλατό ένιατο μέτωπο έναντίον της φιλοπόλεμης και έπιθετικής πολιτικής του άμερικάνικου ήμπεριελισμού και για την υπεράσπιση της παγκόσμιας ειρήνης.

«Δήλωση για την ύποστήριξη του διεθνούς πατριωτικού έργου του Πανκμαϊκού λαού έναντίον του ήμπερικένικου ήμπεριελισμού» (12 'Ιανουαρίου 1964).

Τά πράγματα αναπτύσσονται ακατάπαυστα. Σαρανταπέντε χρόνια έχουν περάσει μονάχα από την 'Επανάσταση του 1911, και σήμερα ή όψη της Κίνας είν' έντελως διαφορετική. Σαρανταπέντε χρόνια άκώμα, και στο 2001, πού θα σημαίώσει την είσοδο στην 21α αίώνα, ή Κίνα θα γνωρίσει νέες και πολύ πιο σημαντικές αλλαγές. Θα γίνει μετ πανίσχυρη

διομηχανοποιημένη σοσιαλιστική χώρα. Κι' αυτό έχει σημασία, γιατί, με την έκταση των 9.600.000 τ. χιλ. και τα 600 εκατομμύρια κατοίκους, η Κίνα έχει να δώσει με μεγάλη συνεισφορά στην ανθρωπότητα. Η συνεισφορά μας, για ένα μεγάλο διάστημα, είναι πολύ μικρή, κι' αυτό είναι δυσάρεστο.

Όφειλουμε νάμαστε μετρίοφρονες. Όχι μονάχα τώρα, ἀλλ' ἀκόμα και σε οσάντα πάντα χρόνια και πάντοτε. Στις διεθνείς σχέσεις έμεις οι κινέζοι, οφείλουμε να εξαλείψουμε το σοβινισμό μεγάλης δύναμης, αποφοτιστικά, ριζικά, ολοκληρωτικά, τελειωτικά.

• Στή μνήμη του Δρ. Μούν Γκέ-σέν, (Νοέμβριος 1956).

Να επαγρυπνούμε ώστε να μη γεννηθεί πάλι η παραμικρότερη εκδήλωση σοβινισμού μεγάλης δύναμης και ποτέ να μη γίνουμε αλαζονικοί σε συνέπεια του θριάμβου μας στην επανάσταση κι' όρεσμένων έπιτυχιών που καρδίσουμε στον τόμο της αεκαδόμησης. Όλα τα έθνη μεγάλα είτε μικρά, έχουν τα δυνάτα, και τα δδδνάτα σημεία τους.

• Έναρτήριος λόγος σε Βο ανέθρο του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας. (15 Σεπτεμβρίου 1956).

## 19. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Ὁ στρατὸς κώτὸς θά προχωρεῖ πάντοτε πρὸς τὰ ἑμπρὲς, ἀπώγησης καὶ ἀποφασισμένου καὶ θριαμβεύοντι ἐναντίᾳ σ' ὅλους τοὺς ἐχθρούς. Ποτὲ δὲ θ' ἀφαιεῖ γὰ ὑποταχτεῖ. Ὅποιον ἐσθίετε καὶ ἂν εἶναι οἱ περιστάσεις καὶ ὅσες δυσκολίες καὶ ἂν συναντήσῃ· ὅσοδήποτε ἰσχυρὲς καὶ ἂν εἶναι, θὰ πολεμήσῃς ὡς τὸν τελευταῖον ἄνθρωπον.

«Γιὰ τὴν καθάρνηση ἀναστασιμῶν», (24 Ἀπριλίου 1945),  
Ἑξαγωγή Ἐργων, τόμος 3ος, σ. 264.

Νὰ ἐφαρμύζουμε ἀλλοκληρωτικὰ τὸ δικό μας πολεμικὸ στυλ - πελλήκαριά, πνεῦμα θυσίας, περιφρόνησης τῆς κόβ-ρασης καὶ ἐπιμονῆς σὲς συνεχεῖς μάχες (διαδοχικὰς ἐπιχειρήσεις ποὺ γίνονται σ' ἑνα σύντομο διάστημα καὶ χωρὶς ἀνάπαυλα).

«Ἡ ἀνθρωπινὴ κατάσταση καὶ τὰ καθήκοντά μας», (26 Δεκεμβρίου 1947), Ἑξαγωγή Ἐργων, τόμος 3ος, σ. 161.

Χιλιάδες καὶ χιλιάδες μάρτυρες ἔβωσαν ἥρωικά τὴ ζωὴ τους γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ. Ἄς σφαιρῶσουμε φηλὰ τὴ σημαία τους, καὶ ἄς προσχωρήσουμε στὸ δρόμο ποὺ χάραξαν μὲ τὸ αἷμα τους.

«Γιὰ τὴν καθάρνηση ἀναστασιμῶν», (24 Ἀπριλίου 1945),  
Ἑξαγωγή Ἐργων, τόμος 3ος, σ. 818.



Νάμαστε αποφασιστικοί, νά μή διστάζουμε μπροστά σέ καμιά θυσία, νά υπεργνωθμε όλες τίς δυσκολίες γιά νά κατακτήμε τή νίκη.

«Πά; ὁ Γιουάνγκι μετακίνησε τά βουνά» (11 Ἰουνίου 1945), Ἐκλογή Ἔργων, τόμος Β', σ. 391.

Στήν αποφασιστική στιγμή τῆς ἀνάπτυξης τῆς Ὀκτωβριανῆς τοῦ Βορρᾶ, τῶ ἐνταῖο ἔθνη τῶ μέτωπο τοῦ Κουόμινταγκ, τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καί διεφόρων πολιτικῶν κύκλων τῆς χώρας, ποῦ ἐκπροσωποῦσε τήν ὑπόθεση τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ, ὅπως κα' όλες αὐτές τίς ἐπαναστατικές πολιτικές τους ἀρχές, καταστράφηκε ἀπὸ τὴν ἀντιλαϊκή, προδοτική πολιτική τοῦ ἐφάρμοσαν σέ ἰθὺντες τοῦ Κουόμινταγκ, πολιτικῶ ποῦ βρῆκε τὴν ἐκφράσή της στήν «ἐκκαθάριση τοῦ Κόμματος» καί σέ μέτρα τῆς αὐτοκρατορίας... Ἀπὸ ἐδὼ καί πέρα ἡ ἐνδογὰ παραχώρησε τὴ θέση τῆς σὺν ἐμφύλιου πόλεμο, ἡ δημοκρατία στὴ δικτατορία, ἡ Κίνα ποῦ ἀπεγνωστοῦσε σὲ μιὰ Κίνα θυθισμένη σὲ σκοτάδι. Ἀλλὰ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα κα' ὁ κινεζικὸς λαὸς δὲν ἀφένθηκαν οὔτε νά πτοηθεῖν, οὔτε νά ὑποταγοῦν, οὔτε νά ἐξολοθρευτοῦν. Στεγνώνθηκαν, σκοτίστην τὰ εἶματα, ἔθαψαν τοὺς νεκροὺς συντρόφους καί συνέχισαν τὸν ἀγῶνα. Σήκωσαν πολὺ ψηλὰ τὴ σημαία τῆς ἐπαξίωσης καί ἐξασπλυσαν μιὰ ἐντελὴ ἀντίσταση. Στὲς ἐκτεταμένες περιοχές τῆς Κίνας, συγκρότησαν τὴ λαϊκὴ κυβέρνησι, προχώρησαν στὴν μεταρρύθμιση τοῦ ἀγροτικοῦ συστήματος, δημιούργησαν ἕνα λαϊκὸ στρατὸ, σὺν Κινεζικὸ Ἰσχυρὸν Στρατό, διατήρησαν κα' ἀνέπτυξαν παραπέρα τίς ἐπαναστατικές δυνάμεις τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ.

«Τὶτ τὴν κυβέρνηση συνασπισμοῦ» (24 Ἀπριλίου 1945), Ἐκλογή Ἔργων, τόμος Β', σ. 391.

Έχετε πολλὰς ἀρετὲς, ἔχετε περὶ πολλὰ ἀξιόλογα πρᾶγματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ προστατευθεῖτε ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν. Ἐχετε τὴν ἐκτίμηση τοῦ κόσμου κι' αὐτὸ τὸ εἰζίχετε, ἀλλὰ ἀκριβῶς αὐτὸ νὰ: καὶ μπορεῖ εὐκολὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσῃ στὴν ἀλαζονείαν. Ἄν γίνετε ἀλαζονικοὶ — ἂν πᾶψετε νῆσαστε ματριόφρονες, ἂν πᾶψετε νὰ καταβάλλετε προσπάθειες, ἂν δὲ σέβαστε τοὺς ἄλλους, ἂν δὲν σέβαστε τὰ στελέχη καὶ τίς μάζες — τότε θὰ πᾶψετε νῆσαστε ἥρωες τῆς δουλείας καὶ σεμνοὶ ἐργαζόμενοι. Ἰππῆσαν εἰς παρελθὸν τέτοιαις περιπτώσεσι κι' ἐλπίζει πῶς ἐσεῖς δὲ θ' ἀκολουθήσετε αὐτὸ τὸ δῶμα.

«Νὰ κατακτήσουμε τὴν οικονομικὴ δουλείαν», (10 Ἰανουαρίου 1945). Ῥαλλογὴ Ἑργῶν, τόμος 3ος, σ. 238.

Στὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ ἐξαφανίσουμε τὸν ἐχθρό, γιὰ νὰ ἀνορθώσουμε καὶ ν' ἀναπτύξουμε τὴν βιομηχανικὴ κι' ἀγροτικὴ παραγωγή, ὑπερνικήσατε πολλὰς δυσκολίας, ἐκιδελεχόντας μὲν ἀξιοθαύμαστη ἀνδρεία, μὲ ἐξαιρετικὴ σύνεση κι' ἔβαν ὑπέρσχε ἐνθουσιασμό. ἔλασσε πρότυπα γιὰ ὅλην τὴν κινεζικὴν ἔθνον, οἱ ἐπιλεκτοὶ ποὺ κέννατε νὰ προσδεύει νικηφόρα ἢ ὑπόθεσις τοῦ λαοῦ στοὺς διαφόρους τομεῖς, ἕνα αἶγανρο στὴν ρυθμὴ τῆς λαϊκῆς κυβέρνησης καὶ μὴ γέφυρα ποὺ τὸ συνδέει μὲ τίς πλεταῖς μάζας.

Συγχαρητήριο ἀθήνημα καὶ ἀποθνήου ὁ Μάο Τσέ τσάινα εἰς δόξατος τῆς Κεντρικῆς Ῥαιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας εἰς τὴν Παγκοσμιτικὴν Διεσκαμὴ τῶν Ἀντακροσώπων τῶν Ἡρώων τοῦ πολέμου καὶ τῶν Πρότυπων Ἐργαζομένων (24 Σεπτεμβρίου 1950).

Ἡμεῖς ποὺ ἀποτελοῦμε τὸ κινεζικὸ ἔθνος, εἰμασσε εἰσιμοι ν' ἀγωνισασσμε ἐναντὶ τοῦ ἐχθροῦ μέχρι τὴν τελευταία σταγὸνα τοῦ αἱματός μας. Εἰμασσε ἀποφασισμένοι νὰ ἐπαίνα-

κτιήσουμε με τις δικές μας προσπάθειες αυτό που έχουμε χάσει και είμαστε έτοιμοι να κρατήσουμε τη θέση μας ανάμεσα στα έθνη.

\*Η τακτική της πώλης Ανακτόν του Ιαπωνικού Ιμπεριαλισμού- (27 Δεκεμβρίου 1935), Έκλογη "Έθνος", τόμος 1ος, σ. 170.

## 20. ΝΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΧΩΡΑ ΜΕ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Πρέπει τὰ στελέχη κι' ὁ λαὸς νὰ μὴ ξεχνᾶνε ποτὲ πὺς ἡ Κίνα εἶναι μιὰ μεγάλη σοσιαλιστικὴ χώρα καὶ ταυτόχρονα μιὰ φτωχὴ χώρα, οἰκονομικῶς καθυσταρτημένη· αὐτὸ συνιστᾷ μιὰ μεγάλη ἀντίθεση. Γιὰ νὰ γίνῃ ἡ χώρα μας ἰσχυρὴ καὶ εὐημεροῦσα, θὰ χρειαστοῦν ἀκόμα πολλές δεκάδες χρόνια σκληρῶν προσπάθειών κι' ἀνόμεσιν στὶς προσπάθειες αὐτές, τὴ ἐφαρμογὴ μιᾶς πολιτικῆς λιτότητας κ' οἰκονομίας στὴν οἰκοδόμησιν τῆς χώρας, πολιτικὴ πού σημαίνει ἀδυστηρὲς οἰκονομίες καὶ πάλιν ἐναντίον τῆς σπατάλης.

•Γιὰ τὴν ὀρθὴ λύση τῶν ἀντιθέσεων ἀνέμεσα σὸ λαό»,  
[27 Φεβρουαρίου 1957], "Ἑλθεὶν καί ποτε, σ. 71.

Ἡ λιτότητα κ' ἡ οἰκονομία πρέπει νὰ τηροῦνται παντοῦ, στὴ διαχείριση τῶν ἐργαστασίων, καὶ καταστημάτων, τῶν κρατικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν συνεταπεισμένων, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλῃ δουλειᾷ. Ἡ ἀρχὴ τῶν ἀδυστηρῶν οἰκονομιῶν, εἶναι μὲ ἀπὸ τίς βασικὲς ἀρχὲς τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας. Ἡ Κίνα εἶναι μιὰ μεγάλη χώρα, πού ὥστόσο εἶναι ἀκόμα πολὺ φτωχὴ καὶ πού χρειάζεται πολλές δεκαετίες γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ εὐημεροῦσα χώρα. Καὶ τότε ἀκόμα ἡ ἀρχὴ τῆς λιτότητας καὶ τῆς οἰκονομίας θὰ πρέπει πάντοτε νὰ ἐφαρμόζεται. Γιὰ μερικὲς δεκαετίες κι' ὀρισμένα πεντάχρονα, χρειάζεται νὰ ὑποστηρί-

ζούμε ιδιαίτερα τή λιτότητα και τήν οικονομία και κυρίως νά εφαρμόσουμε αυστηρές οικονομίες.

Σημείωση σχετικά μέ τò θέμα: «Νά μᾶς διακρίνει λι-  
τότητα και οικονομία στή διαχείριση τῶν οὐκισμῶν»  
(1955), 'Η ο ο ο ι α λ ι ο τ ι κ ῆ ἔ ξ ὄ γ ρ ο ς  
ο τ ῆ • κ ι ν ὀ ζ ι κ ῆ θ π α ι θ ο ο, Κινέζικη  
Ἑκδοση, Τόμος 1ος.

Σέ πρώτη γραμμή, θέλουμε νά χρησιμοποιήσουμε μέ τόν καλύτερο τρόπο τίς ἀνθρώπινες και ὕλικές πηγές μας· εἰ καί μὰ περίπτωση δὲν πρέπει νά βλέπουμε μονάχα τήν πα-  
ροῦσα στιγμή και ν' ἀφινύμαστε νά κἀνοῦμε ζωοτείες και  
πρωτάτες. Παντοῦ, ἔτσι κ: ἂν ἐρεθισθε, θά πρέπει, ἀπὸ τὸν  
πρῶτο χρόνο, νά καταστρώνουμε ὁποιοισμούς γιὰ τὰ ἐρχό-  
μενα χρόνια. ὁποιογίζοντας τὸν μακροχρόνιο διάρκειας πό-  
λεμο πού ἔχουμε νά στηρίξουμε τήν ἀντεπίθεση πού θά γίνει  
ἄνωγ και τῇ δουλειᾷ τῆς οἰκοδόμητης ὕστερα ἀπὸ τὸ διώξιμο  
τοῦ ἐχθροῦ. Νά προσφυλαγῶμαστε ἀπὸ τήν ἀσυνεία και τῇ  
σπατάλῃ, και ν' ἀναπτύσσουμε δραστήρια τήν παραγωγή. Στὸ  
παρελθόν, ὁρισμένες περιοχές πλήρωσαν πολὺ ἀκριθὰ τήν ἡλ-  
λειψη τῆς πρὸβλεψῆς και τὴν παραμέληση τῆς οἰκονομίας τῶν  
ἀνθρώπινων και ὕλικων δυναμικῶν και τὴν παραμέληση τῆς  
ἀνάπτυξης τῆς παραγωγῆς. Τὸ δίδαγμα αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ  
νά τὸ ξεχάσουμε.

«Νά κατακτήσουμε τὴν οἰκονομικὴ δουλειά» (10 Ἰανου-  
αρίου 1960), Ἑξαγὼγ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 241.

Γιὰ νά ἀνρθώσουμε και ν' ἀναπτύξουμε γρήγορα τὴν  
ἀγροικὴ παραγωγή δουίς και τῇ βιομηχανικῇ παραγωγῇ  
στὶς πόλεις, θέλουμε, στὴ διάρκεια τῆς πάλῃς μας και γιὰ  
τὴν ἐξάλειψη τοῦ φεουδαρχικοῦ συστήματος, νά καταβάλλουμε

κάθε προσπάθεια για να διαφυλάξουμε όσο είναι δυνατό όλα τα μέσα παραγωγής κι' όλα τα μέσα συντήρησής πού μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν, παίρνοντας βρασθήρια μέτρα έναντι των επικινδυνότατων καταστροφών ή να σταταλάει, αντιπαραστέμνεται στη στατάλη σ' ε.π. άφροα τη διατροφή και κάγοντας κύστηράς οικονομίες.

\*Αότος σέ με ειδική σελίδα της 'Απελευθερωμένης Περιοχής: το Σατο - Σοσ'γιούκ, (1 'Απρ. 1946), 'Εκλογή 'Εργων τόμος 3ος, σ. 224.

Σ' ε.π. άφροα τίς δαπάνες μας, όφείλουμε νά έχουμε σάν άρχή τήν οικονομία. Πρέπει όλα τό προσωπικά των κυβερνητικών οργανισμών νά καταλάβει πώς οί καταγρήσεις κι' ή σπατάλη είναι πάρα πολύ, θαριά έγκληματα. Η πάλη έναντι των αυτών των δύο κακών έχει θώσει ήδη όρισμένα άποτελέσματα, αλλά υπάρχει ή ανάγκη νά συνεχιστεί ή προσπάθεια. Νά εξοικονομήσει και τήν τελευταία βανάρα για τίς ανάγκες του πολέμου και της επανάστασης, για τήν οικονομία της οικονομίας μας, αυτή είναι ή άρχή της λογικότητάς μας.

\*Η οικονομική μας πολιτική (23 'Ιανουαρίου 1954), 'Εκλογή 'Εργων, τόμος 1ος, σ. 146.

Σε πολλά στελέχη μας αναπτύσσονται επικίνδυνες τάσεις, πού εκδηλώνονται με τήν άποστροφή τους σ'αυτό πού μοιράζονται με τίς μάζες τίς χαρές και τίς λύπες και με τή φροντίδα τους για τίς τιμές και τά προσωπικά όφέλη. Αυτό είναι πολύ κακό. Στη διάρκεια του κινήματος για τήν αόξηση της παραγωγής και τήν επίταξη οικονομικών, όφείλουμε νά άπλουστεύσουμε τους οργανισμούς μας και νά μεταθέσουμε σελήχη στις κατώτερες βαθμίδες, έτσι ώστε ένας μεγάλος άρι-

Ημός στελεγχών μας νά στραφεί στην παραγωγή" αυτή ν'αι μιὰ ἀπὸ τίς μέθοδους ποὺ πρέπει νά χρησιμοποιήσουμε γιὰ νά υπερ-  
νικήσουμε αὐτὲς τίς επικίνδυνες τάσεις.

«Τὰ τῶν ἐρήμης λαοῦ τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸ λαὸ»,  
127 Φεβρουαρίου 1967), "Κοινωνία καὶ Πόλεμος", σ. 71.

Ἡ παραγωγή μὲ τὴν ὁποία ὁ στρατὸς καλύπτει τίς ἀνάγ-  
κες του ὅχι μόνο βελτιώνει τίς θυσιακές του συνθήκες, ἀνα-  
κουφίζει τὸ λαὸ ἀπὸ τὰ βάρος του καὶ μᾶς ἐπιτρέπει ἔτσι ν'  
πυξήσουμε τὴν ἐρημισητικὴ δύναμη τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ προσ-  
φέρει ἐπίσης καὶ μιὰ σειρά ἀπὸ ἀρετὰς πλεονεκτήματα, τέτοια  
ὡς: 1) Τὴ βελτίωση τῶν σχέσεων ἀνάμεσα σὲ ἀξιωματι-  
κούς καὶ στρατιῶτες. Δουλεύοντας πλάι - πλάι στὴν παρα-  
γωγή, συνδέονται μὲ ἀδελφικούς δεσμούς. 2) Τὴν ἐνίσχυση  
τῆς ἀγάπης στὴ δουλειά... Ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ὁ στρατὸς  
νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴν παραγωγή γιὰ νὰ καλύπτει ὁ ἑαυτὸς τίς  
ἀνάγκες του, ἡ ἀγάπη στὴ δουλειὰ μεγάλωσε καὶ οἱ κατὰ  
συνήθειες ποὺ κοιριάζουν σὲ ἀργόσχολους ἐξαλείφθηκαν. 3)  
Τὴν ἐνίσχυση τῆς πειθαρχίας. Ἡ πειθαρχία τῆς παραγωγι-  
κῆς δραστηριότητος δὲν ἀδυνατίζει τὴ πειθαρχία ποὺ πρέπει  
νὰ ἔχουν οἱ στρατιῶτες στὰ μάχες καὶ στὴν καθημερινή τους  
ζωή, ἀλλὰ ἀντίθετα τὴν ἐνισχύει. 4) Τὴ βελτίωση τῶν σχέ-  
σεων ἀνάμεσα στὸ στρατὸ καὶ τὸ λαὸ. Στὸ βαθμὶ ποὺ οἱ στρα-  
τιωτικὲς δυνάμεις ἔχουν δικὰς τους ἐκμεταλλεύσεις, ὁλόκει  
καμὶς νὰ ἐλαττώνονται ἢ ἀκόμα νὰ ἐξαφανίζονται ὁλοκλη-  
ρωτικὰ οἱ προσβολὲς τῶν ἀγαθῶν τοῦ λαοῦ. Στὴν παραγωγή,  
ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς βοηθοῦνται ἀμοιβαίᾳ στὴ δουλειὰ καὶ αὐτὸ  
ἐνισχύει ἀκόμα περισσότερο τὴ φιλία τους. 5) Οἱ στρατιωτι-  
κὲς δυνάμεις ἐκδηλώνουν ὅλο καὶ πρὸ σπάνια δυσμενέμενα ἀπέ-  
ναντι στὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας ἔτσι οἱ σχέσεις τους βελτιώ-  
νονται. 6) Τὸ μεγάλο λαϊκὸ κίνημα γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς  
παραγωγῆς προωθείται. Ὅταν ὁ στρατὸς ἀσχολεῖται καὶ αὐτὸς

μέ την παραγωγή, οι διάφοροι άρχονισμοί έλέγχουν άκόμα πιά καθάρως την ανάγκαιότητα του ύπαρχει να γίνουν απ' αυτούς τόσα πράγματα και άφιερώνονται σ' αυτό με μεγαλύτερη ενεργητικότητα. Βεβαιότητα, ο λαός αντιλαμβάνεται άκόμα περισσότερο από το γεγονός αυτό, την ανάγκαιότητα του γενικού κινήματος για την ανάπτυξη της παραγωγής και ρίχνεται στην εκπλήρωση του καθήκοντος αυτού με μεγαλύτερη ενεργητικότητα.

Ότα την ικανοποίηση των άναγκών του στρατού με την ανάπτυξη της παραγωγικής του δραστηριότητας και τη σημασία των δύο μεγάλων κινημάτων για τη θαλάσση του ασία δουλείας και την ανάπτυξη της παραγωγής (181 'Απριλίου 1945), 'Εκδοτή Έργων, τόμος 3ος, σ. 927 - 928.

Όρισμένοι ισχυρίζονται: πώς άν ο στρατός συμμετέχει στην παραγωγική δραστηριότητα, δε θα μπορείει πιά να πολεμάει ούτε και να γυμνάζεται, πώς άν τα διοικητικά στελέχη παίρνουν μέρος στην παραγωγή, δε θα μπορούν να κάνουν πιά τη δουλειά τους. Ή διαβεβαίωση αυτή είναι άβάσιμη. Στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων, οι δυνάμεις μας της Μεθοριακής Περιοχής, επιδόθηκαν σέ μια πλατειά παραγωγική δραστηριότητα, ικανοποίησαν ολοκληρωτικά τις δικές τους άνάγκες σέ διατροφή κι' ένδυσση και, παράλληλα, άφιερώθηκαν με άκόμα μεγαλύτερη επιτυχία, στην εκγύμνασή τους κι' ένδυσση στην πολιτική τους δουλειά και στη γενική τους έκπαίδευση' σ'ό το έδαφος δικαστήρια, ή έσωτερική ένότητα του στρατού κι' ή ένδεγεια στρατού και λαού ένισχύθηκαν άκόμα περισσότερο. Στις περιοχές του μετώπου, το κίνημα για την παραγωγή έχει μόνο διευρύνθηκε στη διάρκεια του τελευταίου χρόνου, αλλά άκόμα οι δυνάμεις του μετώπου κέρδισαν μεγαλύτερες επιτυχίες, σ'ό πεδίο των στρατιωτικών επιχειρήσεων, αλλά άποκρίσαν άρχισε παντού το κίνημα για την έκπαίδευση



των δυνάμεων. Χάρη στην παραγωγική του δραστηριότητα, το προσωπικό διαφόρων οργανισμών ζει μέσα σε καλύτερες συνθήκες· διακινείται από ένα πιο υψηλό πνεύμα κι' η δουλειά του προοδεύει σημαντικά· ελ' αυτά ισχύουν τόσο για τη Μεσο-ριακή Περιοχή όσο και για τις περιοχές του μετώπου.

-Να καταστήσουμε την οικονομική δουλειά· (10 Ιανουαρίου 1945), 'Εκλογή Έργων, τόμος Β', σ. 243-44.

**21. ΝΑ ΣΤΗΡΙΖΟΜΑΣΤΕ  
ΣΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ  
ΚΑΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΣΚΑΗΡΑ**

Στις ποιές θέσση στηρίζεται ή πολιτική μας; Στή δική μας δύναμη; από τ' να κείνο πού ονομάζουμε, να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις. Εξάβαια, δέν είμαστε μόνοι, όλες οι χώρες κα' όλοι οι λαοί τού κόσμου πού αγωνίζονται εναντίον τού ιμπεριαλισμού είναι φίλοι μας. Αλλά όσον, όμεις επιμένουμε στην ανάγκη να στηρίζομαστε στις δικές μας δυνάμεις. Στηριζόμενοι στις δυνάμεις πού έμεις οι ίδιοι έχουμε οργανώσει, θα μπορούσαμε να νικήσουμε όλους τούς κινέζους καί ξένους αντιδραστικούς.

«Η κατάσταση κα' ή πολιτική μας διαφέρει από τή νίκη στον Πόλεμο Αντίστασης εναντίον τής 'Ιαπωνίας». (19 Λόγιστου 1945), "Ρυλογή "Ρεργου, τόμος 4ος, σ. 20.

Ίποστηρίζουμε πώς πρέπει να υπολογίζουμε στις δικές μας δυνάμεις. Έλπίζουμε να έχουμε μία εξωτερική βοήθεια αλλά δέν πρέπει να εξαρτάμαστε απ' αυτή υπολογίζουμε στις δικές μας προσπάθειες, στη δημιουργική δύναμη όλου τού στρατού μας, όλόκληρου τού λαού μας.

«Να κατακτήσουμε τήν οικονομική δουλειά» (19 'Ιανουαρίου 1945), "Ρυλογή "Ρεργου, τόμος 3ος, σ. 241.

«Η κατάκτηση τής νίκης; σ' όλη τή χώρα δέν αποτελεί παρά τό πρώτο βήμα σά μετά μακρόχρονη πορεία μέσα χιλιά-

έων λί... Ή Κινέζικη επανάσταση είναι μία μεγάλη επανάσταση αλλά μετά τη νίκη της ο δρόμος που θα πρέπει να διατρέξουμε θάνα: πολύ πιο μακρύς, το έργο μας θάνα πιο μεγάλων και πιο τραχύ. Αυτό γι, ένα σημείο που πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε από τώρα στο Κόμμα, γι να ξεκαλο-λουθίσουν οι σύντροφοί μας να είναι μετρίδες, συνεπώς, να μη κυριαρχηθούν από την άλαζονεία, ούτε να υιοθετήσουν ένα άπρόσπεκτο σπλ δουλειάς, αλλά γι να παραμείνουν στο σπλ τους της απλής ζωής και της σκληρής πάλης.

«Εισήγηση στη Διάσκεψη Όλομέλεια της Κεντρικής Έκπαιδευτικής και Έκλέχτηκε από το 3ο συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας» (5 Μαρτίου 1949), Έκλογη Έργων, τόμος 4ος, σ. 274.

Πρέπει, τα στελέχη μας, ν' αποκαταστήσουν ολοκληρωτικά από την ιδέα πως θα μπορέσουμε να κατακτήσουμε εύκολα νέες, χάρη σ' εύτυχεις συγκυρίες, χώρες ν' αγωνιστούμε σκληρά και να τις πληρίσουμε με τον ιδρίονα μας και το αίμα μας.

«Να εγκαθιδρύουμε στήριες βάσεις έφευγματος στο Βορ. ασιατικά» (28 Δεκεμβρίου 1945), Έκλογη Έργων, τόμος 5ος, σ. 64.

Γι να βοηθήσουμε το λαό να πιστέψει στη νίκη, οφείλουμε να τον πληροφορηθούμε γι τις προόδους που συντελούνται στον πόλεμο και να του μιλάμε γι το δικό του δικό μελλον. Ταυτόχρονα, οφείλουμε να λέμε στο λαό και στους συντρόφους μας πως ο δρόμος μας θα έχει πολλές στροφές. Υπάρχουν ακόμα πολλές εμπόδια και δυσκολίες στο δρόμο της επανάστασης. Το 7ο συνέδριο του κόμματός μας υπολόγισε το πλήθος των δυσκολιών που θα συναντήσουμε. Πρ-

τιμούμε να υποθέσουμε πώς οι δυσκολίες θάβαι περισσότερες απ' όσες θάβαι πραγματικά. Όρισμένοι σύντροφοι προτιμούν να μην πολυσκέφτονται τις δυσκολίες. Άλλοι οι δυσκολίες είναι μια πραγματικότητα, θφείλουμε ν' αναγνωρίσουμε πώς υπάρχουν αυτές οι δυσκολίες και υπάρχουν και να προσέξουμε να μην υποθετήσουμε άπάναντί τους μια στάση «μη αναγνώρισης». Τις δυσκολίες πρέπει να τις γνωρίζουμε, να τις αναλύουμε και να τις καταπολεμούμε. Δεν υπάρχουν ίσως δρόμοι στον κόσμο θφείλουμε νάμαστε έτοιμοι να ακολουθήσουμε έναν έλικοειδή δρόμο, και να μην επιχειρήσουμε ν' αποκτήσουμε πράγματα χωρίς κόπο. Έχουμε ακόμα μπροστά μας πολλές δυσκολίες και δεν πρέπει να τις υποτιμήσουμε. Ένοχμένοι μ' όλα κληρο το λαό ος μια κοινή προσπάθεια, θα μπορούσαμε όσσοθήκατε να υπερνικήσουμε όλες τις δυσκολίες και να φτάσουμε στη νίκη.

«Έχειται μέ τις διαπραγματεύσεις του Τσουλκίγιν» (17 Οκτωβρίου 1945). «Έλολογή Έργων, όδρ. όος, σ. 59-60.

Αυτό που δε βλέπει παρά τη φωτεινή πλευρά των πραγμάτων και παραγνωρίζει τις δυσκολίες δε θα μπορεί να αγωνιστεί μ' επιτυχία για την εκπλήρωση των καθημένων του μπαίνουν στο Έόρμα.

«1.ά την καθέρωση συντασιαμού», 124 «Απριλι 1945). «Έλολογή Έργων, όόμος όος, σ. 814.

Ό πλοήτος της κοινωνίας δημιουργήθηκε από τους εργάτες, τους αγρότες και τους επαναστάτες διανοούμενους. Έφ' όσον πάρουν στα χέρια τους τις τύχες τους, ακολουθήσουν μια μαρξιστική - λενινιστική γραμμή και καταπιεστών δραστήρια με τη λύση των προβλημάτων, αντί να τα παρακάμπτουν,

θα μπορούσαν πάντοτε να λειτουργήσουν, όλες δυσκολίες κι' αν  
 υπήρχαν στον κόσμο.

Σταθμίσαμε στο έδαφος: «Ο Προμηθέας του Εόρμαιος  
παίρνει από χέρια του το κοσμήμα κι' όλα τα μύλη του  
Εόρμαιος συμμετέχουν στη θησαυργία του ανιταγρι-  
σμού» (1908). 'Η φ ο φ ι α λ ι σ τ ι κ ή θ έ δ .  
γ κ ρ ο η σ τ έ λ ν κ ι ν ή β ι κ η η β κ ι θ ρ ο ,  
κ ι ν ή σ κ ι κ α δ α θ ο ο σ , τ ο υ σ ι ο σ .

Οι σύντροφοι του Κόμματος θέλουν να υπολογίζουν απλόχευα όλες τις δυσκολίες και να προετοιμαστούν για να τις υπερνικήσουν συστηματικά με μια αδιάσπαστη θέληση. Οι ανθεραπεικές δυνάμεις έχουν τις δυσκολίες τους και εμείς έχουμε τις δικές μας. Αλλά οι δυσκολίες των ανθεραπεικών δυνάμεων είναι εξαιρεμένες, γιατί οι δυνάμεις αυτές βαρύνουν προς το θάνατο χωρίς καμιά προοπτική για το μέλλον. Οι δικές μας δυσκολίες μπορούν να υπερνικηθούν, γιατί εμείς είμαστε καινούργιες και ανερχόμενες δυνάμεις κι' έχουμε μπροστά μας ένα άκτιστο μέλλον.

«Με χαίρετε όσοι με ήντα όταν ήθελε ής κατέλινε ήταν ή  
σταση», (1 Φεβρουαρίου 1947), Πειστή ή Ροή, τό-  
μος όος. σ. 129.

Στις δύσκολες στιγμές, δεν πρέπει να ξεχνάμε τις επιτυχίες μας, οφειλούμε να βλέπουμε σ' αυτές το ακτινοβόλο μέλλον μας κι' έτσι να γινόμαστε ακόμα πιο βαρυσήφρα.

«Να διατηρούμε το λαό» (8 Σεπτεμβρίου 1944), Έκδο-  
γη Έργων, τόμος Βος, σ. 297 - 298.

Μέσα από τις δυσκολίες και τις εναλλαγές μεγάλωνει το καινούριο. Είναι καθαρή αίσθηση με πιστεύω σου.

στο δρόμο του σοσιαλισμού μπορούν να αποφευχθούν οι δυσκολίες κ' οι εναλλαγές, πώς μπορούμε να τον διανύσουμε χωρίς να καταβάλουμε το μέγιστο των προσπαθειών, πώς άραγε ν' άφεισθούμε να μ'ας σπρώχνει ο άνημος και πώς θ'άχουμε εύκολα έπιτυχίες.

•Για την άρθε λίσση των άντιθέσεων ανάμεσα στο λαό,  
(27 Φεβρουάριου 1957), "Έκδοσις ταύτης. σ. 92 - 93.

Σ' όρεσμένες στιγμές της επανάστατικής πάλης, οι δυσκολίες όκρεπεραύν οι σχέσει με τους εθνικούς όρους: στην περίπτωση αυτή, οι δυσκολίες άποτελούν την κύρια πλευρά της άντίθεσης κ' οι εθνικοί όροι τη δευτερεύουσα πλευρά. "Ωστόσο, οι επαναστάτες καθορθώνουν με τις προσπάθειες τους να όπερικήσουν προοθευτικά τις δυσκολίες, να θημειουργήσουν καινούργιους κ' εθνικούς όρους" τότε ή δυσμενής κατάσταση, παραχωρεί τη θέση της σε μια εθνική κατάσταση.

•Για τις άντιθέσεις. (Αόγουστος 1957), "Έκδοσις "Έργων, τόμος 1ος, σ. 335.

Τί σημαίνει να δουλεύουμε; "Όταν δουλεύουμε άγωνιζόμαστε. Υπάρχουν εκεί κάτω δυσκολίες και προβλήματα από μ'ας όπορθήνουν να τα λύσουμε. Καί άκρεθώς για να όπερικήσουμε τις δυσκολίες αυτές π'άμε να δουλέψουμε και ν' άγωνιστούμε. Καλός σύντροφος είναι καινος από έκείνους όλοι και περισσότερο να πάει στο μέρος εκείνο από όπάρχουν οι πιο μεγάλες δυσκολίες.

•Σχετικά με τις δεσπραγματεύσεις το Τσουκίγιγκο (17 Οκτωβρίου 1945), "Έκδοσις "Έργων, τόμος 4ος, σ. 58

Στὴν πελεκὲ Κίνα ὑπάρχει ἕνας μύθος ποῦχε τὸν τίτλο: «Πῶς ὁ Γουέι - Κούγκι μετακίνησε τὰ βουνά, Διηγοῦνται πῶς μιά φορά, στὴ βόρεια Κίνα, ἦταν ἕνας γέρος ποῦ τὸν λέγανε ὁ Γουέι - Κούγκι τὸν βουνὸν τοῦ Βορρᾶ. Αὐτὸ μεγάλη βουνά, τὸ Ταχέγκινγκ καὶ τὸ Βανγκβού, τοῦ ἔφραζαν τὸ ὄρθιο πρὸ πῆγαν: ἀπὸ τὸ σπῆρι του στὸ νότο. Ὁ Γουέι-Κουγκι ἀποφάσισε νὰ μετατοπίσει αὐτὰ τὰ βυθ βουνά μὲ τὴ βοήθεια τῶν γυναικῶν του, μὲ τὴν τσάπα. Ἐνας ἄλλος γέρος ποῦ τὸν λέγανε Τσεσίου, τοὺς εἶδε ποῦ δουλεύαν, ξέσπασε στὰ γέλια καὶ πρὸς εἶπε: «Τὶ θάλακες κάνετε ἐκεῖ! Ποτέ δὲ θὰ μπορέσετε μόνον αὐτὰ, νὰ σηκώσετε αὐτὰ τὰ βυθ βουνά». Ὁ Γουέι-Κούγκι τοῦ ἀπάντησε: «Ὅταν θὰ πεθάνω ἐγὼ θὰ συνεχίσουν τὰ παιδιὰ μου ὅταν θάρθαι ἢ αἰετὰ τῶν παιδιῶν θὰ συνεχίσουν τὰ ἐγγόνια μου, κι' εἶτοι οἱ γενεές θὰ διαδέχονται: ἢ μὲ τὴν ἄλλη χωρὶς τέλος. Ὅσο ψηλὰ κι' ἂν εἶναι τὰ βουνά αὐτά, δὲ μποροῦν νὰ μεγαλώσουν ἄλλο κάθε φορά ποῦ θὰ τοὺς δίνουμε μὲ μὲ τὴν τσάπα θὰ χαμηλώνουν' γιὰτὶ λοιπόν, δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ ἱσοπεδώσουμε.» Ἀποθ' ἀντέκρουσε τὸ ἐσφαλμένο συμπέρασμα τοῦ Τσεσίου, ὁ Γουέι-Κούγκι, συνέχισε νὰ κοπάζει κάθε μέρα. Αὐτὸ συγκίνησε τὸν Οὐρανὸ, ποῦ ἔστειλε στὴ γῆ βυθ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους του γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ κεῖ τὰ βουνά. Σήμερα, ὑπάρχουν ἐκίσης δύο τεράστια βουνά ποῦ θαλαίνουν καταπληκτικὰ πάνω στὸν κινεζικο λαό: Τὸ ἓνα εἶναι ὁ ἱμπεριαλισμὸς, τὸ ἄλλο ὁ φεουδαρχισμὸς. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας ἔχει ἀποφασίσει ἐδῶ καὶ πολλὸν καιρὸ νὰ τὰ γρεμίσει. Ὀφείλουμε νὰ ἐπιμένουμε στὸ καθήκον μας καὶ νὰ ἐργαζόμαστε ἀκατάπαυστα ὅπου νὰ συγκινήσουμε κι' ἡμεῖς τὸν Οὐρανὸ. Ὁ δικός μας Οὐρανὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν κινεζικο λαό. Ἄν αὐτὸς ξεσηκώσῃ γιὰ νὰ γρεμίσει: μαζὶ μὲ μᾶς αὐτὰ τὰ βυθ βουνά δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ γρεμίσουμε;

«Πῶς ὁ Γουέι-Κούγκι μετακίνησε τὰ βουνά». (11 Ἰουνίου 1945), Ῥαϊογῆ Ῥεγγιου, τόμος 3ος, σ. 323.

## 22. ΜΕΘΟΔΕΣ ΣΚΕΥΕΙΣ

### ΚΑΙ

### ΜΕΘΟΔΕΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι μιά ἀκατάκαυστη κίηση ἀπὸ τὸ βασίλειο τῆς ἀναγκαιότητας πρὸς τὸ βασίλειο τῆς ἐλευθερίας. Τὰ πρῶτάς αὐτὸ εἶνα· χωρὶς τέλος. Σὲ μὲ κοινωνία πρὸ ὑπάρχουν τάξεις, ἡ ταξικὴ πάλη δὲν τελειώνει ποτέ· καὶ ὁ ἀγῶνας ἀνάμεσα στὸ καινούργιο καὶ στὸ παλιό, ἀνάμεσα πρὶν ἀλγήθῃ καὶ τὸ ψῆμα στὴν ταξικὴ κοινωνία εἶναι ἀτέλειωτος. Σκοπὸς τοιαύτης τῆς πάλης, γὰρ τὴν παραγωγή καὶ τὸν ἐπιστημονικὸ πειραματισμὸ, ἡ ἀνθρωπότητα δὲ θὰ πάψει νὰ προσδεύει ποτέ, καὶ ἡ φύση θὰ μεταβάλλεται· ποτέ δὲ θὰ μένει σ' ἓνα ὀρισμένο ἐκπέδον. Ἐπίσης, ὁ ἀνθρώπος θὰ κάνει συνεχῶς τὸν ἀπολογισμὸ τῆς πείρας του. θὰ ἀποκαλύπτει, θὰ ἐφευρίσκει, θὰ δημιουργεῖ καὶ θὰ προσδεύει. Οἱ ἀπόψεις ποὺ ἔμπνουνται ἀπὸ τὸ αἰγτηρητηνὸ, τὸν πειρατισμὸ, τὴν μαρτυμαρία, τὴν ἀλαζονεία καὶ τὴν ὑπερφία εἶναι ἐκσταλμένες καὶ αὐτὸ γιατί δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τῆς ἐξελίξης τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας ἐξῆ καὶ πάνω ἀπὸ ἓνα περὶ του ἑκατομμύριον χρόνια, οὔτε στὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τῆς φύσης· τέτοια ὅπως ἀντανακλάται μέχρι σήμερα στὴ γνώση μας (π.χ. ἡ φύση τέτοια ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτεται μὲ τὴν ἱστορία τῶν ὀργανίων σωματίων, τῆς γῆς, τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν φαινομένων).

Ἀναφέρθηκε στὴν «βελτιωτὴ σχετικὰ μὲ τὴν ἀναπορίδ-  
τητα τῆς καθάρτησης καὶ παρουσίασε ἡ προβαλλομένης  
Ταύ Ἐν - λὰι στὴν πρώτη ἀνέδο τῆς Τρίτης Ἑθνικῆς  
Λαϊκῆς Συνέλευσης» (21 - 23 ἀπριλίου 1964).



Οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τις φυσικές δεξιότητες εάν ξνα διέλο στην πάλη τους για την ελευθερία. Για να κατακτήσουν την ελευθερία τους στο κοινωνικό πεδίο, χρησιμοποιούν τις κοινωνικές επισημίες για να γνωρίσουν την κοινωνία, να την αλλάξουν και να επιχειρήσουν την κοινωνική επανάσταση. Για να κατακτήσουν την ελευθερία τους στη φύση, χρησιμοποιούν τις φυσικές δεξιότητες για να τη μελετήσουν, να τη διατάξουν και να τη μετασχηματίσουν και να ελευθερωθούν από τη φύση.

Λόγος με την αμερική της ύψους της Έκταρας ψυχικών Έπιστημών στη Μαθηματική Περιοχή (6 Θεβρουαρίου 1940)

Η μαρξιστική φιλοσοφία — ο διαλεκτικός όλισμός — έχει δύο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά: Το πρώτο, είναι ο ταξικός της χαρακτήρας: ανακηρύσσει άνοιχτά πως ο διαλεκτικός όλισμός εξυπηρετεί το προλεταριάτο, το δεύτερο, είναι ο πρακτικός της χαρακτήρας: επιμένει στο γεγονός πως η θεωρία εξαρτάται από την πράξη, πως η θεωρία στηρίζεται στην πράξη και με τη σειρά της, εξυπηρετεί την πράξη.

Για την πράξη (Ιούλιος 1937), Έκταρα Έργων, τόμος 1ος, σ. 297.

Η μαρξιστική φιλοσοφία θεωρεί πως το βασικό, δεν είναι να κατανοούμε τους νόμους του αντικειμενικού κόσμου για να μπορούμε να τον εξηγήσουμε αλλά να χρησιμοποιούμε τη γνώση των νόμων αυτών για να μετασχηματίσουμε ενεργητικά τον κόσμο.

Σελ 180 σ. 314.



αντανάκλασθαι σωστά τούς νόμους τοῦ ἀντικειμενικοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καθοριστοῖ ἀν εἶναι ὁρθός ἢ ὄχι. Ἐρχεται, ὅποτε τὸ δεύτερο στάδιο τοῦ πρῶτου τῆς γνώσεως τὸ στάδιο τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸ πνεῦμα στὴν ὕλη, ἀπὸ τῆς σκέψης εἰς εἶναι· κρῖνεται τότε νὰ ἐφαρμοστοῖ στὴν κοινωνικὴ πρακτικὴ ἡ γνώση καὶ ἀποχτήθηται στὴ διάκρισι τοῦ πρῶτου σταδίου, γιὰ νὰ φανεῖ ἀν αὐτοὶ οἱ θεωρίαι, ἢ πολιτικὴ, ἢ σχέδια, ἢ μέτρα κ.λ.π. ἔφεραν τὰ ἀναμενόμενα αποτελέσματα. Μιλῶντας γενικῶς, εἶναι ὁρθὸ αὐτὸ καὶ πέτυχε, εἶναι ἐσφαλμένο αὐτὸ καὶ ἠπέτυχε· αὐτὸ ἰσχύει κυρίως στὴν πάλιν τῶν ἀνθρώπων ἀναγνώσιν στὴ φύσιν. Στὴν κοινωνικὴν πρακτικὴν, εἰ δυνατόν, καὶ ἐκπροσωποῦν τὴν πρωτοπόρην τάξιν ὀφίστανται συχνὰ ἀποτυχίες. Ὅχι γιὰτὶ ἔχουν λαθεμένους ἰδέας, ἀλλὰ γιὰτὶ σὺ συσχετισμῷ τῶν δυνάμεων καὶ συγκρούονται, εἶναι προσωρινὰ λιγότερον ἰσχυρὲς ἀπὸ τὰς δυνάμεις τῆς ἀντιθέσεως· ἀπὸ αὐτὸ προέρχονται οἱ προσωρινὲς αὐτὲς ἀποτυχίες, ἀλλὰ τελικὰ πάντοτε θριαμβοῦν. Περνῶντες ἀπὸ τὴ δοκιμασία τῆς πρακτικῆς, ἡ ἀνθρώπινη γνώση κάνει λοιπὸν ἕνα ἄλλο βήμα, παύει μιὰ καὶ πρὸς μεγάλη σημασία ἀπὸ τὸ προηγούμενον. Στὴν πραγματικότητά, μονάχα τὸ βήμα αὐτὸ ἐπιτρέπει νὰ ἀποδειχτοῖ ἡ ἀξία τοῦ πρῶτου, ἐπὶ αὐτὸ νὰ ἐξακριβωθῇ ἀν οἱ ἰδέαι, θεωρίαι, πολιτικὴ, σχέδια, μέτρα κ.λ.π. καὶ διαμορφώθηκαν στὴ διάκρισι τοῦ πρῶτου τῆς ἀντανάκλασης τοῦ ἀντικειμενικοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου εἶναι ὁρθὴ ἢ λαθεμένη· δὲν ὑπάρχει· ἄλλο μέσον γιὰ νὰ ἀποδειχτοῖ ἡ ἀλήθεια.

Στὸ 13.3, σ. 1 - 3.

Συχνά, ἡ ὁρθὴ γνώσι μπορεῖ νὰ προέλθῃ μονάχα ὅποτε ἀπὸ πολλὰς ἐπαγγελίαις τοῦ πρῶτου τοῦ περάσματος ἀπὸ τὴν ὕλη εἰς πνεῦμα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλι εἰς τὴν ὕλη, ἐπὶ αὐτῇ, τοῦ περάσματος ἀπὸ τὴν πρῶτην στὴν γνώσιν καὶ πάλι εἰς τὴν πρῶτην. Αὐτὴ ἔχει τὴ μαρξιστικὴ θεωρίαν τῆς γνώσεως, ἡ διαλεκτικὴ ὁλιστικὴ θεωρία τῆς γνώσεως.

Στὸ 13.3, σ. 3.

Όποιοσδήποτε θέλει να γνωρίσει ένα φαινόμενο δε μπορεί να το κάνει χωρίς να βρεθεί σ' επαφή μ' αυτό, δηλαδή χωρίς να το ζήσει (ν' ασχοληθεί σ' την πράξη) μέσα στον ίδιο το χώρο του φαινομένου αυτού... "Αν θέλει ν' αποκωδικοποιήσει γνώσεις, πρέπει να πάρει μέρος στην πρακτική που μετασχηματίζει την πραγματικότητα. "Αν θέλει να γνωρίσει τη γένεση ενός αχλαδιού, πρέπει να το μετασχηματίσει, τρώγοντάς το... "Αν θέλει να γνωρίσει τη θεωρία και τις μέθοδες της επανόστασης, πρέπει να πάρει μέρος στην επανόσταση. "Όλες οι αόθεν-τικές γνώσεις προέρχονται από την άμεση πείρα.

•Για την πράξη• (Ιστορία 1987), Έκλογη Έργων, τόμος 104, σ. 299 - 300.

"Η γνώση αρχίζει με την πράξη" όταν κάποιος έχει αποκτήσει με την πράξη θεωρητικές γνώσεις, πρέπει να ξαναγυρίσει πάλι στην πράξη. "Ο ενεργητικός ρόλος της γνώσης δεν εκφράζεται μονάχα με το ενεργητικό έλεμα από την αίσθητηριακή γνώση στην ορθολογιστική γνώση, ἀλλ' ἀκόμα, κι' αυτό 'ναι: το πιο σημαντικό, εκφράζεται μέσα στο έλεμα από την ορθολογιστική γνώση στην επαναστατική πράξη.

•Για την πράξη• (Ιστορία 1988), Έκλογη Έργων, τόμος 104, σ. 304.

"Ο καθένας καταλαβαίνει πώς γρά να επιχειρήσουμε οτιδήποτε, δε βιάχουμε επιτυχία αν δεν καταστήσουμε τους νόμους που το διέπουν, αν δε μάθουμε πώς να το πραγματοποιήσουμε και δε θα μπορούσαμε να το κάνουμε αν δεν κατανοήσουμε τις συνθήκες, το χαρακτήρα και τις σχέσεις του με τ' άλλα πράγματα.

•Στρατηγική προβλήματα του επαναστατικού πολέμου στη Κίνα•, (Δεκέμβριος 1936) Έκλογη Έργων, τόμος 104, σ. 179.

“Αν θέλει κάποιος νάχει επιτυχίες στη δουλειά του, δηλαδή νά φτάει σ’ά άκαμψόμενα αποτελέσματα, είναι απαραίτητο νά έναρμονίσει τίς ιδέες του μέ τούς νόμους τού αντικειμενικού έξωτερικού κόσμου” στην αντίθετη περίπτωση θ’ αποτύχει στην πράξη. “Όταν οί άνθρωποι αποτυγχάνουν, διδάσκονται άπό τίς ίδιες τίς αποτυχίες τους, τροποποιούν τίς ιδέες τους καί τίς έναρμονίζουν μέ τούς νόμους τού έξωτερικού κόσμου” καί τότε μπορούν νά μετατρέψουν τήν ήττα τους σέ νίκη. Άκριβώς αύτή τήν άλήθεια εκφράζουν τά γνωμικά: «ή άποτυχία είναι ή μητέρα τής επιτυχίας», «κάθε άποτυχία μέε κάνει σοφότερους».

•Για τήν πρῆξη (Ίούλιος 1987), “Εκλογή Έργων, τόμος Ια, σ. 298 - 297.

Είμαστε μαρξιστές κι’ ό μαρξισμός μέε διδάσκει πώς, γιά ν’ αντιμετωπίσουμε ένα πρόβλημα, πρέπει νά ξεκινήμε άχι άπό άφηρημένους όρισμούς, άλλά άπό αντικειμενικά γεγονότα καί νά καθορίζουμε μέσε τής άνάλυσης τών γεγονότων αύτών τόν προσανατολισμό μας, τήν πόντική μας, τίς μέθοδές μας.

•Ομιλία στή Συνάντηση τού Γενάρ σχετικά μέ τήν τέχνη καί τή λογοτεχνία. (Μάρτις 1949), τόμος Β, σ. 74.

“Η βασική μέθοδος έργασίας, πού πρέπει νά ριζώσει σ’ό φυσικό τού κάθε κομμουνιστή, είναι νά καθορίζουμε τή γραμμή ενεργειών μας σύμφωνα μέ τίς πραγματικές συνθήκες. “Η εξέταση τών σφαλμάτων τού διαπράτταμε δείχνει πώς όλα άφελονται σ’ό γεγονός πώς έν λάδαμε ύπόψη μας τήν πραγματική κατάσταση, όπως ήταν αέ μέε δοσμένη στιγμή καί σ’ ένα δοσμένο τόπο καί πώς έν φανήμαμε αντικειμενικοί

όταν καθορίζουμε τή γραμμή που πρέπει ν' ακολουθήσουμε στη  
Βουλεύειά μας.

«Λόγος εις μιὰ συνεδριάζουσα συνελεύειν τῆς Ἀκαδημαϊ-  
κής περιτομῆς Δεσφ. - Σουβ'γιουάν» (1 Ἀπριλίου  
1948), Ἑκλογὴ Ἔργων, τόμος Β', σ. 329 - 330.

Δὲν ὑπάρχει τὸ θεολογικὸ πρᾶγμα στὸν κόσμον ἀπὸ τὴν  
ιδεολογικὴ καὶ μεταφυσικὴ στάση, γιατί; αὐτὴ ἐπιτρέπει στὸν  
κάθενα νὰ λέει ὅτι θέλει, χωρὶς νὰ παίρνει ὑπόψη του τὴν  
ἀντικειμενικὴ πραγματικότητά καὶ χωρὶς νὰ υποβάλλει τὰ λό-  
για του στὸν ἐλεγχό της. Ἀντίθετα, ὁ ὀλισμὸς κ' ἡ διαλεκτικὴ  
ἀπαιτοῦν προσπάθειες. Ἐπιτίθενται νὰ στηριχθῶμετε στὴν  
ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα καὶ νὰ υποβάλλουμε τὰ πάντα  
στὸν ἐλεγχό της. Ἄν δὲ τὸ κάνουμε αὐτὸ, κινδυνεύουμε νὰ  
γλυστρήσουμε στὸν ιδεολογικὸ καὶ τὴ μεταφυσικὴ.

Βημίσωση σχετικὰ μὲ τὰ «ἠτοπουμένα γὰρ τὴν ἀνταπα-  
ναστατικὴ ἀνάγκη τοῦ λαοῦ φέγγει», Μάιος 1968).

«Ὅταν παρατηροῦμε εἶνα πρᾶγμα, πρέπει νὰ ἐξετάζουμε  
τὴν οὐσία του καὶ νὰ θεωροῦμε τίς ἐξωτερικὲς του ἐκδηλώ-  
σεις ὡς δείκτες τοῦ ὁρόμου ποὺ οδηγεῖ σὲ μιὰ «πέτρα», γιατί;  
πέρα ἀπ' αὐτὴ βρίσκεται ἡ οὐσία αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Αὐτὴ  
καὶ ἡ μοναδικὴ μέθοδος ποῦναι σίγουρη καὶ ἐπιστημονικὴ.

«Μὴ σκέψαι μορφὰ ν' ἀνέβη φαντὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον»,  
15 Ἰανουαρίου 1930), Ἑκλογὴ Ἔργων, τόμος Β',  
σ. 119.

Ἡ θεμελιώδης αἰτία τῆς ἀνάπτυξης τῶν πραγμάτων καὶ  
τῶν φαινομένων δὲν εἶναι ἐξωτερικὴ, ἀλλὰ ἐσωτερικὴ· ὁρί-

σχετίζει μέσα στις έσωτερικές αντιθέσεις των ίδιων των πραγμάτων και των φαινομένων. Οι αντιθέσεις είναι έσωτερικά σύμφωνα με όλα τα πράγματα, καθώς και με όλα τα φαινόμενα κι' αυτό προκαλεί την κίνηση και την ανάπτυξη των πραγμάτων. Οι έσωτερικά σύμφωνα με τα πράγματα και τα φαινόμενα αντιθέσεις, αποτελούν τη θεμελιώδη αιτία της ανάπτυξης τους. Ενώ οι άμεσθοι έσομοι, οι αλληλεπιδράσεις μεταξύ των πραγμάτων ή των φαινομένων δεν αποτελούν παρά αιτία δευτερεύουσας σημασίας.

«Περί της Αντιθέσεως» (Λογισμός 1937), «Εισαγωγή» «Ρεζον», τόμος 1ος, σ. 319.

Η ολιστική διαλεκτική θεωρεί πως οι έξωτερικές αιτίες αποτελούν την προϋπόθεση των αλλαγών, πως οι έσωτερικές αιτίες είναι ή βάση και πως οι έξωτερικές αιτίες ενεργούν με τη μεσολάβηση των έσωτερικών αλλαγών. Το αὐτὸ, πρὶν ἐκχύθηκε τὴν κατάλληλη ποσότητα θερμότητας μεταβλήθηκε σὲ νερό, ἀλλὰ ἡ θερμότητα δὲ μπορεί νὰ μετατρέψῃ: μὲ πέρασέ νερό, γιατί οἱ δόσεις τους εἶναι διαφορετικές.

Στο Ρεζ. σ. 314.

Η μαρξιστική φιλοσοφία θεωρεί πως ὁ νόμος τῆς ἐνότητας τῶν ἀντιθέσεων εἶναι ὁ θεμελιώδης νόμος τοῦ κόσμου. Ἡ δράση αὐτῆ τοῦ νόμου εἶναι καθολική· τόσο στὴ φύση ὅσο καὶ στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία, ἄλλο τόσο καὶ σὲ σκέψη τῶν ἀνθρώπων. Ἀνάμεσα σὲ ἀντιτιθέμενες πλευρές τῆς ἀντίθεσης, ὑπάρχει ταυτόχρονα ἐνότητα καὶ πάλη, κι' αὐτὸ δημιουργεῖ τὴν κίνηση καὶ τὴν ἀλλαγή τῶν πραγμάτων καὶ τῶν φαινομένων. Οἱ ἀντιθέσεις ὕφιστανται παντοῦ, ἀλλὰ παίρνουν διαφορετικὸ χαρακτήρα, ἀνάλογα μὲ τὸ χαρακτῆρα τῶν

πραγμάτων και των φαινομένων. Για κάθε συγκεκριμένο πρό-  
βλημα ή φαινόμενο, η εμβόλη των αντιθέσεων είναι εξαρτημένη.  
προσωρινή, μεταβλητή και γι' αυτό σχετική, ενώ η πάλη των  
αντιθέσεων είναι απόλυτη.

«Εἰς τὴν ὁρθήν λύσιν τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα πρὸ λαοῦ,  
(27) Φεβρουάριον 1946). "Εκδοσις τέταρτη, σ. 18.

Ἡ ἀναλυτικὴ μέθοδος εἶναι ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος. Λέ-  
γοντας ἀνάλυση ἐννοοῦμε τὴν ἀνάλυση τῶν ἀντιθέσεων πρὸ  
εἶναι συμφορὰς στὰ πράγματα καὶ στὰ φαινόμενα. Χωρὶς  
πραγματικὴ γνῶσιν τῆς ζωῆς, χωρὶς πραγματικὴ γνῶσιν τῶν  
ἀντιθέσεων, εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ μιὰ ὁρθὴ ἀνάλυσις.

«Λόγος στὴν Παγκινεζικὴ Διάσκεπὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ  
Κόμματος γιὰ τὴ δουλειὰ τῆς Προπαγάνδας», (13 Μαρ-  
τίου 1957).

Ἡ συγκεκριμένη ἀνάλυσις μιᾶς συγκεκριμένης κατὰ-  
στασης, ἔχει καὶ ὁ Λένιν, εἶναι «ἡ ἔβλα ἢ εὐδοκία, ἡ ζωντανὴ  
ψυχὴ τοῦ μαρξισμοῦ». Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας, πού  
τοὺς λείπει τὸ ἀναλυτικὸ πνεῦμα, δὲν προσπαθοῦν ν' ἀναλύουν  
καὶ νὰ μελετοῦν τὰ περίπλοκα ζητήματα μ' ἐπισκληρωμένο καὶ  
βαθὺ τρόπο, ἀλλὰ προσκομίζουν ἀπλοστευμένους συμ-  
περάσματα, εἴτε ἐντελῶς κατασκευαστικὰ εἴτε ἐντελῶς ἀσυνεπικὰ...  
Πρέπει ἀπὸ τοῦ καὶ ἡμετέροις ν' ἀλλάξῃ αὕτη ἡ κατάσταση πρα-  
γμάτων.

«Ἡ μελέτη μας καὶ ἡ πρῆξις κατὰστασις» (12 Ἀπρι-  
λίου 1944). "Εκδοτὴ "Εργων, τόμος 3ος, σ. 160.

Ἡ πρῆξις μὲ τὸν ὅποιον δοκιμασμένον σύντροφον ἀντιμέτω-  
πίζοιμι τὰ πράγματα δὲν εἶναι ὁρθός. Δὲ συγκεκριμένων τῶν



προσυχή τους σ' αυτό πούναι θεσικό, κυριαρχικό κι' επιμένουν  
 σιτά μὴ θωπιά, δευτερεύοντα ζητήματα. Δὲ λήθω πῶς αὐτὸ  
 πρέπει νὰ τὰ παρμελοῦμε, χρειάζεται νὰ τὰ λύνομε ἕνα πρὸς  
 ἕνα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ συγχέομε μ' αὐτὸ ποὺ εἶναι θε-  
 σικό, κυρίαρχο, γιατί ἀλλοιώτικα θὰ χάσομε τὸν προαναπο-  
 λισμό μας.

\*Σχετικά μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ φροντιστικοῦ συνταξιοδοτοῦ,  
 191 Ἰουλίου 1945), 37 ἐπὶ, σ. 17 - 18.

~

Στὸν κόσμο αὐτὸ, τὰ πράγματα εἶναι: περίπλοκα καὶ  
 πολλοὶ εἶναι οἱ παράγοντες ποὺ τὰ καθορίζουν. Ὁφείλομε  
 νὰ ξεκαθάσομε τὰ προβλήματα ἀπ' ὅλες τοὺς εἰς πλευρὰς καὶ  
 νὰ μὴ περιορίζομαστε μόνο οὐ μιά.

\*Σχετικά μὲ τίς διαπραγματεύσεις τοῦ Τσουλκηνγκ», 117  
 Ὀκτωβρίου 1945). Ἑξαρχὴ Ἔργων, τόμ. 4ος, σ. 54.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺχοιν μὴ ὑποκειμενική, μονό-  
 πλευρη κι' ἐπιφανειακή ἀντίληψη τῶν προβλημάτων καὶ γι'  
 αὐτὸ ἀρέσκονται νὰ ἐκδίδουν διατάγματα κι' ὁδηγεῖς ἀπὸ τὴ  
 στιγμή ποὺ φράγουν σ' ἕνα μέρος, χωρὶς νὰ φροντίσουν νὰ  
 πληροφωρηθοῦν γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ, χωρὶς νὰ  
 προσκαθίσουν νὰ εἶδιν τὰ πράγματα σὲ σύνολό τους (τὴν  
 ἱστορία τους καὶ τὴν τωρινὴν κατάσταση αἰὲν ἕνα σύνολο) οὕτε  
 ἐπιδιώκουν νὰ διερευνῶσιν στὴν ῥίζα τὴν αὐτὰ τους (τὸ χα-  
 ρακτήρα τους καὶ τοὺς ἐσωτερικοὺς τους ἐσθμούς)· εἶναι ἀνα-  
 πόφρευτο πῶς οἱ ἄνθρωποι αὗτοι θὰ ἀποτύχουν.

\*Γιὰ τὴν κατῆξ», [Ἰούλιος 1947] Ἑξαρχὴ Ἔργων,  
 τόμος 1ος, σ. 302.

— “Όταν μελετούμε ένα υποκειμένης ζήτημα, οφείλουμε ν’ αποφεύγουμε τὸν ὑποκειμενισμό, τὴ μονόπλευρη κι’ ἐπιφανειακή του ἐξέταση. Ὑποκειμενισμός εἶναι ἡ ἀδυναμία ν’ ἀντιμετωπίζουμε ἓνα ζήτημα ἀντικειμενικά· ὁπλοῦς κατὰ τρόπο ὀλιστικό. Γι’ αὐτὸ ρίλησα χέλιας στὴ μελέτη «Γιὰ τὴν πράξη». Ἡ μονόπλευρη ἐξέταση συνίσταται σὸ νὰ μὴν εἰμαστε σὲ θέση νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὰ ζητήματα ἀπ’ ὅλες τὸς πλευρές... ἢ ἀκόμα νὰ βλέπουμε τὸ μέρος κι’ ὄχι τὸ ὅλον, τὰ ἐντὸς κι’ ὄχι τὸ ἔξω. “Όταν ἐνεργοῦμε εἶναι ἀδύνατο νὰ ὁρᾶμε τὴ μέθοδο ποὺ ἐπιτρέπει νὰ λύσουμε τὲς ἀντιθέσεις, εἶναι ἀδύνατο ν’ ἀναποκριθῶμε στὰ ἐπαναστατικὰ μας καθήκοντα, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐκπληρώσουμε μ’ ἐπιτυχία τὴν ἐργασία ποὺ μᾶς ἐμπιστεύθηκαν, εἶναι ἀδύνατο ν’ ἀναπτύξουμε σωστὰ τὴν ἰδεολογικὴ πάλη μὲς στὸ Κόμμα. “Όταν ὁ Σουεντσέ, ἀναφερόμενος στὴ στρατιωτικὴ τέχνη, εἶπε: «Γνωρίζω τὸν ἀντίπαλό σου, μὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου, καὶ θὰ γίνεις ἀκατανίκητος», μιλοῦσε καὶ γιὰ τὲς δύο ἀντιμαχόμενες πλευρές. Ὁ Βέι Τσένγκ, ποὺ ἐξήσπε τὴν ἐποχὴ τῆς δυναστείας τῶν Τσινγκ, καταλάβαινε πόσο ἀλέθρια εἶναι ἡ μονόπλευρη ἐξέταση τῶν προβλημάτων ὅταν εἶπε: «“Όταν ἀκούς ὅλες τὲς πλευρές, φωτίζεσαι, κι’ ὅταν ἀκούς μόνο τὴ μιά, πέφτεις στὰ σκοτάδια». Ὡς οὖν οἱ σύντροφοί μας ἀντιμετωπίζουν συχνὰ τὰ προβλήματα κατὰ μονόπλευρο τρόπο κι’ ἐξαιτίας αὐτοῦ, ὅλο καὶ συναντοῦν ἐμπόδια στὸ ὁρμό τους... Ὁ Λεϊν λέει: «Γιὰ νὰ γνωρίσουμε πραγματικὰ ἓνα ἀντικείμενο, πρέπει ν’ ἀγκαλιόμαστε, νὰ μελετήσουμε ὅλες τοῦ τὲς πλευρές, ὅλες τοῦ τὲς σχέσεις κι’ ὅλα τοῦ τὰ «νοήματα». Αὐτὸ δὲ θὰ τὰ ἐξετάσουμε ποτέ, ἀλλὰ ἡ ὑποχρέωσή ν’ ἀντιμετωπίζουμε τὰ προβλήματα ἀπ’ ὅλες τοῦς τὲς πλευρές θὰ μᾶς προφυλάξει ἀπὸ πλάνες κι’ ἀπὸ τὴν ἀρτηριοσπλήρωση. Ὅφειλουμε νὰ μὴν ξεχάσουμε ποτέ αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ μελέτη μας εἶναι ἐπιφανειακή, ὅταν δὲ λαμβάνουμε ὑπόψιν τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τῆς ἀντίθεσης σὸ σύνολό της, ὅτε τὰ ξεχωριστὰ γνωρίσματα τῶν διαφόρων πλευρῶν της, ὅταν ἀρνού-

μαστε τήν ἀνάγκη νά διεκδοῦμαστε βαθειά στήν οὐσία τοῦ πράγματος καί νά μελετήσουμε λεπτομερεσιανῶς καί ἰδιαίτερα πᾶς χαρακτηριστικά τῆς ἀντίθεσης, θάιν ἐρκουίμαστε νά παρατηροῦμε ἀπό μακριά, νά καθορίζουμε ἐντελῶς, κατὰ προσέγγιση, τὰ γενικά χαρακτηριστικά τῆς ἀντίθεσης γιά νά ἐπιχειρήσουμε νά τή λύσουμε ἀμέσως (ἀπαντώντας σέ μιά ἐρώτηση, εἰνώντας λύση σέ μιά διένεξη, ρυθμίζοντας τίς τρέχουσες ὑποθέσεις, εὐθυλώνοντας τίς στρατιωτικές ἐπιχειρήσεις) . Ὁ τέτοιος τρόπος ἀντιμετώπισης τῶν πραγμάτων φέρνει πάντα ὀσώρευσα ἀποτελέσματα... Ἡ μονόπλευρη κι' ὑποκειμενική θεώρηση τῶν πραγμάτων εἶναι ὑποκειμενισμός, γιατί, σὸ δαίμό ποῦ, ἐνῶ τὰ ἀντικειμενικά ὑπάρχουν πράγματα εἶναι στήν πραγματικότητα ἀλληλένδετα καί διέπονται ἀπὸ ἑσωτερικούς νόμους, ἐμεῖς θὲν τὰ ἀντικατοπτρίζουμε σωστά, ἀνταμιωπίζουμε τὰ φαινόμενα κατὰ τρόπο μονόπλευρο κι' ἐπιφανειακὸ ὃ, ἀγνοοῦμε τίς ἀλληλοσυνθέσεις τους καί τὼς ἐσωτερικούς νόμους ποὺ τὰ διέπουν, δελχνουμε τὸν ὑποκειμενισμὸ μας.

«Γιά τίς ἀντιθέσεις» (Λίγους 1997) Ἐκλογὴ Ἐργων, τόμος Ιος, σ. 334 - 335.

Νά παρατηροῦμε τὰ πράγματα μόνο ἀπὸ τὴν μιά τους πλευρά, νά σκεφτόμαστε μὲ ἀπολυτότητα, σημαίνει πῶς ἐξετάζουμε τὰ προβλήματα μεταφυσικά. Ὅταν πρόκειται νά ἐκτιμήσουμε τὴ δουλειά μας, τὸ κάνουμε συχνά μὲ μονόπλευρο τρόπο καί ἢ ἐπιδοκιμάζουμε ἢ καταδικάζουμε ἀνεκκληρητικά... περσεδεχόμαστε μονάχα τὴν καλὴ πλευρά κι' ὄχι τὴν κακὴ καί νά θεσκόμαστε τὰ ἐγκώμια κι' ὄχι τὴν κριτική. Ἡ λογυρίζομαστε πῶς εἶναι καλὸ ὑπάρχει στή δουλειά μας θὲν ἀνταποκρίνεται στήν πραγματικότητα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, τῶς θὲν προωθεῖνται ὅλα τὰ ζητήματα μ' ἐπιτυχία κ' ὑπάρχουν ἀκόμα ἀνεπάρκειες καί λάθη. Ἀλλὰ τὸ νά θεωροῦμε ὅλες τίς πλευ-

ρές της δουλειάς μας σαν κακές, αυτό δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Μια ανάλυση λοιπόν είναι αναγκαία. Να καταδικάσουμε, να θεωρήσουμε, χωρίς καμιά ανάλυση, πώς ό,τι γίνεται είναι κακό, πώς τίποτε δεν αξίζει να εγκατασταθεί σ' ένα τόσο μαγκλειωδες έργο όσο είναι η σοσιαλιστική ούκοδόμηση, σ' αυτό το μεγάλο αγώνα που διεξάγουν τόσες εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι, όλ' αυτά δεν εκπράξουν παρά σύγχυση. Δεν πρέπει βέβαια να μαρθεύουμε τους πολλούς άποθούς των απίθανων αυτών με τὰ στοιχεία που έχθρεύονται το σοσιαλιστικό σύστημα, εν τούτοις οι απόψεις τους είναι ολοκληρωτικά λανθάνες κι' εξαιρετικά επιζηήμιες, και μαρτυρύν να σπείρουν την αποθάρρυνση στο λαό. "Όταν κρίνουμε τη δουλειά μας, είναι το ίδιο λανθάνη κι' η σάση της αποκλειστικής έπιδοκιμασία κι' εκείνη της αποκλειστικής άρνησης.

Λόγος στην Παγκοσμική Διάσκεψη γιά τη δουλειά της Προπαγάνδας το Κομμουνιστικό Κόμματος, (13 Μαρτίου 1957) έκδοση ελληνής, σ. 16 - 17.

Έξετάζοντας ένα πρόβλημα ο μαρξιστής, όφείλει ν' αποκαλύψει όλες του τις πλευρές. Ένας θάλαχος, που ήταν μέρα σ' ένα πηγάδι, έλεγε πώς ο ούρανός δεν είναι μεγαλύτερος από το στόμιο του πηγαδιού. Αυτό είναι έσφαλμένο, άφες ο ούρανός δεν περιορίζεται στις διαστάσεις του στόμιου του πηγαδιού. "Αν είχε πει «ένα μέρος τ' ούρανοσ είναι ίσο με τις διαστάσεις του στόμιου του πηγαδιού», θα έλεγε την αλήθεια, γιατί αυτό ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

«Η κατενική της πάλης θωκτίων και ισπανικού (μπαρσιλιονισμ», (37 δεκεμβρίου 1936). Έκδοση "Εργον, τόμος 1ος, σ. 759

Όφείλουμε να μάθουμε να ξετάζουμε τα ζητήματα απ' όλες τους τις πλευρές, να μη ελέπαμε μονάχα την επιφάνεια

τών πραγμάτων και των φαινομένων, αλλά και την αντίστροφη όψη τους. Σε καθορισμένες συνθήκες ένα κακό μπορεί να φέρει καλὰ αποτελέσματα κι' αντίθετα, ένα καλὸ μπορεί νὰ φέρει κακὰ αποτελέσματα.

•Γιὰ τὴν ἀρκύ λυση τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸ λαό», (27 Φεβρουαρίου 1957), "Ἐκδοτὴ τῆς ἡμέρας, σ. 16 - 17.

Ἀναγνωρίζοντας πῶς στὴ γενικὴ ἱστορικὴ ἀνάπτυξη ἡ ἁλὴ καθορίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὸ κοινωνικὸ εἶναι καθορίζει τὴν κοινωνικὴ συνείδηση, ἀφαιλούμε ἐπίσης ν' ἀναγνωρίσουμε τὴν ἐπίδραση τοῦ πνευματικοῦ παράγοντα πάνω στὸν ὕλικό, τῆς κοινωνικῆς συνείδησης πάνω στὸ κοινωνικὸ εἶναι καὶ τὸ ἐποικιοδομήματος πάνω στὴν οἰκονομικὴ ἔκδηση.

•Γιὰ τὴς ἐνσηκώσεις» (10 Γουστῶς 1957) "Ἐκλογὴ "Ἐργων, τόμος 1ος, σ. 338.

Αὐτοὶ ποὺ κατευθύνουν τὸν πόλεμο δὲ μπορούν νὰ περμεύουν νὰ κερδίσουν τὴ νίκη ἐγκαίρως. ἔξω ἀπὸ τὸ πλαίσιο ποὺ καθορίζουν οἱ ἀντικειμενικὲς συνθήκες, ἀλλὰ μπορούν καὶ πρέπει νὰ προσπαθοῦν νὰ κατακτήσουν τὴ νίκη, μὲ τὴ συνειδητὴ τους δράση, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ πλαίσιο. Ἡ σικινη δύου ἐπιυλίνεται ἡ δράση τους στηρίζεται σ' αὐτὸ καὶ ἐπιτρέπουν οἱ ἀντικειμενικὲς συνθήκες, ἀλλὰ μποροῦν, στὴν σικινη αὐτὴ, νὰ ἐπιτελέσουν ὑπέρρχου ἐνέργειες, ποὺ νὰ ἔχουν ἓνα ἐπικὸ μεγάλου.

•Ὁ Παρεταταμένος Πόλεμος» (Μάιος 1958), "Ἐκλογὴ "Ἐργων, τόμος 2ος, σ. 162.

Οἱ ἰδέες τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ προσαρμόζονται στὴς ἀλλαγές τῶν συνθηκῶν. Φυσικὰ, δὲ σημαίνει αὐτὸ πῶς πρέπει

νά υιοθετούνται άσπρήκετες ιδέες, νά καταστρώνονται σχέδια πού νά μόν υπολογίζουν τις άντικειμενικές συνθήκες καί νά επιχειρούνται πράγματα πού δέ μπορούν νά πραγματοποιηθούν. "Ομοίως, τό πρόβλημα πού τίθεται σήμερα, είναι κενό της άλθεύρας έπίδρασης τών συντηρητικών ιδεών της δεξιάς πού σέ πολλούς τομείς παρεμποδίζουν την προσπάγιή της δουλειάς στην εξέλιξη τών άντικειμενικών συνθηκών. Σήμερα τό πρόβλημα βρίσκεται στό ότι πολλοί άνθρωποι κρίνουν πώς είναι: άδύνατο νά γίνουν πράγματα πού μπορούν νά γίνουν μέ όρισμένες προσπάθειες.

Πρόλογος στην έκδοση. \*Η σοσιαλιστική εξέγερση στην κυνέσια, Παρίσι, (27 Δεκεμβρίου 1955), τόμος 1ος.

Όφείλουμε νά χρησιμοποιούμε τό μυαλό μας γιά νά δουλέψει τό κάθε πράγμα. Ένα παλιό γνωστό λάθος: κρέπεις νά ριτιδύσεις τό πρόσωπο, γιά νά σχηματηγής ένα σχέδιο. Μ' άλλα λόγια, ή σοφία γεννιέται ύστερα από πολύ σκέψη. Για ν' απαλλαγούμε άπ' αύτή τή συνήθεια πού είναι τόσο κενή στα μέλη τοῦ κόμματος, δηλ. νά ένεργοῦν στή τυφλά, πρέπει νά ένθαρρύνουμε τά μέλη τοῦ κόμματος νά σκέπτονται, νά μάθουν τόν τρόπο νά αναλύουν καί ν' άπεκτιήσουν τή συνήθεια τῆς άνάλυσης.

\*Η μελέτη μας καί ή τρέχουσα κατάσταση (19 'Απριλίος 1944). Έκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 174-175.

Σέ κάθε προσές εἰς ύπάρχουν πολλές άντιθέσεις, ὥστόσο ύπάρχει πάντα μιá, πούνα: ή κύρια άντιθεση καί πού παίζει πρωτεύοντα, καθοριστικό ρόλο, ενώ οι άλλες κατέχουν δευτερεύουσα, ὑποδεέστερη θέση. Κατά συνέπεια, όταν μελετούμε ένα προσέ, εἰκόσον αυτό είναι ένα προσέ πολύπλοκο, πού περιέχει περισσότερες άπό δύο άντιθέσεις, πρέπει νά προσπα-

θεώμα νά βρούμε την κύρια αντίθεση. "Όταν προσδιορί-  
σουμε την κύρια αντίθεση, είναι εύκολο νά λύσουμε όλα τὰ  
πρόβληματα.

«Εκ τῆς ἀντιθέσεως», [Αύγουστος 1937], «Ἐκλογή "Ερ-  
γών", τόμος 1ος, σ. 992.

Ἀπό τίς δύο πλευρὲς τῆς ἀντιθέσεως, ἡ μία εἶναι ἀνα-  
πόφευκτα ἡ κύρια, ἐνῶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ δευτερεύουσα. Κόρια  
εἶναι ἐκείνη πρὸ καίρει τὸν κυριαρχικὸ ρόλο στὴν ἀντίθεση.  
Ὁ χαρακτήρας τῶν πραγμάτων καὶ τῶν φαινομένων καθορί-  
ζεται κατὰ βάση ἀπὸ τὴν κύρια πλευρὰ τῆς ἀντιθέσεως καὶ  
κατέχει κυρίαρχη θέση.

Ὅμως ἡ θέση κατὰ τῶν πλευρῶν τῆς ἀντιθέσεως δὲν εἶναι  
ἀναιλόωτη — ἡ κύρια πλευρὰ κ' ἡ δευτερεύουσα πλευρὰ τῆς  
ἀντιθέσεως μετατρέπονται ἡ μία στὴν ἄλλη καί, δοκίμως μετα-  
βάλλεται κι' ὁ χαρακτήρας τῶν φαινομένων.

Σὺ ἐξο. σ. 393.

Τὸ ζήτημα δὲν ἐγκτεται μόνο στὸ νὰ καθορίσουμε τὰ  
καθήκοντα πρὸ μᾶς πθεταί, ἀλλὰ ἐπίσης νὰ καθορίσουμε  
καὶ τίς μέθοδους πρὸ τίς ἐκτρέψουν τὴν πραγματοποίησή τους.  
Εἶναι σὰ νάχοιμε νὰ περάσουμε ἐνα κοτάμι' ἐν δὲ λύσουμε  
τὸ πρόβλημα μὲ αὐτὸ τὸ περάσουμε, μὲ πλοῦτο ἢ μὲ γέφυρα.  
εἶναι φυσικὸ δτι δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ περάσουμε. "Ὅ,τι  
κι' ἐν ποῦμε, ἐν δὲ λυθεῖ τὸ πρόβλημα αὐτὸ, θάναι κοφίτες  
φράσεις. Σ' αὐτὸ ἀφορὰ τὰ καθήκοντά μας, δὲν πρόκειται νὰ  
πραγματοποιηθῶν ἐν δὲ λύσουμε τὸ πρόβλημα τῶν μελλόντων.

«Νὰ ἐκλεπούμε τίς συνθήκες ζωῆς τῶν λαϊκῶν μαζῶν  
καὶ νὰ προσέξουμε τίς μέθοδους δουλειᾶς», 127 'Ιανουα-  
ρίου 1944), «Ἐκλογή "Εργών", τόμος 1ος, σ. 150.

Ἄν ὅν ἀπευθύνουμε μιά γενική ἔκκληση, εἶναι ἀδύνατο νὰ κινητοποιήσουμε τίς πλατειές μάζες γιά τήν ἐκπλήρωση ὑπευθυνότητος καθήκοντος. Ἀλλά ἂν οἱ καθοδηγητές περιοριστοῦν σ' αὐτή τή γενική ἔκκληση, δέν ἀσχαληθοῦν προσωπικά, μέ συγκεκριμένο καί ὀλοκληρωμένο τρόπο, σ' ὁρισμένους ὀργανώσεις, μέ τήν ἐκτέλεση τῆς δουλειᾶς γιά τήν ὁποία ἀπευθύναν τήν ἔκκληση — ἔτσι πού νά ὑπάρξει μέ πρώτη ἐπιτυχία, ν' ἀποκτήσουν πείρα γιά νά τήν ἀξιοποιήσουν σ' ἄλλους τομεῖς πού καθοδηγοῦν — δέ θά μπορέσουν νά ἐλέγξουν ἂν ἡ γενική ἔκκληση εἶναι ὀρθή, αὐτε νά πλουτίσουν τό περιεχόμενό της καί τότε ἡ γενική αὐτή ἔκκληση θά κινδυνεύει νά πέσει σπὸ κενό.

Σχετικά μέ τίς μέθοδους καθοδήγησης. (1 Ἰουνίου 1919), Ἐκλογ. Ἔργων, τόμος 9ος, σ. 117.

Κανένας καθοδηγητῆς δέ μπορεί νά ἐξασφαλίσει τή γενική καθοδήγηση τῶν ὀργανώσεων πού τοῖχουν ἐμπιστευτεί, ἂν δέν πάρει ἄμεσα τή συγκεκριμένη πείρα τῆς δουλειᾶς ἀπ' ὁρισμένες ἀπό τίς ὀργανώσεις πού ἐξαρτοῦνται ἀπ' αὐτὸν μέ καθορισμένα ἄτομα καί πάνω σέ καθορισμένα προβλήματα. Τῇ μέθδῳ αὐτῇ πρέπει νά τήν προσθέσουμε πλατειά, ἔτσι πού τὰ καθοδηγητικὰ στελέχη σ' ὅλες τίς βαθμίδες νά τήν ἐφαρμόζουν.

Στὸ ἴδιο, σ. 118.

Σὲ μιά περιστάσῃ, δέν εἶναι δυνατόν νά πραγματοποιηθοῦν ταυτόχρονα πολλὰ κεντρικά καθήκοντα. Σ' ἓνα καθορισμένο χρονικὸ διάστημα μπορεί νά πραγματοποιηθεῖ μόνο ἓνα κεντρικὸ καθήκον καί μερικὰ ἄλλα μικρότερης σημασίας καθήκοντα. Κατὰ συνέπεια, τὸ στέλεχος κοῦχει τήν ἐξέταση



για την περιοχή όφειλε παίρνοντας υπόψη του την άγνοια της ιστορίας της περιοχής και τις συνθήκες που υπάρχουν σ' αυτήν, να θέτει τα διάφορα καθήκοντα στη θέση που τους ανήκει και να μην ενεργεί άμελέτητα παίρνοντας κατά το ένα καθήκον και τότε το άλλο, ανάλογα με το πως «μπαίνουν» από πάνω, φτάνοντας έτσι στη δημιουργία πλήθους «κεντρικών καθήκοντων», καταλήγοντας έτσι στην άταξια και στο κομφούζιο. Οι άνωτερες οργανώσεις δεν πρέπει, από την άλλη μεριά, να θέτουν για ταυτόχρονη εκπλήρωση στις κατώτερες οργανώσεις σειρά ελλοκλήρη από καθήκοντα, χωρίς να γίνεται ιεράρχηση ανάλογα με το βαθμό της σημασίας και του επείγοντος, χωρίς να υποβαθμίζουν τα πιο σημαντικά, γιατί αυτό αποδιοργανώνει τη δουλειά των κατώτερων οργανώσεων και δε μπορούν να επιτύχουν το αποτέλεσμα που υπολογίζανε. Έχειν οπότε αποτέλεσμα μέρος της τάχνης της καθοδήγησης, είναι ότι ο καθοδηγητής πρέπει να παίρνει υπόψη του το σύμπλο της κατάστασης και να καθορίζει τα οχήδια του κάτω από το φως των ιστορικών συνθηκών που υπάρχουν ειδικά στην κάθε περιοχή· να καθορίζει σωστά που καθήκον πρέπει να τίθεται στο κέντρο της θεώρησής για κάθε περίοδο, και να επιδιώκει επίμονα την εφαρμογή των αποφάσεων που πάρθηκαν και την πραγματοποίηση των αποτελεσμάτων που καθορίστηκαν. Αυτό αποτελεί επίσης ένα πρόβλημα μεθόδων καθοδήγησης, και για να μπορούμε να εφαρμόζουμε τις αρχές της σύνθεσης της καθοδήγησης με τις μάζες και το συνδυασμό των γενικών κατευθύνσεων με τη συγκεκριμένη καθοδήγηση, είναι αναγκαίο να πάρουμε σοβαρά υπόψη μας ένα αναφερόμενο παραπάνω.

Στο ίδιο, σ. 121.

Όφείλουν (τα Γραφεία και τα Ύπογραφεία της Κεντρικής Επιτροπής) να διατηρούν στενή επαφή για την πορεία

της δουλειάς, να ανταλλάσσουν την πέτρα και να διαρθρώνουν τα λάθη· δεν πρέπει να περιμένουν πολλούς μήνες, ή ένα εξάμηνο ή ένα χρόνο για να προχωρήσουν σε συσκέψεις ανασκόπησης, σε μια γενική εκτίμηση και σε μια γενική επανόρθωση των λαθών. Η άναμονή θα προξενήσει σοβαρές ζημιές, ενώ θα υποστούν λιγότερες αν τα λάθη διαρθρώνονται στα θαμνό που εμφανίζονται.

«Σχετικά με την πολιτική για τη θωροκτονία και το έμποριο», (37 Φεβρουαρίου 1948), "Εκλογή Β' γκιου, τόμος 4ος, σ. 204.

Να μη περιμένετε, για να τα λύσετε, τα προβλήματα πρό σπουρευόνται και να δημιουργούναι έτσι ποικίλος περιπλοκές. Οι καθοδηγητές πρέπει να μπαίνουν επί κεφαλής του κινήματος και να μην μένουν στην ούρά.

Σημείωση από Βέρντο: «Να συμβάλλουμε στις εθνικές εργασίες» (1955), "Η σοσιαλιστική εξέγερση στην κοινή ζώνη Ισπαίρο, Κινέζικη Έκδοση, τόμος 3ος.

Αυτό που πρέπει να κάνουμε, είναι να δημιουργήσουμε ένα κλίμα υγιούς ενθουσιασμού και ν' αναπτύξουμε μία έντονη, αλλά μέσα σε συνθήκες τάξης, δραστηριότητα.

«Στρατηγικά προβλήματα του επαναστατικού κινήματος στην Κίνα», "Εκλογή Β' γκιου, τόμος 1ος, σ. 211.

## 23. ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗ

Όλοι όσοι κάνουν πρακτική δουλειά πρέπει να κάνουν έρευνα στη θάση. Για εκείνους που ασχολούνται με θεωρητική δουλειά χωρίς να γνωρίζουν την πραγματική κατάσταση, είναι ακόμα πιο άσχετοι να προχωρήσουν σε τέτοιες έρευνες· αν δεν το κάνουν, δε θα μπορέσουν να συνδέσουν τη θεωρία με την πράξη. «Όποιος δεν κάνει έρευνα, δεν έχει το δικαίωμα να μιλάει»· γι' αυτό τον ισχυρισμό, πολλοί νεομαρξιστές να γελάσουν και να δουν σ' αυτόν μια έκδηλωτη «στασιμότητα»· δε μετανοούν· κι ούτε πρόκειται να μετανοήσουν· αν θέλει επιμένει να υποστηρίξει πως όποιος δεν έχει κάνει έρευνα δε μπορεί να ισχυρίζεται πως έχει δικαίωμα να μιλάει. Έπαιρουν πολλοί, από μόλις κατέδουν από την άκρηά τους, ξαλαργιζονται, άπαγγέλλουν λόγους, μοιράζουν σημειώδες βιβλία κι' άριστέρα, κριτικάρουν από, καταδικάζουν εκείνο. Στην πράξη, στους δέκα από τους ανθρώπους αυτούς, κ' οι δέκα άποτυγχάνουν. Γιατί οι λόγοι τους, οι κριτικές τους, που δεν στηρίζονται σε καμιά λεπτομερειακή έρευνα, δεν είναι παρά φλυαρίες. Οι ζημιές που έχει πάθει το κόμμα μας από αυτούς τους «αυτοκρατορικούς άποσταλμένους» είναι άναρίθμητες. Κι' αυτοί οι αυτοκρατορικοί άποσταλμένοι είναι πανταχού παρόντες, άπό καντού μπορεί να τους συναντήσει κανείς. Ό Στάλιν λέει πολύ σωστά πως «ή θεωρία γίνεται χωρίς αντικείμενο αν δεν συνδέεται με την επαναστατική πρακτική». Και θεοποιείται έχει ακόμα μεγαλύτερο βλαίο όταν προσθέτει πως «ή πρακτική γίνεται τυφλή αν ε άρμός της δε φωτίζεται με την επαναστατική θεωρία». Ένας από αυτούς τους τυφλούς πρακτικιστές πούει χωρίς πρακτικές, χωρίς

πρόβλεψη, κανένας δεν μπορεί να κατηγορηθεί για «σταγόν εμπειρισμού».

[Πρόλογος και 'Επίλογος στην "Έκδοση στην Οπαιθρο"  
[Μάρτιος και 'Απρίλιος 1941], 'Εκλογή "Έργων, τόμος  
3ος, σ. 13.

Μετα τέτοια στάσι συνίσταται από γ' αναζητούμε την αλήθεια μέσα από τα γεγονότα. Γεγονότα, είναι όλα τα πράγματα και τα φαινόμενα που υπάρχουν αντικειμενικά αλήθεια, είναι ο έσωτερικός δεσμός αυτών των πραγμάτων και φαινομένων, δηλαδή οι νόμοι που τα διέκουν έρουνω σημαίνει μελετώ. Όφειλουμε να ξεκινήμε από την πραγματική κατάσταση στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας, της εξουσίας, της περιοχής και της περιφέρειας, να θγάζουμε, για να κατευθύνουμε τη δράση μας, τους νόμους που υπάρχουν αντικειμενικά κι' όχι νόμους που υπάρχουν στην φαντασία μας, δηλαδή να βρίσκουμε τον έσωτερικό δεσμό, των γεγονότων και διαδραματίζονται γύρω μας. Γι' αυτό, έφειλουμε, στηριζόμενοι όχι στις υποκειμενικές μας ιδέες, σε παραδικτές παρορμήσεις ή στις διδασκαλίες γνώσεις, αλλά στα γεγονότα που υπάρχουν αντικειμενικά, να μελετήμε λεπτομερειακά το ύλικο αυτό και, στο φως των γενικών αρχών του μαρξισμού λενινισμού, να ηγάζουμε όρθο συμπεράσματα.

«Να θαυμάσουμε τον τρόπο της μελέτης μας» (Μάρτος 1941), 'Εκλογή "Έργων τόμος 3ος, σ. 22 - 23.

Πολλοί σύντροφοι του Κόμματος έχουν άκμας 1942 πολύ κακό στην δουλειά, διαμετρικά αντίθετο με το ίδιο το πνεύμα του μαρξισμού - λενινισμού' τους έρέσει να «κυνήγουν» πούλη με κλειστά μάτια και να «φαρμάκουν» στα τυφλά' αντιμετώπιζον τα προβλήματα επιπόλαια και χοντροκομμένα, κομπάρ-

ρημονούν και αντικειμενούνται με το να παραθέτουν αποσπασματικές γνώσεις. Ο Μάρξ, ο Ένγκελς, ο Λένιν κι' ο Στάλιν μας διδάσκουν να μελετούμε σοβαρά την αντικειμενική κατάσταση και να ξεκινάμε όχι από τις υποκειμενικές ελπίδες κι' επιθυμίες αλλά από τα αντικειμενικά γεγονότα. Παρ' όλ' αυτά, πολλοί σύντροφοί μας ένεργον έντελώς αντίθετα μ' αυτή την άληθεια.

Στό 18ο, σ. 18.

Δέ μπορείτε να λύσετε ένα πρόβλημα; Πολύ καλά! πληρορηθείτε το πώς έμφανίζεται σήμερα και το ιστορικό του. "Όταν ή έρευνά σας, θα σάς επιτρέψει ν' αποσαφήνισετε όλα αυτά, τότε θα ξέρετε πώς να το λύσετε.

Τα συμπεράσματα εξάγονται στο τέλος της έρευνας κι' όχι στην αρχή της. Μόνο οι άνθρωποι είτε ε καθέννας χωριστά ή μ' άλλους μαζί, διακρίνονται στο μυαλό τους, χωρίς να κάνουν καμιά έρευνα, εθρίσκουν μια λύση, αποκαλύπτουν μια ιδέα». Είναι φανερό πώς καμιά άποστολεσματοειχ λύση, καμιά καλή ιδέα δε μπορεί να όγει κατ' αυτό τον τρόπο.

•Ένάτις στη βιβλιοθήκη, (Μάιος 1930), σ. 2.

Η έρευνα μπορεί να περιόληθεί με μία μακρόχρονη κυοφορία κι' ή λύση ενός προβλήματος με την ήμέρα της γέννησης. Το να έρευνάς ένα πρόβλημα, είναι σά να το λύνεις.

Στό 18ο, σ. 3.

Όφείλουμε να προχωρούμε σε συστηματικές και λεπτομερείες έρευνες κι' αναζητήσεις του περιβάλλοντός μας, εφαρμόζοντας τη μαρξιστική - λενινιστική θεωρία και μέθοδο.

Στή δουλειά μας, δεν αρκεί μόνο ο εγθουσιασμός μας, αλλά χρειάζεται, όπως λέει ο Στάλιν να συνδυάζουμε την επαναστατική εξέταση με το πρακτικό κριτήριο.

«Να θαυμάσουμε τον τρόπο της μελέτης μας» (Μάρξ 1941) 'Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 22.

Η μοναδική μέθοδος που επιτρέπει να γνωρίσουμε μια κατάσταση, είναι: να έρευνούμε την κοινωνία, τη ζωντανή πραγματικότητα των κοινωνικών τάξεων. Αυτόι που επιφορτίζονται: με καθοδηγητική δουλειά πρέπει ν' απασχολήσουν ακολουθώντας ένα καθορισμένο σχέδιο, σε μερικές πόλεις, μερικά χωριά, με λεπτομερειακές έρευνες, εφαρμόζοντας τη θεμελιώδη μαρξιστική ανάλυση, δηλαδή τη μέθοδο της ταξικής ανάλυσης αυτή είναι η βασική μέθοδος για να γνωρίσουμε μια κατάσταση.

«Πρόλογος και επίλογος στην Έρευνα στην Οικονομία» (Μάρξ και Ένγκελς 1941), 'Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 3.

Μια συνεδρίαση - έρευνα δεν χρειάζεται να είναι πολυάριθμη: αρκούν τρία με πέντε άτομα, το πολύ έπτα με οκτώ. Σε κάθε συνεδρίαση, πρέπει να εξασφαλίζεται ο αναγκαίος χρόνος, να υπάρχει ένα προετοιμασμένο ερωτηματολόγιο, να θέτουμε τις ερωτήσεις και να σημειώνουμε τις απαντήσεις και να ξαναγούμε τη συζήτηση μ' όλους συμμετέχουν στη συνεδρίαση. Η έρευνα θ' αποβεί ζωερπη ή δε θα δώσει καλά αποτελέσματα, αν δεν υπάρχει: φιλογερός ενθουσιασμός, από μέρους μας, ή διάθεση να στραφούμε προς τη βάση, ή θέψη της γνώσης, αν δεν έχουμε την παλληκαριά να τακτίσουμε την υπεροψία μας και να δεχτούμε να γίνουμε μαθητές.

Στο έργο, σ. 12.

Ἡ ὀρθή διάταξη τῶν δυνάμεων ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ὀρθή ἀπόφασι τοῦ διοικητοῦ, κ' ἡ τελευταία, ἀπὸ τὴν ὀρθή ἐκτίμησιν τῆς κατάστασης. Ἐκτίμησις καὶ στήριξις ἀπαραιτήτως πᾶν καὶ σὲ μιᾷ λεπτομερειακῇ ἀναγνώρισιν, τῆς ὁποίας τὰ στοιχεία ἔχουν περᾶσι ἀπὸ τὸ κοσμίωμα μιᾶς συστηματικῆς ἐπεξεργασίας. Ὁ διοικητὴς χρησιμοποιοῖ βλα τὰ δυνατὰ κα' ἐπαγωγικὰ μέσα πληροφοριῶν<sup>1</sup> σταθμίζει τίς πληροφορίες καὶ συλλέχτηκαν ἀπὸ τὸν ἑχθρό, ἀπορρίπτοντας τὸ ἄχρηστο γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ σπέρμα, περᾶγοντας αὐτὸ πρὸς τὸ ψεύτικο γιὰ νὰ φυλάξῃ αὐτὸ πρὸς τὸ ἀληθινόν, προχειριόμενος ἀπὸ τὸν σ' ἄλλο, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ πρὸς ἐσωτερικόν, ὁστὲρα παίρνοντας ὑπόψιν τοῦ τίς δικῆς τοῦ συνθήκης, κάνει μετὰ μελέτη σὲ συνδιασπῆ μετ' τὴν κατάσταση τῶν δύο πλευρῶν καὶ τίς ἀμοιβαίους σχέσεις<sup>2</sup> τότε διαμορφώνει τὴν κρίσιν του, παίρνει τὴν ἀπόφασίν του καὶ καταστρώνει τὰ σχέδια του. Αὐτὸ εἶναι: ἐλόκληρον τὸ πρῶτον τῆς γνώσεως μιᾶς κατάστασης τὸ ὅτι οἱ διατρέχει ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς πρὶν διαμορφώσῃ: ἕνα στρατηγικὸ σχέδιον. τὸ σχέδιον μιᾶς ἐκτελεστῆας, μιᾶς μάχης.

<sup>1</sup> Ἰστορικὰ προβλήματα τοῦ ἐπαναστατικοῦ πολέμου σελ. 114, 146, 147, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

## 24. ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΗ

‘Ακόμα κι’ αν η δουλειά μας παρουσιάζει τις μεγάλες επιτυχίες, δεν έχουμε καμιά δικαιολογία να κοιμηθούμε γι’ αυτό. ‘Ο περὶ πρὸς τοὺς ἐνὺ δ’ ἀλλοτρίους πιστοῦμεν’ εἰς κρατήσομεν γὰρ πάντα σὺ μὲν ἡμῶν αὐτὴ τὴν ἀλήθειαν.

«Εκκατάφρασις Λόγου πρὸ τοῦ συνέδριου τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας» (15 Σεπτεμβρίου 1956).

Μετά τὴ νίκη μπορεῖ νὰ ἀμφισβητοῦν, μέσα στὸ Κόμμα ὁρισμένες πνευματικὲς καταστάσεις: ἡ ἀλαζονεία, ἡ φιλοδοξία νὰ λογοκριζοῦνται οἱ σύντροφοι σὰν ἄνθρωποι μὲ ἄδικα, ἡ ἀδράνεια κ’ ἡ ἀπέχθεια νὰ προχωρήσουν πρὸς τὰ ἔμπροσθ, ἡ ἀναζήτηση τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς κ’ ἡ ἀρνηση νὰ ξανακάνουν δύσκολη ζωή. Μὲ τὴ νίκη, ὁ λαὸς, θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖ κι’ οἱ ποταὶ θάβρουν πρὸς τὸ μέρος μας γιὰ νὰ μᾶς κατακλύσουν. ‘Ο ἔχθρὸς δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς νικήσει μὲ τὴ δύναμιν τῶν βολῶν’ αὐτὸ ἀποδείχτηκε. ‘Ὅσοπο οἱ κατακλείες τῶν ἀσπλιν μποροῦν νὰ κατακτήσουν τίς ἀδύνατες βελήσεις αὐτῶν πεῶναι στις γραμμές μας. Μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν καμμουνιστὲς πού ὁ ἔνοπλος ἐχθρὸς δὲ μπόρεσε νὰ τοὺς νικήσει, πού φέρονταν μπροστὰ στὸν ἐχθρὸ σὰν ἥρωες ἀξιοὶ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ, πού ἀνέκλεισε ν’ ἀντισταθῶν στίς, τυλιγμένες μὲ ζάχαρη, ἐθίδες θὰ πέσουν κάτω ἀπ’ αὐτὲς τίς ἐθίδες. ‘Οφείλουμε ν’ ἀποτρέψουμε μὲ τέτοια κατάσταση πραγμάτων.

«Εισήγηση ἀπὸ ἀέταρη ‘Ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς ‘Εκπαιδεύσεως πρὸ ἐκλέγτης πρὸ τοῦ συνέδριου τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, 16 Μαρτίου 1959», ‘Εκλογή ‘Εργατικῆς τάξεως, σ. 874.



Πολλά πράγματα μπορούν να γίνουν φορτία, βάρη, αν έμεις προσηλωθούμε σ' αυτά, τυφλά, κι' άσυναίσθητα. "Ας πάρουμε μερικά παραδείγματα. "Αν έχετε κάνει λάθη, μπορεί να κυριαρχεί πάνω σας ή άπελπισία και ν' άποκαρδιφώσετε: Αν δέν έχετε κάνει λάθη, μπορεί να πιστεύετε πως ό έκτος σας είναι σπουδαίος και να γίνεται άλαζονικός. Η άποτυχία στη δουλειά μπορεί να οδηγήσει στον πεσοικισμό και στην κατάπτωση, ενώ ή έπιτυχία μπορεί να οδηγήσει στην άλαζονεία και στην έπαρση. Οι σύντροφοι που δέν έχουν παρά μία μικρή πέτρα μπορεί ν' άποφύγουν από τό γεγανός αυτό τις εθόνες, ενώ οι καλλιμαχες μπορεί να νομίσουν ότι είναι αλλόθρητα εξαιτίας της μακρόχρονης ιστορίας τους. Οι σύντροφοι, εργάτες και άγρότες μπορεί να υπερηφανεύονται για την ταξική τους προέλευση και να βλέπουν άφ' ύψηλου τούς θανατούμενους, ενώ οι θανατούμενοι μπορεί να υπερηφανεύονται για τις γνώσεις τους και να περιφρονούν τούς εργάτες και άγρότες. Ειδικές γνώσεις όποιουδήποτε είδους μπορούν να κάνουν κάποιον άλαζονικά έτσι που να περιφρονεί τούς άλλους. "Ακόμα κ' ή ηλικία μπορεί να γίνει πηγή ματαιοδοξίας. Οι νέες εξαιτίας της έξυμνάδας τους και της έκανότητάς τους να περιφρονούν τούς γέροντες, ενώ οι γέροι εξαιτίας της πλούσιας πείρας τους, να περιφρονούν τούς νέους. "Όλα αυτά τά πράγματα μπορούν να γίνουν φορτία, βάρη αν δέν τά κατανοήσουμε με τή συνειδητή κριτική.

-Η μελέτη μας και ή τρέχουσα κατάσταση, (12 "Απριλίου 1944), "Εκλογή "Εργων. τόμος Βας, σ. 172.

"Ορισμένοι σύντροφοι που δουλεύουν στο στρατό έγιναν άλαζονικοί και συμπεριφέρονται με άυταρχικό τρόπο στους στρατιώτες, στο λαό, στην κυβέρνηση και στο Κόμμα. Θεωρούν όπεκύνους για όλα τά κακά, τούς συντρόφους που δουλεύουν σε τοπική κλίμακα" βσαν άφορα τόν έαυτό τους, θεου-

ρούν ότι είναι άφορμάδικα. Δέ βλέπουν παρά τις άπιτυχίες τους κ' είναι τυφλοί για τις άπαιτυχίες τους. Δέν άγαπούν παρά τά έγκλήματα και δέ μπορούν νά υποφέρουν την παραι-  
κρότερη κριτική... ό στρατός πρέπει ν' άσχοιγεί με σοβαρό τρόπο για νά καταπνίξει αυτός τις άρρώστιες.

«Όργανωθετε!» (39 Νοεμβρίου 1942), 'Εκλογή 'Ερ-  
των, τόμος 3ος, σ. 159.

Μιά σκληρή δουλειά είναι σάν ένα φορτίο τοποθετημένο μπροστά μας, πού μάς καλεί νά τό φορτωθούμε στους ώμους μας. Άλλα φορτία είναι έλαφρά, άλλα είναι βαριά. Υπέρχουν άνθρωποι, πού, έπειδή προτιμούν τά έλαφρά έάρη άπό τά βαριά, διαλέγουν τά έλαφρά και άφήνουν τά βαριά στους άλλους. Αυτό ή δέν είναι καλή σάση. Άλλοι σύντροφοι φέρνουν διαφορετικά άφήνουν τις άγέσεις στους άλλους και κοιβαίνον-  
οί έβρι τα βαριά φορτία' είναι οί πρώτοι πού υπομένουν τις δοκιμασίες κ' οί τελευταίοι πού χάνονται την καλοπέραση. Αυτόι είναι καλοί σύντροφοι. Όφείλουμε νάχουμε σάν παρά-  
δειγμα τό κομμουνιστικό τους πνεύμα.

«Σχετικά με τις δεσπραγματέσεις του Τσαγκίνγκ» (17  
Οκτωβρίου 1942), 'Εκλογή 'Εργων, τόμος 3ος, σ. 68.

Δέ σπαγγίζουν οί άνθρωποι πού δέν τους διακρίνει τό συνεί-  
σθημα της εύθύνης άπέναντι στη δουλειά, διαλέγουν τά εύκο-  
λα καθήκοντα κι' άποφεύγουν τις κοπιαστικές δουλειές, αφή-  
νοντας σ' άλλους τά πιο βαριά φορτία κι' αναλαμβάνοντας  
αυτοί τά πιο έλαφρά. Για κάθε πράγμα σέφερονται πρώτ' άπ'  
ελα τόν εαυτό τους κ' ύστερα τους άλλους. Μόλις καταβάλουν  
κάποια μικρή προσπάθεια την παραισιάζουν σάν κατόρθωμα,  
φωγάζοντας πώς αυτό δι' ήθε μπορούσαν νά τό καταφέρουν οί  
άλλοι, και περιέγε τον καιρό τους κοιπαρρηγιονώντας. Δέν

διαπνέονται από θερμή αγάπη για τους συντρόφους τους, για το λαό είναι ψυχροί, αδιάφοροι, χωρίς αισθήματα. Πραγματικά, οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι κομμουνιστές, ή δέ μπορεί να θεωρηθούν σαν αληθινοί κομμουνιστές.

«2η μνήμη του Νόρμαν Θάπτον» (21 Δεκεμβρίου 1900).  
«Εκλογή Έργων, τόμος 2ος, σ. 337 - 338.

Έκείνοι που κατέχονται από αυτό το πνεύμα «άνεξαρτησίας», συνήθως βλέπουν τα πράγματα από την άποψη του ατόμου που το θέτουν πάνω απ' όλα και συχνά αντιμετωπίζουν εσφαλμένα τις σχέσεις ανάμεσα στο άτομο - μέλος του κόμματος και στο μέλος. Στα λόγια επιδείχνουν μεγάλο σεβασμό για το κόμμα, αλλά στην πραγματικότητα βάζουν τον εαυτό τους στην πρώτη γραμμή και το κόμμα στη δεύτερη. Ο σύντροφος Λιού Σάο - σι υπογράμμισε κάποτε ότι όρκοιμένοι άνθρωποι έχουν πολύ μακριά και επιδέξια χέρια για να ενεργούν πάντοτε προς όφελός τους, χωρίς να λογαριάζουν καθόλου τα συμφέροντα των άλλων κι' ελαφχέρη του κόμματος. «Αυτό το δικό μου είναι δικό μου και το δικό σου είναι δικό μου» (γέλια). Γιατί το κάνουν όλ' αυτά; Έπιζητούν τη φήμη, τη θέση και θέλουν να τους δοξάζουν. Όταν τους άνατελλει μία όμορφη σκηνή δουλειάς, εκδηλώνουν άμέσως το ένστικτο ανταγωνιστικό τους πνεύμα. Φέρονται μ' εμένας ο' αυτούς, κακομεταχειρίζονται τους άλλους, καταφεύγουν στις καυχησκολογίες, στις κολακείες, στον προεταίρισμό ανθρώπων, μπαζοντας έτσι στο κομμουνιστικό κόμμα τα χαμαριτή χαρακτηριστικά των άσπικων πολιτικών κομμάτων. Οι άνθρωποι αυτοί είναι θύματα της ανεντιμότητάς τους. Θεωρώ, πως οφείλουμε να μπιστώ τρέτοι και εύθείς στη στάση μας απέναντι στους άλλους μέσα στη δουλειά μας, γιατί χωρίς την τιμότητα και την εδούτητα δέ μπορούμε να κάνουμε τίποτα στον κόσμο.

«Να θέλουμε το σπύλ δουλειάς του Κόμματος», (1 Φεβρουαρίου 1942), «Εκλογή Έργων, τόμος 2ος, σ. 44.

Οι κομμουνιστές πρέπει να καταλάβουν πώς είναι άπαράιτητο να υποτάσσουν τα μερικά συμφέροντα στο συνολικά συμφέροντα. "Αν μια πρόταση είναι σωστή από την άποψη του μέρους, αλλά δεν είναι από την άποψη του συνόλου αρνείσαστε να υποτάξετε το μέρος στο σύνολο.

Αυτό σημαίνει να υποτασσόμαστε στο σύνολο, στο γενικό συμφέρον. Αλλά πρέπει να δούμε και την αντίθετη περίπτωση: αν μια πρόταση εξυπηρετεί το σύνολο αλλά δεν εξυπηρετεί το μέρος, πρέπει επίσης να υποτάξουμε το μέρος στο όλον. Αυτό σημαίνει πώς πρέπει να αντιμετωπίζουμε την κατάσταση συνολικά.

•Ο ρόλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στον έθνικ πόλεμο, (Οκτώβριος 1936) Έκλογη Έργων, τόμος 2ος, σ. 201.

•Η τάση των απολαύσεων. Στην Κόκκινη Στρατιά υπάρχουν επίσης πολλοί που ο ατομικισμός τους εκδηλώνεται στην τάση των απολαύσεων. Θέλουν πάντοτε οι δυνάμεις να καταπονηθούν προς τις μεγάλες πόλεις, όχι για τη δουλειά αλλά για τις απολαύσεις. Κυρίως, αποστρέφονται τη δουλειά στις κόκκινες περιοχές, όπου η ζωή είναι δύσκολη.

•Για την καταπολέμηση των φεαχλμένων αντιλήψεων στο Κόμμα (Δεκέμβριος 1939), Έκλογη Έργων, τόμος 1ος, σ. 119.

Πρέπει να θυγανιστούμε ενάντια στις παρτικουλαριστικές τάσεις που συνίστανται στο να στρέφουμε την προσοχή μας στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του τομέα δουλειάς μας και να παραμελούμε τα συμφέροντα των άλλων τομέων δουλειάς. Αυτοί που παραμένουν άδικαφοροι μπροστά στις δυσκολίες των άλλων, που αποκρύβουν τις αιτήσεις τους για απο-

στολή στελεχών ή που τούς στέλνουν τούς χειρότερους «ήπει-  
ρίωντας τὸ γεωπολιτικὸ στρατόπεδον σὲν τὸν ὑπόνομό τοις», τοὺ  
ἀδιαφοροῦν τελείως γιὰ τίς ἄλλες μονάδες, ὀργανώσεις, το-  
μεῖς, εἶναι παρτικουλαριστές. Ἐχουν χάσει ὁλοκληρωτικὰ  
τὸ κομμουνιστικὸ πνεῦμα. Ἡ ἀρνησὶς τοις καὶ ὑπολογίζουσι τὸ  
συμφέροντα τοῦ συνόλου, ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἀδιαφορία τοις γιὰ  
τὴς ἄλλες μονάδες, ὀργανώσεις, τομεῖς κ.λ.π. αὐτὰ εἶναι τὰ  
χαρακτηριστὰ τοις. Πρέπει καὶ ἐνισχύσουμε τὴν διαπαιδαγω-  
γήσιν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν γιὰ καὶ τοις κάνουμε καὶ κατα-  
λάβουσι πῶς πρόκειται γιὰ σεκταριστικὰ τάσεις, καὶ ἂν ἀφε-  
θοῦν ν' ἀνεπτυχθοῦν, θὰ ὑπάρχει κίνδυνος καὶ γίνουσι πολὺ  
ἐπικίνδυνες.

•Νὰ βελτιώσουμε τὸ σὺλ δουλειᾶς τοῦ Εὐρύματος• (1  
Φεβρουαρίου 1962), Ἑκλογὴ Ἑργου, τόμος Βος, σ. 18.

Ὁ φιλελευθερισμὸς ἐκδηλώνεται μὲ διάφορους τρόπους.  
Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ξέρομε καλά πῶς τὸ πρόσωπο ποῖχει  
σχέσιν μὲ κάποιον ζήτημα ἔχει λάθος, ἐπειθεῖ εἶναι παλιὸς  
γνωστός: σχολαστικὸς, συμμαθητής, ἐπιστήθιος φίλος, κάποιος  
καὶ ἀγαποῦμε, παλιὸς συνάδελφος ἢ παλιὸς καθοδηγούμενός  
μας, θὲ διαφωνοῦμε μαζί του στὴν θέση τῶν ἀρχῶν ἀλλὰ ἀφι-  
νοῦμε τὰ πράγματα καὶ περνᾶνε χωρὶς καὶ δίνουμε στήριγμα  
γιὰ νὰχοῦμε τὴν ψυχὴν μας καὶ τὴν φιλία του. Ἡ πιάνουμε  
τὸ ζήτημα ἀπὸ τὸ γιὰ καὶ πετύχομε γύρω μας τὴν ἁρμονία.  
Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καὶ εὐλόγουμε τὴν ὀργάνωσιν ὅπως καὶ  
τὸ συγκεκριμένο ἄτομο. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος τύπος.

Νὰ παραδινόμαστε στὴν ἀνεύθυνη κριτικὴ ἰδιωτικῆς χω-  
ρὶς καὶ κάνουμε τίς θετικὰς μας προτάσεις στὴν ὀργάνωσιν. Νὰ  
μὴ λέμε τίποτε μπροστὰ στούς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ τοις καὶ τοῦτο  
μπολεῖτομε πῶς ἀπὸ τὴν πλάτη τοις: ἢ καὶ μὴ λέμε τίποτε  
σὲ μὴ συγκέντρωση ἀλλὰ καὶ καυτομασελεύουμε μετὰ. Νὰ μὴν  
ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς συλλογικῆς ζωῆς ἀλλὰ μόνο

για την αδιάρθρωτη αυτοπεπαιδευση. Αυτός είναι ο δεύτερος τύπος.

Πράγματα που δεν είναι προσωπικά να τα φυλάμε για τον εαυτό μας να λέμε εσαυτο βολικά λιγότερα για πράγματα που ξέρουμε καλά πώς κάνουμε λάθος να προσέχουμε να φυλάμε τον εαυτό μας και να νοιαζόμαστε μόνο ν' αποφεύγουμε τις επιπλοκές. Αυτός είναι ο τρίτος τύπος.

Να μην εφαρμόζουμε τις διαταγές και να δάζουμε τις προοπτικές μας απόψεις πάνω απ' όλα. Ν' απαιτούμε ειδική μεταχείριση από την οργάνωση και ν' απορρίπτουμε την περίθαρξη σ' αυτήν. Αυτός είναι ο τέταρτος τύπος.

Να χρησιμοποιούμε τις συζητήσεις ενάντια σε λαθεμένες απόψεις όχι προς το συμφέρον της σφερόωσης των γραμμών μας, της προόδου και της βελτίωσης της δουλειάς, αλλά προς χάρη της προσωπικής επίθεσης, του ξεσπάσματος των νεύρων μας, της έκφρασης του προσωπικού μας καμπόνου ή της ανασήτασης μιας αντιπαρόθεσης. Αυτός είναι ο πέμπτος τύπος.

Να μην συζητάμε τις λαθεμένες απόψεις μόλις τις ακούσουμε κι' ακόμα να μην αναφέρουμε αντιπεπαιδευτικούς απόψεις μόλις τις μαθαίνουμε αλλά να τις ανεχόμαστε ήρεμα σά να μην έγινε τίποτα. Αυτός είναι ο έκτος τύπος.

Να μη χρησιμοποιούμε την προπαγάνδα και την κίνηση των ιδεών, να μη μιλάμε και να μη κάνουμε έρευνες κι' αναζητήσεις, ανήμεσα στις μάζες, αλλά να τις αφήνουμε μόνες τους, χωρίς να ενδιαφερόμαστε για την εδύχια τους και την δυστυχία τους, να ξεχνάμε πώς είμαστε Κομμουνιστές και να συμπεριφερόμαστε σαν ένας Κομμουνιστής να είναι ένα κοινό πρόσωπο. Αυτός είναι ο έβδομος τύπος.

Να μην αίσθανόμαστε αγανάκτηση για πράξεις επιζημίες για το συμφέρον των μαζών, να μην αποτρέπουμε ή να μη σταματάμε αυτόν που είναι υπεύθυνος γι' αυτές τις πράξεις και να τον αποκλήτουμε, αλλά να τον αφήνουμε να συνεχίζει. Αυτός είναι ο ογδόος τύπος.

Να δουλεύουμε με μισή καρδιά χωρίς καθορισμένο σχέδιο

ἢ κατεύθυνση· νὰ δουλεύουμε ἀπρόθυμα καὶ ν' ἀπείνουμε τὰ πράγματα νὰ παραπαίουν: «ἀκόμα μὰ μέρα πέρασε». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἔνστος τύπος.

Νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας σὰν νάχει ἐπιτελέσει πολλὸ ἀξιόλογος ὑπηρεσίης καὶ νὰ παίρνουμε τὸν ἄδρα τοῦ βετεράνου· νάμιαστε ἀνίκαναι νὰ κάνουμε μερῶς πράγματα καὶ ὅμως νὰ περιφρονοῦμε μικρότερα καὶ ὑπόκοντα· νάμιαστε ἡμεῖς στὴ δουλειᾷ καὶ χαλαροὶ στὴ μελέτη. Αὐτὸς εἶναι ὁ δέκατος τύπος.

Νὰ ξέροουμε νὰ λάβῃ μας, ὅμως νὰ μὴν κάνουμε καμὴν προσπάθεια νὰ τὰ διορθώσουμε καὶ νὰ υἱοθετοῦμε φιλελευθέρη πτώση στὸν ἑαυτὸ μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐνδέκατος τύπος.

«Ἐπιστὸν τοῦ Φιλελευθερισμοῦ», [7 Σεπτεμβρίου 1937],

Ἑκδόσις "Ἑργων, τόμος 2ος, σ. 81 - 82.

Στις ἐπαναστατικὰς ὁργανώσεις ὁ φιλελευθερισμὸς εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιζήμιος. Εἶναι μὰ διαθροπικὴ οὐσία πού κατα-  
λάει τὴν ἐνότητα, ὁικονομεῖ τὴν συνοχὴ τῶν γραμμῶν μας, εἰσάγει τὴν ἀδράνεια καὶ δημιουργεῖ διχόνοια. Ἀπιοστερεῖ  
τις ἐπαναστατικὰς τάξεις ἀπὸ τὴ συμπαγὴ ὁργάνωσιν, καὶ τὴν αὐστηρὴν πειθαρχίαν· παρεμποδίζει τὴν πλήρη ἐφαρμογὴ τῆς  
πολιτικῆς καὶ ἀπομονώνει τις ὁργανώσεις τοῦ κόμματος ἀπὸ  
τις μάζας ποῦναι κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν του. Εἶναι μὰ ἐξαι-  
ρητικὰ κακὴ τάση.

Στὸ 1910, σ. 32.

Οἱ φιλελευθεροὶ, βλέπουν τις ἀρχὰς τοῦ Μαρξισμοῦ σὰν ἀφηρημένα δόγματα. Ἐγκρίνουν τὸν Μαρξισμόν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὸν κάνουν πράξιν ἢ νὰ τὸν κάνουν πράξιν ὁλο-  
κληρωτικῶς εἶναι διατεθειμένοι ν' ἀντικαταστήσουν τὸν φιλε-  
λευθερισμὸν τοὺς μὲ τὸ Μαρξισμόν. Τέτοιοι ἄνθρωποι ἔχουν τὸ

Μαρξισμό αλλά έχουν και τόν φιλελευθερισμό· εφαρμόζουν τὸ Μαρξισμὸ γιὰ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ τὸν φιλελευθερισμὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Στὶς ἀποσκευές τους κοιθαίνουν καὶ τὸν ἑνα καὶ τὸν ἄλλο καὶ γιὰ τὸν καθένα βρίσκουν τὸν τρόπο νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο βουλεύει τὸ μυαλὸ ἀρισμένων ἀνθρώπων.

Στὸ ῥθεο. σ. 83.

Τὸ λαϊκὸ κράτος προστατεύει τὸ λαὸ. Μονάχα θὰν διαθέτε: ὁ λαὸς, ἕνα τέτοιο κράτος θὰ μπορέσει νὰ διαπαιδαγεύγηθῃ καὶ ν' ἀλλάξῃ, σὲ πανεθνικὴ κλίμακα, καὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ ὅλων, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν ἀντιδραστικῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ\* (ἐπιρροὴ πολὺ μεγάλη ἀκόμα καὶ τῇ στιγμῇ αὐτῇ, πού ὑπάρχει ἀπὸ πέρα πολλὸν καιρὸ καὶ πού δὲ μπορεῖ νὰ ἐξελιχθεῖ γρήγορα), ν' ἀπορρίψει τίς ὀλίσθριες συνήθειες καὶ ἰδέες πού ἀπόχτησε στὴν παλιὰ κοινωνία, νὰ μὴν ἀφῇ νὰ παρουσιάζῃ σὲ μιὰ λαθεμένη κατεύθυνση ἀπὸ τὴν ἐχθρὴ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία του πρὸς τὴν σοσιαλιστικὴ καὶ κομμουνιστικὴ κοινωνία.

\* Ἡ δημοκρατικὴ δικτατορία τοῦ λαοῦ. (30 Ἰουνίου 1919), Ἐκλογὴ Ἐργαίῳ, τόμος δὲς, σ. 418.

Δὲν εἶναι δύσκολο γιὰ ἕνα ἀνθρώπο νὰ κάνει μερικὲς καλὲς πράξεις· αὐτὸ πού εἶναι δύσκολο, εἶναι νὰ ἐνεργεῖ καλὰ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, χωρὶς ποτὲ νὰ κάνει κακὸ. Νὰ διεξάγῃς ἕνα σκληρὸ ἀγῶνα πού χρειάζεται πολλὰς ὀκασιές, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ θράδυ καὶ ἀπὸ τὸ θράδυ ὡς τὸ πρωί, καὶ πάντοτε πρὸς τὸ συμφέρον τῶν πλατειῶν μαζῶν, τῆς νολακίας καὶ τῆς ἐπανόστασης· δὲν ὑπάρχει τίποτα πιο δύσκολότερο ἀπ' αὐτό.

\* Συγχροτήθῃ σὲ αὐτόματο Βοὸ Γιοῦ· πᾶντα μὲ τὴν ἐντολήν τοῦ Βῶ κράτος τοῦ. (15 Ἰανουαρίου 1940).



## 25. Η ΕΝΟΤΗΤΑ

Ἡ ἐνοποίηση τῆς χώρας μας, ἡ ἐνότητα τοῦ λαοῦ μας κ' ἡ ἐνότητα ὅλων τῶν ἐθνικῶν μας εἶναι οἱ βασικὲς ἐγγυήσεις τῆς σύγκυρης νίκης τῆς ἀπόθεσής μας.

• Γιὰ τὴν ὁρμή λουπ τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸ λαό,  
(27 Φεβρουαρίου 1967), "Ἐλευθερία", σ. 1 - 2.

Μονάχα μὲ τὴν ἐνότητα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος θὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐνότητα ὅλης τῆς τάξης κ' ὅλου τοῦ ἔθνους· μονάχα μὲ τὴν ἐνότητα ὅλης τῆς τάξης κ' ὅλου τοῦ ἔθνους θὰ καταλυθεῖ ὁ ἐχθρὸς καὶ θὰ ἀπελευθρωθεῖ τὸ καθεῖναι τῆς ἀνεκτῆς ἀνταρκατικῆς ἐπικράτειάς μας.

• Ν' αγωνιστοῦμε γὰρ νὰ κρατήσουμε τὰ ἐκτεταμμένα τῶν μαζῶν μέσα στὸ ἐνισχυτὸ ἐθνικὸ ἀντίτακτικὸ μέτωπο, (7 Μαΐου 1967), "Ἐλευθερία" Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 292.

Νὰ συσπειρώσουμε ὅλες τὲς δυνάμεις τοῦ Κόμματος μας, πᾶνι στὴ δόξη τῶν ἀρχῶν τῆς ὁργάνωσης καὶ τῆς πεπιθαρχίας τοῦ δημοκρατικοῦ συγκεντρωτισμοῦ. Ὑπεβλήσαμε νὰ πραγματοποιήσουμε τὴν ἐνότητα μ' ὅλους τοὺς συντρόφους ἀποιοθεήσατε κί· διὸ εἶναι αὐτοί, μὲ τὸν δρόμο τῆς τήρησης τοῦ προγράμματος, τοῦ ἀποστατικῶ καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κόμματος.

• Γιὰ τὴν ἀνδάνηση Συνασπισμοῦ (24 Ἀπριλίου 1945), "Ἐλευθερία" Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 317.

Τὸ 1942, συγκεκριμενοποιήσαμε αὐτὸ τὸ δημοκρατικό τρόπο ἐκτίμησης τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸ λαὸ καὶ τὸ σύνθημα: «Δυσπείρωση κριτική - δυσπείρωση». Ἄν θελήσουμε νὰ ἐκφραστούμε μ' ἕναν τρόπο πιὸ πλήρη, αὐτὸ σημαίνει: ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἐκτίμηση τῆς δυσπείρωσης, νὰ ἐκτιμήσουμε μὲ τὴν κριτικὴ καὶ τὴν πάλιν τὴ λύση τῶν ἀντιθέσεων καὶ νὰ φτάσουμε ἀκριβῶς ἀπ' ἐκεῖ σὲ μιὰ καινούργια - δυσπείρωτη στηρεγμένη, σὲ μιὰ νέα εἴση. Ὅπως ἀποδείχνει ἡ πείρα μας, αὕτη ἔχει μιὰ σαφὴ μέθοδος γιὰ τὴν ἐκτίμηση τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸ λαό.

•Πὲ τὴν ἐκτὴ λύση τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸ λαό, (27 Φεβρουαρίου 1907), ἔκδοσις, τόμος, σ. 12.

Αὐτὸς ὁ στρατὸς (ὁ δικός μας) ἐξασφάλισε μιὰ σημαντική συνοχή στὲς ἐσωτερικὲς του σχέσεις θπως καὶ στὲς ἐξωτερικὲς του σχέσεις. Ἐτε πρόκειται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στρατοῦ, γιὰ τίς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς στρατιῶτες, ἀνάμεσα στοὺς ἀνώτερους καὶ κατώτερους κα' ἀνάμεσα στὴν κυρίως στρατιωτικὴ δουλειά, τὴν πολιτική δουλειά καὶ στὴν ὑπηρεσία ἐπιμελητείας' ἔτε πρόκειται στὸ ἐξωτερικὸ, γιὰ τίς σχέσεις ἀνάμεσα στὸ στρατὸ καὶ στὸ λαό, ἀνάμεσα στὸ στρατὸ καὶ σὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας κα' ἀνάμεσα στὲς δικές μας δυνάμεις καὶ στὲς φιλικὲς δυνάμεις, ἢ συνοχὴ ἐπικρατεῖ παντοῦ. Ὑπερβατὴ ὑποχρέωσή μας εἶναι νὰ τὴν ἐιστηρήσουμε καὶ νὰ τὴν ἐναποτύσουμε πέρα πέρα αὐτὴ τὴ συνοχή.

•Πὲ τὴν καθόρθωση συντακτικοῦ» (24 Ἀπριλίου 1945), ἔκδοσις «Ἔργον», τόμος 3ος, σ. 284.

## 26. Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Σταύς κόλπους του λαού, η δημοκρατία βρίσκεται σε σύμφωνία με το συγκεντρωτισμό κι' η ελευθερία με την πειθαρχία. Αποτελούν τις δύο αντίθετες πλευρές ενός συνόλου' είναι αντίθετες αλλά ταυτόχρονα ενιαίες και γι' αυτό δεν πρέπει απογοητευόμενες μονόπλευρα τη μία, να αρνιόμαστε την άλλη. Σταύς κόλπους του λαού δε μπορεί να λείψει ή ελευθερία, αλλά ούτε επίσης κι' η πειθαρχία' δε μπορεί να λείψει ή δημοκρατία, αλλά ούτε κι' ο συγκεντρωτισμός. Ο δημοκρατικός μας συγκεντρωτισμός σημαίνει την έννοτητα της δημοκρατίας και του συγκεντρωτισμού, της ελευθερίας και της πειθαρχίας. Σ' ένα τέτοιο καθεστώς, ο λαός αποκλειστικά είναι πλάσιος δημοκρατία κι' ελευθερία, αλλά ταυτόχρονα οφείλει να παροσμένει στα όρια της σοσιαλιστικής πειθαρχίας.

• Για την όρθη λήση των αντιθέσεων στους κόλπους του λαού • (17 Φεβρουαρίου 1957), "Ελπίς", σ. 10-11.

Όφείλουμε να υπενθυμίσουμε τι σημαίνει καπιταλιστική πειθαρχία: 1) Τα μέλη υποτάσσονται στην έργάνωση του Κόμματος. 2) η μειοψηφία υποτάσσεται στην πλειοψηφία. 3) τα κατώτερα όργανα υποτάσσονται στα ανώτερα όργανα. 4) όλο το Κόμμα υποτάσσεται στην Κεντρική Έκτελεση. Όποιος δηποτε παραδίδει τους κανόνες αυτούς υπονομεύει την έννοτητα του κόμματος.

• Ο έλεος του Κομμουνιστικού Κόμματος: Κίνος στον έθνικό πόλεμο, (Οκτώβριος 1938), "Βικλογή Έργων", τόμος 2ος, σ. 303 - 304.

Ἡ κομματική πειθαρχία, ἀπαιτεῖται, ἐν ὁνόματι στ' ἄλλα, ἡ μετασηφία νὰ ὑπακούει στὴν πλειοψηφία. Ἡ μειοψηφία, ἀφοῦ οἱ προτάσεις τῆς ἔχουν ἀπορριφθεῖ, πρέπει νὰ ὑποστηρίξει τὴν ἀπόφαση πού υλοθετήσῃ ἡ πλειοψηφία. "Ἄν εἶναι ἀναγκαῖο, μπορεῖ νὰ ξαναφέρει τὸ ζήτημα γιὰ συζήτηση στὴν ἐπόμενη συνεδρίαση, ἀλλὰ ὅταν πρέπει νὰ δείχνει καμιά ἀντίθεση στὴν πραγματοποιήσασθαι τῶν ἀποφάσεων πού πάρθηκαν.

•Γιὰ τὴν καταπολέμηση τῶν ἐφαλμμένων ἀντιλήψεων στὸ κόμμα (Ἀπριλίου 1939), "Ἐκλογὴ Ἔργων, τόμος 1ος, σ. 110.

Οἱ τρεῖς μεγάλοι κανόνες πειθαρχίας εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

1) Νὰ ὑπακούετε στὴς διατάξεις σ' ὅλες τὶς ἐνέργειές σας.

2) Νὰ μὴ παίρνετε ἀπὸ τίς μάξες οὔτε μιὰ θέλωνα, οὔτε ἓνα κομματικὸ πᾶν.

3) Νὰ παραδίνετε κάθε ἀξίωμα στὴ μονάδα σας.

Οἱ ὀχτὼ συστάσεις εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Νὰ μιλάτε πόλιτικῶς.

2) Νὰ πληρώνετε τίμημα αὐτὸ πού ἀγοράζετε.

3) Νὰ ἐπιστρέφετε καθιερωτὸ πού δανειζέστε.

4) Νὰ πληρώνετε τὴν ἀντικαθεστᾶται αὐτὸ πού χαλάσατε.

5) Νὰ μὴ χτυπᾶτε καὶ νὰ μὴ θρίζετε τοὺς ἀνθρώπους.

6) Νὰ μὴ προκαλεῖτε ζημιές στὴ συγκατοικία.

7) Νὰ σέβετε τὴς γυναῖκες.

8) Νὰ μὴ συμπεριφέρεστε ἄσχημα τοῦ ἀντιμακλιώτου.

•Ὁδηγίαι τῆς Ἀνώτατης Διοικήσεως τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ τῆς Κίνας γιὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴν τῶν τριῶν μεγάλων κανόνων πειθαρχίας καὶ τῶν ὀχτὼ συστάσεων, (10 Ὀκτωβρίου 1947), "Ἐκλογὴ Στρατιωτικῶν Ἔργων, 2 ἔκδοσις, σ. 348.

Ὅφειλουν (ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες τοῦ στρατοῦ μας) νὰ ἐπισχέουν τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἀποφασιστικῆς ἐκτέλεσης τῶν διαταγῶν, νὰ ἐφαρμόζουν τὴν πολιτικὴν μας, νὰ ἐφαρμόζουν τὼς τρεῖς μεγάλους κανόνες πειθαρχίας καὶ τίς ὀχτὼ συστάσεις, νὰ πραγματοποιοῦν τὴν ἐνότητα στρατοῦ καὶ λαοῦ, τὴν ἐνότητα στρατοῦ καὶ κυβέρνησης, τὴν ἐνότητα ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ τὴν ἐνότητα ὅλου τοῦ στρατοῦ καμειὰ παραβίαση τῆς πειθαρχίας δὲ θὰ γίνῃ ἀνεκτὴ.

•Μεταφράσι τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ τῆς Κίνας», Ὀκτώβριος 1947), "Ἐκλογὴ Ἐργῶν 2α ἔκδοσις, σ. 34).

## 27. Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ

Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα δὲ φοβᾶται τὴν κριτικὴν, γιατί εἰμαστε μαρξιστές, ἢ ἀλήθεια θρίσκαται μὲ τὸ μέρος μας κι' οἱ θιασιχὲς μάξες — οἱ ἐργάτες κι' οἱ ἀγρότες, εἶναι στὸ πλευρὸν μας.

«Λόγος στὴν Παγκόσμιον Διδασκαλίαν γιὰ τὴ δουλειὰ τῆς Προκατάγωγας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος» (12 Μαρτίου 1967), ἔκδοσις τρέπας, σ. 14.

Οἱ συνεπεὶς ὁλιστὲς εἶναι ἄνθρωποι ποὺ δὲ φοβοῦνται. Ἐλπίζουμε πὺς ὅλοι οἱ σύντροφοί μας, τοὺς ἀγῶνα, θ' ἀναλάβουν θάρραλα τὴς εὐθύνης τους καὶ θὰ καταπνεύσουν τὴς δυσκολίας, πὺς δὲ θὰ φοβηθοῦν αἴτε τὴς ἀντικραυσεὶς αὐτὴς τοὺς χλευασμοὺς καὶ δὲ θὰ διστάσουν νὰ κάνουν σὲν κομμουνιστὰς, κριτικὴ καὶ παρατηρήσεις. Ἐπειὺς ποὺ δὲ φοβᾶται νὰ τρυπηθεὶ στοὺς δεξιφισμοὺς ἔχει τὴν τόλμη νὰ κατεδάσει ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ τὸν αὐτοκράτορα — αὐτὸ εἶναι τὸ ἄφοδο πνεῦμα ποὺ ὀφείλουμε νὰ χύουμε στὴν πάλιν γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ καὶ τὸν κομμουνισμὸ.

Στὸ ὅμο, σ. 16.

Ἐχομε στὰ χέρια μας τὸ μαρξιστικὸ - λενινιστικὸ β-πλο τῆς κριτικῆς καὶ αὐτοκριτικῆς. Ἐχομε τὴ δύναμη νὰ

ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὸ κακὸ στὴν δουλειὰς καὶ νὰ διατηρήσου-  
με τὸ καλὸ στὴν δουλειὰς.

«Βιοήγησι ἀπὸ Δούκτου Ὁλομέλειου τῆς Κεντρικῆς Ἐ-  
κκλησιᾶς καὶ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸ Ἔβδικο Συνέδριον τοῦ  
Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας», 45 Μαρτίου 1949).  
Ἐκλογή Ἔργων, τόμος 4ος, σ. 374.

Ἕνα σημαντικό χαρακτηριστικὸ τοῦ μᾶς ξεχωρίζει ἀ-  
πὸ τὰ ἄλλα κόμματα εἶναι ἡ συνειδητὴ ἐφαρμογὴ τῆς αὐ-  
τοκριτικῆς. Ὅπως ἔχουμε πρὶ ἥδην, ὀφείλουμε νὰ ἀκουπίζου-  
με ἀδίκοντα τὸ δικαίωτό μας, γιατί διαφορετικὰ θὰ μαζευ-  
τοῦν σ' αὐτὸ δλα τὰ εἶδη τῶν ἀπορριμάτων ὀφείλουμε ἐπι-  
σης νὰ πλεονάσωτε ταχτικά γιατί διαφορετικὰ τὸ σῶμα μας  
θὰ εἶναι ἀκώφερον. Πολλὰ ἀπορρίματα μποροῦν νὰ συσσω-  
ρευτοῦν καὶ στὸ πνεῦμα τῶν συντρόφων μας, ἀλλὰ καὶ στὴ  
δουλειὰ τοῦ Κόμματος μας γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ ἀκουπι-  
ζουμε καὶ νὰ τὰ πλένομε. Ἦρ ρητό: «τὸ τρεχούμενο νερὸ δὲ  
μπορεῖ νὰ θρῆψῃ καὶ στὸ πόσιμα τῆς πόρτας δὲ μποροῦν  
νὰ σταθοῦν σχολήκρια» ἔχει τὴν ἔννοια πὺς ἡ συνεχὴς κί-  
νησι ἀποσπίζει τὴ διαδρωτικὴ δράσι τῶν μικροβίων καὶ τὰ  
παράσιτα. Νὰ ἐξετάζουμε ἀκατάπαυστα τὴ δουλειὰ μας, νὰ  
μυῶζουμε πλαισιὰ σὶν ἐξέτασι αὐτὴ τὸ δημοκρατικὸ στὴν  
δουλειὰς, νὰ μὴ φοβόμαστε οὔτε τὴν κριτικὴ οὔτε τὴν  
πρόσκριτικὴ, νὰ ἐφαρμόζουμε τὰ τόσο θετικὰ καὶ γυναικὰ  
τοῦ κινέζικοῦ λαοῦ: «Ἄν ἔχεις νὰ πᾶς, μὴ κρατᾷς τίποτα  
μέσα σου, πέστα δῆτε, «Κανένας δὲ ὄγῃκε ἐνοχος γιατί μὴ-  
λῃσε, καὶ κανένας ποὺ ἀκουσε ὀφελήθηκε», «Ἄν ἔχεις κάνει  
λάθον θάρθωσέ το, ἂν δὲν ἔχεις κάνει λάθον, ἐνέργησε κα-  
λότερα» αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ἀποσελεσματικὸ μέσο γιὰ νὰ ἐ-  
ατηρήσουμε τὸ πνεῦμα τῶν συντρόφων μας καὶ τοῦ ὀργανι-  
σμοῦ τοῦ κόμματος ἔκρωτο ἀπὸ τὰ κακά εἶδους πολιτικὰ μι-  
κροβία καὶ παράσιτα.

•Γιὰ τὴν καθήρησι Συντακτικοῦ» (24 Ἀπριλίου 1945),  
Ἐκλογή Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 316 - 317.

Ἡ ἀντιθέσις, ἡ πάλιν ἀνόμεσι στίς διαφορετικὰς ἀντι-  
λήψεις ὑφίσταται θεορῶς στοῦς κόλπους τοῦ κόμματος· εἴ-  
ναι ἡ ἀντανάγκωσις μέσα στοῦς κόμματα, τῶν ταξικῶν ἀντιθέ-  
σεων καί τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στοῦς καίνομενους καί στοῦς  
παλαιοὺς καὶ ὑπάρχοντες στήν κοινωνία. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν ἀντι-  
θέσεις μέσα στοῦς κόμματα, καί δὲν διεξάγονταν ἰδεολογικοὶ ἀ-  
γῶνες γιὰ νὰ εἰς ἀύγουστον, ἡ ζωὴ τοῦ κόμματος θὰ ἔπαυεν  
τελῶς.

«Τὰ εἰς ἀντιθέσεις» (Ἀύγουστος 1937) Ἑκδόσις Ἑργῶν,  
τόμος 1ος, σ. 317.

ὑποστηρίζουμε τὴν ἀνεργητικὴν ἰδεολογικὴν πάλιν, γιὰ νὰ  
ἀποτῇ νὰ εἰς τὸ ὅπλο μὲ τὸ ὁποῖον στερεώσουμε εἰς κομματικὰς  
γραμμὰς καί εἰς ἐπαναστατικὰς ὁργανώσεις καί εἰς κάνουμε ἀ-  
ξιώματες. Κάθε Κομμουνιστὴς καὶ ἐπαναστάτης ἐφείλει νὰ  
χρησιμοποιεῖ τὸ ὅπλο αὐτό.

Ἀλλὰ ὁ φιλελευθερισμὸς ἀντιτίθεται στὸν ἰδεολογικὸν  
ἀγῶνα καὶ ὑποστηρίζει τὴν χωρὶς ἀρχὴς εἰρήνην, μὲ ἀποτέ-  
λεσμα τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς παρακωλύμενου, καὶ χυδαίου στῆλ  
δουλειᾶς σ' ὁρισμένους ὁμάδες καὶ ἄτομα ποῦ ὄχι ἀρχίστε  
νὰ ἐκφυλίζονται πολιτικῶς.

«Ἐναντίον τοῦ φιλελευθερισμοῦ» (7 Σεπτεμβρίου 1937),  
Ἑκδόσις Ἑργῶν, τόμος 2ος, σ. 31.

Στὴν πάλιν μας ἐναντίον τοῦ ὑποκειμενισμοῦ, τοῦ σε-  
κταρισμοῦ καὶ τοῦ «κομματικοῦ διαμερισμοῦ δουλειᾶς», ἐφεί-  
λουμε καὶ πρέπει νὰ τηρήσμε ἀπαρέγκλιτα δύο ἀρχές: Πρῶ-  
τον· νὰ ἐπιτελέσμε γιὰ τὰ λάθη καὶ ἔγνων στοῦ παρελ-  
θόντος γιὰ νὰ τ' ἀποφύγουμε στοῦ μέλλοντος καὶ δεύτερον· νὰ  
θεραπεύσμε τὴν ἀρρώστια γιὰ νὰ σώσουμε τὸν ἄρρωστον.  
Ὀφείλουμε νὰ φέρουμε στοῦ φῶς εἰς τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος.



τος, να τ' αναλύσουμε και να τα κριτικάρουμε μ' επιστημονικό τρόπο με σκοπό ν' αποτρέψουμε την επανέληψή τους στο μέλλον, να διεκτιώσουμε τη δουλειά μας, για να γίνουμε καλύτεροι στο μέλλον. Αυτό είναι το νόημα της πρώτης αρχής· να επιπλήτουμε για τα λάθη του παρελθόντος για να τ' αποφεύγουμε στο μέλλον. Άλλα αποκαλύπτοντας τα λάθη και κριτικάροντας τις αδυναμίες, όφειλουμε να ενεργήσουμε για να επιτύχουμε το σκοπό που επιδιώκει ο γιατρός, δηλ. που προσπαθεί να θεραπεύσει τον άρρωστο από την άρρώστια του όχι για να τον πεθάνει αλλά για να τον σώσει. Όταν ένας άνθρωπος υποφέρει από σκοληκασίτις, ο γιατρός αφαιρεί την σκοληκασίδη απόφωση και σώζει τον άρρωστο. Όλοι όσες έχουν διαπράξει λάθη και δεν αρνούνται να θεραπευθούν και δεν επιμένουν στα λάθη τους σε σημείο που να εμπροδίζουν τη θεραπεία είναι για μας καλοδεχούμενοι. Θα χαρούμε, αν εκδηλώσουν την επιθυμία, τιμω και ειλικρινά, να γιαντρευτούν και να γίνουν καλοί σύντροφοι. Η βοήθειά μας θα τους δοθεί. Για να εκπληρώσουμε το καθήκον αυτό με επιτυχία, όφειλουμε να μην υποχωρήσουμε σε στικματικές παραρμύσεις και να χτυπήμε άνελεστα. Η θεραπεία στις ιδεολογικές και πολιτικές ασθένειες δε συνίσταται στο να κάθουμε μαζί με το πάτιο και το όργιες μέρος, αλλά στην εφαρμογή της αρχής: να θεραπεύσουμε την άρρώστια για να σώσουμε τον άρρωστο· αυτή είναι ή μόνη κατάλληλη κα' αποτελεσματική μέθοδος.

«Να διεκτιώσουμε το σπλ δουλειάς του Κόμματος», {1  
Φεβρουαρίου 1942}, 'Εκλογή' Εργον, τόμος Βος, σ. 50.

Ένα άλλο σημείο που πρέπει να υπαθυμίσουμε σε σχέση με την κριτική μέσα στα κομματικά πλαίσια, είναι ότι μερικά σύντροφοι στην κριτική τους δεν προσέχουν τα σπουδαία θέματα αλλά μόνο τα μικρά. Δεν κατανοούν ότι ο κύ-

ρισ; σκοπός της κριτικής είναι να αποδείξει τα πολιτικά και οργανωτικά λάθη. Όσο για τα προσωπικά ελαττώματα εκτός αν συνδέονται με πολιτικά και οργανωτικά λάθη δε χρειάζεται να ματαιόμαστε τόσο επίμονοι πού να βάζουμε τους συντρόφους σ' άμμηχανία. Άκόμα παραπέρα, υπάρχει ένας μεγάλος κίνδυνος ότι, όταν αναπτύσσεται τέτοια κριτική, η προσοχή του Κόμματος καταλήγει να συγκεντρώνεται αποκλειστικά σ' ελαττώματα, α' οι σύντροφοι να γίνονται σχολαστικοί και να ξεχνάνε τα πολιτικά καθήκοντα του Κόμματος. Αυτό αποτελεί ένα πολύ μεγάλο κίνδυνο.

•Για την καταπολέμηση των διαπιστωμένων αντιλήψεων στο Κόμμα», (Δεκέμβριος 1929): «Κρίσιμη Έκταση», τόμος 1ος, σ. 111 - 112.

Στην κριτική στους κόλπους του Κόμματος, οφείλουμε ν' αντιτασθώμεθα στις άποκαιμενικές, θεωρητικές και θάρβαρες τάσεις και σ' κάθε εκχυδαισμό της κριτικής: να διαβάμε έστω οι έμφύλιες να διακρίνονται σ' γεγονότα κι' ή κριτική να συγκεντρώνεται στην πολιτική ούσα του ζήτηματος.

Στ' ίδιο, σ. 110.

Ή κριτική μέσα στο Κόμμα είναι ένα όπλο γιατί να θυναμώνουμε την οργάνωση του Κόμματος και ν' ανεβάσουμε την μαχητική του ικανότητα. Στην Κομματική οργάνωση του Κόμματος Στρατού έπωσθήκατε, καμιά φορά ή κριτική δεν έχει από το χερσικήρα, αλλά ξεβλάσσεται σ' προσωπικές επιθέσεις. Σάν αποτέλεσμα, δε βλέπεις μόνο σ' άτομα αλλά και την Όργάνωση του Κόμματος. Αυτό 'ναι μιά εκδήλωση μικροαστικού εγωισμού. Ή μέθοδος για να καταπολεμήσουμε αυτή την τάση είναι τ' να ξεκαθαρίσουμε σ'α μέλη του Κόμματος ότι ή κριτική έχει στόχο τ' ανέδω-

για της μαχητικής ικανότητος του Κόμματος γὰ νὰ πετύχει τὴν νίκη στὴν ταξικὴ πάλη, καὶ οὐ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται τὴν μέτε προσωπικῆς ἐπίθεσης.

Τὸ ἴδιον, σ. 110.

Ἵπηρετοῦμε τὸ λαό, καὶ δὲν φοβόμαστε τὴν κριτικὴ τῶν λαθῶν μας. ἀντίθετα ἐπιζητοῦμε τὴν κριτικὴ. Ὅς κριτικὰρουν τὰ λάθη μας. Ἄν ἔχουν δίκιο, θὰ τὰ διορθώσουμε. Ἄν αὐτὸ ποὺ ἔχει προτείνουιν εἶναι ὀρθό, γιὰ τὸ λαό, θὰ τὸ ἀποδεχτοῦμε καὶ θὰ δουλέψουμε γιὰ τὴν πραγματοποίησὶ του.

«Ἵπηρετοῦμε τὸ λαό», (8 Σεπτεμβρίου 1944), Ἐκλογὴ Ἐργων, τόμος 3ος, σ. 227.

Ἐμεῖς, οἱ ἄλλοι, οἱ κυρίως κομμουνιστὲς, ποῦχομε σὺν ἀφετηριακῶ σημείῳ τὰ ὑπέρτατα συμφέροντα τῆς μεγάλῃς μάζας τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ, ποῦχομε ἀπόλυτα πεπεισμένοι γὰ τὸ δίκιο τῆς ἐπίθεσός μας. Δὲ διστάζουμε νὰ θυσιάσουμε τὰ ἀτομικά μας συμφέροντα καὶ εἴμαστε πάντοτε ἑτοιμοὶ νὰ δώσουμε καὶ τὴν ἴδιαν τὴ ζωὴ μας. Ἵπέρχει, λοιπόν, μὲ ἴδαν, μὲ ἀντίληψη, μὲ γνώμη, ἢ μὲ μέθοδον ποῦρχεται σ' ἀντίθεσιν μὲ τὴς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ ποὺ νὰ μὴ μπορούμε νὰ τὴν ἀπορρίψουμε; Θὰ μπορούσαμε νὰ ἀνεχτοῦμε ὀρεγμένα πολιτικὰ παρῆντα καὶ μερικὰ πολιτικὰ μικρόδια νάρθηον νὰ λερώσουν τὸ πρόσωπό μας, νὰ μολύνουν τὸν ὕγιή ἀρχαισμό μας; Ἡ θύμηση τῶν ἀναρίθμητων μαρτύρων τῆς ἐπανάστασῃς μας, ποῦδωσαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ θὰ γέμιζε μὲ θλίψη τὴν καρδίαν ἐκείνων ποὺ ζοῦν. Θὰ μπορούσε λοιπόν κανένας ἀνάμωρα σ' ὅλους μας νάχει προσωπικὰ συμφέροντα ποὺ δὲ θὰ δεχόταν νὰ θυσιάσει, καὶ νάχει κανεὶς λάθη ποὺ νάθελε νὰ μὴ τὰ διορθώσει;

«Γὰ τὴν κυβέρνηση Σιντσινγκου», (24 Ἀπριλί: 1945), Ἐκλογὴ Ἐργων, τόμος 3ος, σ. 317.

Δέν πρέπει σέ καμιά περίπτωση ν' ἀπαιτωται πάλιν σ'αυτές πρώτες μας ἐπιτυχίες. Νά καταπολεμήσουμε τίς ἀνεπάρκειές μας, νά κριτικάρουμε ἀκατέκλειστα τά λάθη μας, συνεχώς, κάθε μέρα, νά πλένουμε τό πρόσωπό μας γιά νά παραμείνει δικό μας καί νά σκουπίζουμε γιά νά διαώχουμε τή σκάνη.

«Ὁργανωθείτε!» (29 Νοεμβρίου 1943), Ῥητογή Ἑργων, τόμος 3ος, σ. 161.

Ἡ κριτική πρέπει νά γίνεται ἐγκαιρά· πρέπει ν' ἀπαλλοχευθῇ ἀπὸ τῆ λογικῆ καὶ συνίσταται σ'ὅ νά γίνεσθαι ἡ κριτική κατὰ τὴν ἐστίαν.

«Σχετῶν μετὰ τὸ πρόβλημα τοῦ ἑθνικοῦ συνταγισμοῦ», (31 Ἰουλίου 1950), 9η ἐκδόσις, σ. 25.

Διδαγμένον ἀπὸ τὰ λάθη καὶ τῆς ἀποτυχίας, μεγάλως σαιε συνετὰ τῇ δουλειᾷ μας καὶ τὴν κάνουμε καλότερη. Γιὰ ἐπαιδοθήποτε κόμμα, γιά ὁποιοδήποτε ἔθνος, εἶναι δύσκολο νά ἀποφύγει τὰ λάθη. Ζητοῦμε νά κάνουμε λιγότερα. «Ὁταν διαπράττεται ἓνα λάθος, ἐκτιμώνουμε νά τὸ διορθώσουμε κα' ὅσο πρὸ γρήγορα, γιὲ ὅσο πρὸ μεγάλη πληρότητα γίνεαι ἡ διόρθωσή του, τόσο τὸ καλότερα.

«Ἡ Δημοκρατικὴ Δικτατορικὴ τοῦ λαοῦ» (30 Ἰουνίου 1949), Ῥητογή Ἑργων, τόμος 4ος, σ. 432.

## 28. ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ

“Ένας Κομμουνιστής πρέπει να γιναι ειλικρινής, πιστός κι’ ενεργητικός, να βλέπει τα συμφέροντα της επανάστασης σαν την ίδια τη ζωή του και να υποτάσσει τα προσωπικά του συμφέροντα στα συμφέροντα της επανάστασης” πρέπει πάντα και παντού, να προσηλώνεται στις σωστές αρχές και να διαξάγει άστομάτητη πάλη ενάντια στις λυσιμάνες ιδέες και πράξεις, έτσι ώστε να τίθεται αλληλέγγυος στη συλλογική ζωή του Κόμματος και να θυσιαώνει τους δοσιμύς ανάμεσα στο κόμμα και στις μάζες” και πρέπει να ενδιαφέρεται περισσότερο για το κόμμα και τις μάζες παρά για το άτομο και περισσότερο για τους άλλους παρά για τον εαυτό του. Μόνο έτσι μπορεί να ληφτεί Κομμουνιστής.

•“Εναντίον του φιλειουισμού” (7 Σεπτεμβρίου 1937),  
Έκλογη Έργων, τόμος 2ος, σ. 83.

Κάθε σύντροφος πρέπει να καταλάβει πώς όλα τα λόγια, όλες οι ενέργειες ενός κομμουνιστή πρέπει να έχουν σαν πρώτο κριτήριο το αν ανταποκρίνονται στα ύψιστα συμφέροντα του λαού και αν εξυπηρετούν τις πιο πλατειές μάζες.

•(Για την καθόριση Συντακισμού) (24 Απριλίου 1945),  
Έκλογη Έργων, τόμος 3ος, σ. 816.

Σε καμιά στιγμή, και σε κανένα μέρος, ένας κομμουνιστής δεν πρέπει να θέλει στην πρώτη γραμμή τα προσωπικά του συμφέροντα, αλλά πρέπει να τα υποτάσσει στα εθνικά και λαϊκά συμφέροντα. Γι’ αυτόν ο εγωισμός, η χαλάρωση-

τα στη δουλειά, ή χρηματισμός, ή επίδειξη κτλ. αξίζουν την πιο μεγάλη περικοπή. ενώ ή άφυσική εργασία, ή σκληρή δουλειά, ή άφροσύνη στην καινή υπόθεση, ή άδυσκοχη και επίμονη προσπάθεια επιβάλλουν το σεβάσμο.

«Ο ρόλος το Κομμουνιστικό Κόμματος Κίνας στον άσινικό πόλεμο», (Οκτώβριος, 1988), 'Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 188.

Ο κομμουνιστής πρέπει να είναι έτοιμος πάντοτε να υπερασπιστεί σταθερά την αλήθεια, γιατί κάθε αλήθεια θρίπκεται: σ' άρμονία με τα συμφέροντα το έ λαού. Νάιναι έτοιμος πάντοτε να διορθώσει τα λάθη του, γιατί κάθε λάθος έρχεται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα το έ λαού.

«Γιά την κυβέρνηση Σοσιαλισμο (24 Άπριλίου 1946), 'Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 315.

Για κάθε πράγμα, ένας κομμουνιστής πρέπει να θέτει έρωτήματα. Πρέπει να σκέπτεται επισταμένα, γι:κ να δει αν αυτό το πράγμα είναι σύμφωνα με την πραγματικότητα και αλήθινά θεμελιωμένο. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει ν' ακολουθεύμε τυφλά τούς άλλους και να εαυσιάζουμε την δουλική υπαταγή στη γνώμη το έ άλλου.

«Να θαρσύνουμε το πνάζ δουλειας το έ Κομματος», (1 Φεβρουάριο 1942), 'Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 40 - 50.

Πρέπει να διαγνώσει κάθε σύντροφος να παίρνει υπόψη του τα συμφέροντα το έ συνόλου. Κάθε μέλος το έ Κομματος, κάθε τομέας δουλειας, κάθε λόγος ή ενέργεια, όλα πρέπει

νάχουν τών άφαιτηρικώ σημείω τή συμφέρωντα έλου τοῦ Κόμμματος. Δέ θά άνωχθοῦμε. τήν παραμικρότερη παρέκκλί-  
ση άπ' αὐτόν τήν άρχή.

•Νά δεικνύσῃμε τῶ σὺν δουλειῶ τοῦ Κόμμματος» (1  
Φεβρουαρίου 1942), 'Εκλογή Ἔργων, τόμος 2ος, σ.  
49 . αὐ.

Οἱ κομμουνιστές πρέπει νάνα: παραδείγματα τόσῶ από  
τὴν ζωὴν τῆς πρακτικῆς δου αὶ' από τὴν ζωὴν τῆς προ-  
δωκετικότητος. Γιατί μόνο τὸ πρακτικὸ πνεῦμα θά ἐπιτρέ-  
ψῃ νά ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ τοῦς τίθενται καὶ μό-  
νο ἡ προδωκετικότης θά τοῦς ἐπιτρέψῃ νά μὴν ἀποπροσα-  
νατολιστῶν τὴν πορεία τοῦς πρὸς τὰ έμπερῶ.

•Τὸ ρόλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμμματος στὸν ἄθικὸ πό-  
λεμο» (Ἰουλίος 1933), 'Εκλογή Ἔργων, τόμος 2ος  
σ. 302.

Οἱ κομμουνιστές πρέπει νά δεικνύων τὴν καὶ μεγάλῃ  
δξωδέρκεα, τὴν καὶ μεγάλῃ αὐτοθωρία, τὴν καὶ μεγάλῃ στα-  
θερότητα καὶ ἐπίσης τὴν καὶ μεγάλῃ ἱκανότητα στὸ νά συλ-  
λαμβάνουν μὲ κατάρταση ἔγκαιρα, νά στηρίζονται στὴν  
πλειοψηφία τῶν μαζῶν καὶ νά κερδίζουν τὴν ὑποστήριξή  
τοῦς.

•Τὰ καθήκοντα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμμματος εἰς τὸν  
στὴν περίοδο τῆς Ἀντίστασης Ἰουλίον τῆς Ἰαπωνίας»,  
(3 Μαΐου 1902), 'Εκλογή Ἔργων, τόμος 1ος, σ. 274.

Οἱ κομμουνιστές πρέπει ἐπίσης νάνα παραδείγματα με-  
λέτης· κάθε μέρα πρέπει νά εἰσχωροῦν θεάματα σὲ μάζες  
νὰ τίς διδάσκουν καὶ νὰ διδάσκονται.

•Ο ρόλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμμματος εἰς τὸν  
Ἰαπωνικὸ πόλεμο» (Ἰουλίος 1933), 'Εκλογή Ἔργων,  
τόμος 2ος, σ. 198.

Στά κινήματα των μαζίον, οι κομμουνιστές πρέπει να συμπεριφέρονται ος φίλοι των μαζίον κι' όχι ος ανέναντοι, ος δάσκαλοι που τίς διδάσκουν ακούραστα κι' όχι ος γραφιοκράτες πολιτικάντες.

Στά 18ο.

Οι κομμουνιστές δέν πρέπει ποτέ να ξεκόβουν από την πλειοψηφία του λαού και δέν πρέπει απολύτως να προχωρούν με τυχοδιωκτικό τρόπο επικεφαλής μόνο μιας προτοπόρας μειοψηφίας· να προέχουν να αποκαθιστούν στανούς εσθιούς άνήμεσς ος προτοπόρς στοιχειά και στη μεγάλη μάζα του λαού. Αυτό σημαίνει έκείνο που λέμε να σκεφτόμαστε την πλειοψηφία.

Στά 18ο, σ. 201.

Έμεις οι κομμουνιστές, είμαστε οι σπορείς και ο λαός είναι ή γή. Έκει όπου προχωρούμε απείλουμε να ενώνομαστε με το λαό, να πιάσουμε ρίζες και να αναίξουμε μέσα στο λαό.

Σχολικά με τίς διαπραγματεύσεις του Τσουγκλίνγκ (17 Οκτωβρίου 1945), Έκλογή Έργων, τόμος 4ος, σ. 38.

Σε κάθε πράγμα, έμεις οι άλλοι, οι κομμουνιστές, απείλουμε να ξέρουμε να συνδυάζουμε με τίς μάζες. Τα μέλη του κόμματος θά υπελήσουν σε τίς τάσσς των κινεζικών λαό, αν μένουν βλη τους τη ζωή, αν περάσουν βλη τους τη ζωή μέσα σε τέσσερες τοίχους, μακριά από τίς θύελλες και από τον κόσμο. Ρεθεωάμετα, όχι! Δέ μς χρειάζονται τέτοιοι άνθρωποι σε μέλη του κόμματος. Έμεις, οι άλλοι, οι κομμουνιστές, πρέπει ν' αντιπροσωπίζουμε κατάματα τίς θύελλες, να έρι-



οκόματς μέσζ στόν κόσμο, γ' αντιμετωπίζουμε τίς μεγάλες  
θύελλες καί τό μεγαλειώδη κόσμο τής πάλης τών μοιζών.

•Ορτζενιόβιτς! (29 Νοεμβρίου 1948), Έκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 109.

Ό προκαταρκτικός ρόλος τών Κομμουνιστών καί τῶ πα-  
ράδειγμα τους Έχουν μιά άξιαπρεπή σημασία. Μιά τῇ μαχη-  
τική τους όρμή: στήν έκτέλεση τών διαταγών, στήν τήρηση  
τῆς πειθαρχίας, στήν εκπλήρωση τῆς πολιτικῆς δουλειᾶς καί  
στήν ἐνίσχυση τῆς ἐσωτερικῆς ἐνότητος, οἱ κομμουνιστές έ-  
φείλουν νά βλουν τῶ παράδειγμα στους κόλπους τῆς Όργα-  
νῆς Έκστρατευτικῆς Στρατιάς καί τῆς Τέταρτης Νέας Στρα-  
τιᾶς.

•Ο ρόλος το Κομμουνιστικοῦ Εἰσματος Κίνας στόν  
ἐθνικό πόλεμο, (Οκτώβριος 1969), Έκλογή Έργων,  
τόμος 3ος, σ. 197.

Ό κομμουνιστής δέν πρέπει αὐ καμιά περίπτωση νά  
θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἀλλάθητα, νά παίρνει ἀλαζονικό ύφος,  
νά θεωρεῖ πώς ἄρα εἶναι σ' αὐτόν καλῶ καί τ' ἄσχημα θρί-  
σκονται στους ἄλλους. Δέν πρέπει νά κλείνεται στόν ἑλε-  
φάντινο πύργο του, νά μὴ γίνεται φανερόντας, ὥστε νά πι-  
στεύει: πώς διαθέτει ἀπόλυτη ἔξουσία.

•Λόγος πού ἀφιωνήθηκε στή Συνέλευση τῆς Διεθνειακῆς  
Περιοχῆς Σενάι - Βουναό - Νιγκοάι, (21 Νοεμβρίου  
1921), Έκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 22.

Οἱ κομμουνιστές εἶναι ὑποχρεωμένοι νά ἀκούει προσι-  
κτικά τίς γνώμες τών μὴ κομμουνιστῶν καί ὀφείλουν νά ἐπι-  
τρέπουν στους ἄλλους νά ἑκφράζουν τίς γνώμες τους. Ἄν οἱ  
ἄνθρωποι ἄνε σωστά πράγματα, ἡμεῖς ὀφείλομε νά ἐπιση-  
λεύμαστε ἀπ' αὐτά καί νά παίρνομε βιηθικά ὑπάρχει.

Ἐάν οἱ ἀνθρώποι λέγε ἐκπαιγμένα πράγματα, πρέπει καὶ τότε νὰ τοὺς ἐπιτρέψουμε νὰ ἐκφράξουν τὴ γνώμη τους ὡς πρὸς τὸ τέλος κ' ὅσοινα ὑπομονετικά, νὰ τοὺς ἐξηγήσῃμε ὅτι ἔχουν δικαίωμα καὶ γιὰ τὸ ἔχουν δικαίωμα.

Ἐπὶ τοῦτο.

Ἡ στάση τῶν κομμουνιστῶν ἀπέναντι πρὸς ἀνθρώπους πρὸς ἔχουν ἐκπαιγμένοι λάθη στὴ βουλὴν τους ὅταν πρέπει νὰ εἶναι ἀπολυτικῇ, μ' ἐξέρεση τοὺς ἀδικόδοιτους νὰ χρησιμοποιοῦν ἀπέναντί τους τὴν πειθὴν, γιὰ νὰ τοὺς θοηθῇσιν νὰ διορθωθοῦν καὶ νὰ μετασχηματιστοῦν.

«Ὁ ρόλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἔνας στὸν ἀντικῶ πύλο» («Ὀκτωβρίου 1938»), «Βαλὼν Ἔργων», τόμος 2ος.

(Ἡ κομμουνιστὴς εἶναι πρέπει νὰ περιφρανοῦν οὐτε νὰ περιγελῶν τοὺς ἀνθρώπους πόνου καθυστατημένους πολιτικά, ἀλλὰ νὰ τοὺς συμπεριφέρονται ἐγκάρδια, νὰ ἐνώνονται μαζί τους, νὰ τοὺς πείθουν καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνουν νὰ προσδεύσων.

Ἐπὶ τοῦτο.

## 29. ΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ

Γιὰ νά μαστε σίγουροι πὼς τὸ κόμμα μας κ' ἡ χώρα μας δὲν θ' ἀλλάξουν χρώμα, ἐφείλουμε ἄχι μόνον νά χυθούμε μίαν ὀρθή γραμμή καὶ μίαν ὀρθή πολιτική, ἀλλὰ νὰ διαμορφώσουμε καὶ νὰ εκπαιθεύσουμε ἐκπαισμιῶρια ἄξιους διαδόχους τοῦ θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης.

Σὲ τελευταία ἀνάλυση, τὸ νὰ διαμορφώσουμε συνεχιστὲς τῆς ἐπαναστατικῆς ὑπόθεσης τοῦ προλεταριάτου, σημαίνει τὸ νὰ δοῦμε κατὰ πόσον ὑπάρχει μὴ νὰ γενιὰ (κινῇ) νὰ συνεχίσει τὸ ἐπαναστατικὸ μαρξιστικὸ - λενινιστικὸ ἔργο, ποὺ ἔρχισε ἡ παλιὰ γενιὰ τῶν προλεταρίων ἐπαναστατῶν, κατὰ πόσο ἡ καθοδήγηση τοῦ κόμματός μας καὶ τῆς χώρας μας θά ναι πάντοτε στὰ χέρια προλεταρίων ἐπαναστατῶν κατὰ πόσο οἱ ἀπόγονοί μας θὰ συνεχίσουν νὰ προχωροῦν στὸν ὀρθὸ δρόμο τοῦ χαράχτηκε ἀπὸ τὸ μαρξισμὸ - λενινισμό, κατὰ πόσο θὰ μπορέσουμε νὰ πετύχουμε ὥστε ν' ἀποτρέψουμε ἕνα ρεβιζιονισμὸ ἀλλὰ Χρυσόστοφ νὰ ἐκδηλωθεῖ στὴν Κίνα. Μὲ τὸν λόγον, τὸ ζήτημα εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας, εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου γιὰ τὸ κόμμα μας καὶ τὸ κράτος μας. Ἔχει μὴ θεμελιώδη σημασία γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ ὑπόθεση τοῦ προλεταριάτου γιὰ μὴ περίοδο ἐκπαιδευτικῆς ἢ βέβαια χιλιέτων χρόνων. Οἱ ἀλλαγὲς ποὺ ἐπῆλθαν στὴ Σοβιετικὴ Ἑνώση κάνουν τοὺς ἱμπεριαλιστὲς προφήτες νὰ ἐναποθέτουν τίς ἐλπίδες τους σὲ μὴ κερηνικὴ ἀξέλιξη· στὴν τρίτη ἢ τέταρτη γενιὰ τοῦ κινέζικοῦ κόμματος. Ὁρμώσουμε νὰ ἐνεργήσουμε ἔτσι ὥστε νὰ διαφύεσται

ή ιμπεριαλιστική, κότη προφητεία. "Όλας οι όργανώσεις μας, από τις ανώτερες ως τις κατώτερες βαθμίδες θαείλουν να δώσουν μια δωδέλειπτη προσοχή στη διαμόρφωση και στην εξέταση των συνεχιστών της επαναστατικής υπόθεσης.

Ποτές είναι οι απαραίτητες απαιτήσεις για τους διεξίους συνεχιστές της επαναστατικής υπόθεσης του προλεταριάτου;

Όφείλουν ναείναι πραγματικοί μαρξιστές - λενινιστές και όχι πών τον Χρυσόστομω, ρεδιζιονιστές πού φερών τό μιν-δύα του μαρξισμού - λενινισμού.

Όφείλουν ναείναι επαναστάτες άποσιωμένοι με τό σόμα και την φυγή στην όπηρεσία της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού της Κίνας και του κόσμου, και να μην ένεργούν πών τον Χρυσόστομω πού όπηρετεί τό συμφέροντα μιας χούφτας ανθρώπων πού άποταλούν τό προνομιστικό στρώμα της άστικής τάξης της χώρας του, όπως και τό συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και αντιδραστικών έίλου του κόσμου.

Όφείλουν ναείναι προλετάριοι κρατικοί παράγοντες, ίκανοί να ένώνονται με την συντριπτική πλειοψηφία και να εργάζονται από κοινού μ' αυτήν. Όφείλουν να ένώνονται όχι μόνο μ' αυτός πού συμφωνούν με τις άπόψεις τους, αλλά ακόμα να έξερουν να ένώνονται και με κείνους πού ότ συμφωνούν μαζί τους, με κείνους πού στο παρελθόν είχαν ταχθεί έναντίον τους και πού ή αρχική έδειξε τό λάθος τους. (Ώστόσο, όφείλουν να επανερπινούν ιδιαίτερα άπέναντι στους άρρεβίστες και στους μηχανογράφους του τύπου Χρυσόστομω και να τους έμποδίζουν να άρπάξουν την καθοδήγηση του κόμματος και του κράτους π' όλες τις βαθμίδες.

Όφείλουν να άποτελούν παράδειγμα στην έφαρμογή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού του κόμματος, να κυρι-αρχούνται άπό τη μέθοδο της καθοδήγησης πού στηρίζεται

στην αρχή «να ξεκινήμε από τις μάζες και, να επιστρέψουμε στις μάζες», και να τηρούν το δημοκρατικό σπύλ δουλειάς που θα τους κάνει ικανούς να καταλαβαίνουν τις μάζες. Δεν πρέπει. Όπως ο Χρυστοκύφ, να υπονομεύουν το δημοκρατικό συγκροτητισμό του κόμματος, να φέρονται μ' αυταρχικά τρέπα, να επιτίθεται εναντίον των συντρόφων δόλια, ν' άρυσθουν, να διδάσκονται, και να ενεργούν δικτατορικά.

Όφείλουν νάνα: μετρίφρονες και συνταί, να φυλάττουν από την αυθάθεια και την άλαζονεία, νάνα: ικανοί να υποβάλλονται σ' αυτοκριτική και νάχουν την παλληκαριά να διορθώνουν όλες τις αδυναμίες και τα λάθη στη δουλειά τους. Δεν πρέπει σέ κινεμά περίπτωση να κρύβουν τα λάθη τους, να αφετερίζονται όλες τις άρετές και ν' άπορρέπτουν στα κάνουν οι άλλοι, σύμφωνα με το παράδειγμα του Χρυστοκύφ.

Οι συνεχιστές της επαναστατικής υπόθεσης του προλεταριάτου, γεννιούνται μέσα στους μαζικούς αγώνες και άποκλίνονται μέσα στις μεγάλες επαναστατικές ήττες. Πρέπει να ξέρουμε να εκτιμήσουμε την αξία των στελεχών, να διαλέγουμε και να διαμορφώνουμε τους συνεχιστές στη διάρκεια των παρατεταμένων μαζικών αγώνων.

«Ο Χρυστοκύφ: ένας ψευδοκαμμουνιστής και το ιστορικό αδιέξοδο που δίνει στον κόσμο» (14 Ιουλίου 1964).

Το Κόμμα μας οφείλει να εκπαιδεύει τις οργανώσεις που σ' όλη τη χώρα, και να δημιουργήσει προς το σκοπό αυτό, χιλιάδες και χιλιάδες στελέχη κι' εκπαιδόμενες έξοικειτους ήγγετες των μαζών. Τα στελέχη αυτά κι' οι ήγγετες αυτοί, πρέπει να αφοσιώσουν το μαρξισμό - λενινισμό, να άποκτήσουν πολιτική εξουσία, την άρετή της άκμονής στη δουλειά, το πνεύμα της θυσίας, την ικανότητα να λύνουν οι ίδιοι τα προβλήματα, να στέκονται άτρόμητοι μπροστά στις δυσκολίες κι' ολοκληρωτικά άφοικόμενα στο λαό, στην τάξη τους και στο Κόμμα. Το Κόμμα στηριγμένο σ' αυτούς θα άξασφαλί-

δαι τῇ σύνθεσὶ τοῦ μὲ τὰ μέλη του ὅπως καὶ μὲ τίς μάζες καὶ στηριζόμενο στὴ σταθερὴ καθοδήγηση τοῦ ἀσκει στὶς μάζες τὸ Κόμμα θὰ μπορέσει νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρό. Τὰ στελέχη αὐτὰ πρέπει νά ναι ἀπαλλαγμένα ἀπὸ κάθε ἐγκρίσιμό, ἀπὸ κάθε πνεύμα ἀτομικῆς προβολῆς, ἀπὸ κάθε τάση ἐπιθετικῆς, ἀπὸ κάθε τάση παθητικότητος καὶ ἀδράνειας, ἀπὸ κάθε πτενέκρηστο σεκταρισμό· πρέπει νὰ γίνουν πραγματικὰ ἥρωες, γεμάτοι αὐτοπάρρηση γιὰ τὸ ἔθνος, τὰ λαὸ καὶ τὴν τάξιν τους. Αὐτὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ σὺλ δουλειῆς ποὺ πρέπει ν' ἀποκτήσουν τὰ μέλη τοῦ Κόμματος, τὰ στελέχη του καὶ οἱ ἡγέτες του.

«Ὁ ἀγωνιστικὸς γὰρ νὰ τραθήσωμε ἐκατομύρια καὶ ἐκατομύρια λαοὶ στὸ ἐνικτὸ θθνικὸ ἀντιστασιακὸ μύ-  
τωπο». (? Μάρτι 1937), "Εὐλογίη" Ἑργων τόμος 1ος,  
σ. 231.

Τὰ στελέχη καλοῦνται νὰ παίξουν τὸν ἀποφασιστικὸ ρόλο ἀπὸ τῇ στιγμῇ ποὺ καθορίστηκε ἡ πολιτικὴ γραμμή. Τὸ ἀγωνιστικὸ μας καθήκον, λοιπόν, εἶναι νὰ διαμορφώσωμε μὲ σχεδιασμένο τρόπο ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ νέων στελεχῶν.

«Ὁ ρόλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος στὸν ὅθινὸ πό-  
λεμο», (Ὀκτώβριος 1938), "Εὐλογίη" Ἑργων τόμος 2ος,  
σ. 102.

Στὴν πολιτικὴ του γιὰ τὰ στελέχη, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα πρέπει νὰ υἱοθετήσῃ τ' ἀκόλουθα κριτήρια: σταθερὴ ἐφαρμογὴ τῆς κομμουνιστικῆς γραμμῆς, ὑποταγὴ στὴν πε-  
θαρχία του, στενὴ σύνδεση μὲ τίς μάζες, ἐκάνθητα νὰ δου-  
λεύουν μὲ ἀνεξάρτητο τρόπο, θέσθεις γιὰ δουλειὰ καὶ ἀ-  
φιλομέρδεια: κτλ· ὅχι δὲ πολιτικὴ τῆς «τοποθέτησης τῶν  
στελεχῶν σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία τους».

Στὸ 13ο.

Όφειλουμε να επιμεινουμε σταθερά στο σύστημα της συμμετοχής των στελεχών στην καλλεχτιβίστικη παραγωγική δουλειά. Τα στελέχη του κόμματός μας και του κράτους μας είναι κοινά εργαζόμενοι· δεν είναι άφροντες πού κρατούν από το άπὸ τὰ πόδια τους τὸ λαό. Παίρνοντας μέρος στην καλλιτεχτιβίστικη παραγωγική δουλειά, τὰ στελέχη διατηρούν με τὸν πῶς πλεονύ τρόπον σταθερούς καὶ στενούς δεσμούς με τὸν εργαζόμενο λαό. Αυτό είναι: ένα μεγάλο, θεμελιωτικής σημασίας μέτρο, πὸς ουσιαστικὸ καθυστάς, πὸς συντελεῖ στην καταπόνηση τοῦ γραφειοκρατισμοῦ καὶ στην ἀποτροπή τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ τοῦ δογματισμοῦ.

Λησφέρεται πὸς θέρρο: «(Ὁ χρησταισιφικός ψευδωνιμω-  
νισμός καὶ τὰ ιστορικά θιδάγματα τοῦ θέας στὸν κό-  
σμο» (14 Ἰουλίου 1984).

Όφειλουμε νὰ μάθουμε νὰ χρησταισιφωμε με τὸν καλύτερο τρόπον τὰ στελέχη. Σὰ τελευταία ἀνάλυση, ὁ καθοδηγητὴς ἔχει δυὸ εἰθύνες: νὰ ἐπεξεργάζεται καὶ νὰ εἶναι κατευθύνσεις καὶ νὰ χρησταισιφωμε ὀρθὰ τὰ στελέχη. «Ὅλα τὰ σχέδια, οἱ ἀποφάσεις, κ' οἱ καθοδηγητικὲς ἐντολές, ὅλα κλει-  
νονται: στην ἐκφραση» «νὰ ἐπεξεργαζόμεστε καὶ νὰ δίνουμε κατευθύνσεις». Ἀλλὰ γὰ νὰ γίνουν πράξη οἱ κατευθύνσεις, πρέπει νὰ ἐνιόσουμε τὰ στελέχη καὶ νὰ τὰ κερδίζουμε γὰς δράση· αὐτὸ εἶναι κείνο πὸς ἀποκαλοῦμε «χρησταισιφίση τῶν στελεχών».

Ὁ ρόλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας στὸν Ἰ-  
στικό πόλεμο (1 Ὀκτώβριος 1988), Ἰκλόγη Ἐργων,  
τόμος 3ος, σ. 302.

Νὰ μάθουμε νὰ φροντίζουμε τὰ στελέχη. Γὰ νὰ τὸ ἐπι-  
τύχουμε ἀπὸ διαθέτουμε τὰ ἀκόλουθα μέσα: ὀφείλουμε νὰ  
τὰ προσανατολίζουμε ὀρθά, νὰ τοὺς δίνουμε τὴ δυνατότητα

ν' αναπτύσσουν τήν πρωτοβουλία τους καί νά μὴ φοβούνται  
 ν' ἀναλαμβάνουν εὐθύνες καὶ ταυτίζοντα, στὴ βοήθειά στει-  
 γνή, νά τοὺς βοηθᾶμε μὲ συγκεκριμένες κατευθύνσεις γιὰ  
 ν' ἀναπτύξουν τίς δημιουργικὰς τους ἐκπαιδευτικὰς σφαιρὰς  
 καὶ στὴν πολιτικὴν γραμμὴ τοῦ Κόμματος. Δεύτερο, ν' ἀνε-  
 θάρουμε τὰ ἐπίπεδά τους ἢ μὲ ἄλλα λόγια νά τοὺς δώσουμε  
 τὴ δυνατότητα νά μαθαίνουν ὅλο καὶ περισσότερα, νά τὰ δια-  
 πιδαχνοῦμε ὀρθά, νά τὰ βοηθᾶμε νά ἀναβάζουν τὸ ἐπίπε-  
 δο τῆς θεωρητικῆς καὶ πολιτικῆς τους κατάρτισης καὶ τίς  
 προσωπικὰς τους ἐκπαιδευτικὰς. Τρίτο, νά ἐλέγχουμε τὴ βου-  
 λητὴ τῶν στελεχῶν, νά τὰ βοηθᾶμε νά γενικεύουν τὴν πεῖρα  
 τους, νά τὰ βοηθᾶμε νά παλακλασθίζουν τίς ἐπιτυχίες τους  
 καὶ νά διορθώσουν τὰ λάθη τους. Ἔνασι ὁπωσδήποτε ἀπαρά-  
 δεκτο νά ἐμπιστευθῶμε στὰ στελέχη ἕνα καθήκον, καὶ νά  
 μὴ τὰ ἐλέγχουμε καὶ οὕτω νά ἐνδιεκπεράσωμε γιὰ τὴν πο-  
 ρεία τῆς προγραμματοποίησης του, παρὰ μόνον ὅταν γίνεται ἕνα  
 σοβαρὸ σφάλμα. Ἡ σίαν κατὰ δὲν εἶναι σύμφωνη μὲ τίς  
 ἀπαιτήσεις μὲτ' ὀρθῆς συμπεριφορᾶς ἀπέναντι στὰ στελέχη.  
 Τέταρτο, ἀπείλωμε κατὰ γενικὸ κανόνα νά χρησιμοποιῶμε  
 τὴν πεῖρᾴ ἀπέναντι στὰ στελέχη πρὸ διαπραττοῦν σοβαρὰ  
 σφάλματα καὶ νά τὰ βοηθᾶμε νά διορθώσουν αὐτὰ τὰ σφάλ-  
 ματα. Ἡ προσφυγὴ σὲ ὀργανωτικὰ μέτρα πρέπει νά γίνεται  
 μόνον στὴν περίπτωση πρὸ ἐξέπρασιν σοβαρὰ σφάλματα καὶ  
 ἀρνοῦνται νά τὰ διορθώσουν. Χρειαζέται ὑπομονὴ καὶ στὴν πε-  
 ρίπτωση αὐτὴ εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένο νά κολλῶμε τὴν ταμ-  
 πέλλα τοῦ «ἀπορριπτικότη» καὶ ν' ἀρχίζουμε ἀποδόλαια τὸν ἀ-  
 γώνα ἐναντίον του. Πέμπτο, νά τὰ βοηθᾶμε στίς δυσκολίες  
 τους. Ὅταν εὑρίσκονται μπροστὰ σὲ δύσκολες καταστάσεις, ὅ-  
 ταν κάποιας ἀρρωστήσει ἢ συναντήσῃ οικονομικὰς ἢ ἐκπαγ-  
 νεσιακὰς δυσχέρειες ἀπείλωμε νὰ τοῦ δώσουμε κάθε δυνατὴ βο-  
 ήθειαν. Ἔτσι πρέπει νά φροντίζουμε τὰ στελέχη.



Μία καθοδηγητική ομάδα πραγματικά συσπειρωμένη, σέρεα και δομένη με τις μέζες μπορεί να διαμορφωθεί βαθμιαία μέσα στην πορεία ενός μεγάλου αγώνα κι' έχει ξεκομμένα απ' αυτόν. Στην πορεία του μεγάλου αγώνα, ή σύνθεση της καθοδηγητικής ομάδας δε μπορεί να παραμένει άμετάβλητη από αρχικά, στο μεσαίο και στο τελικό στάδιο του αγώνα. Στην πορεία του αγώνα όφείλουμε να προωθούμε διαρκώς τα στελέχη που αναπτύσσονται και ν' αντικαθιστούμε μ' αυτά τα στελέχη που δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του αγώνα, που δε μπόρεσαν να τα θυγάλου κέρα ή που έχουν διαφθαρεί.

«Σχετικά με τις μεθόδους καθοδήγησης» (1 Ιουνίου 1948), "Ευλογία" Βρεταν, τόμος 3ος, σ. 148.

Αν στο Κόμμα μας, δεν υπάρξει ένας αβρόντισος αριθμός από νέα μέλη και στελέχη που να δρῶνται σε τέλεια συνεργασία με τα παλιά στελέχη, ή δουλειά μας θα σταματήσει στα μέσα του δρόμου. Γι' αυτό, τα παλιά στελέχη μας, όφείλουν να χειριζούν τον έρχομό των νέων στελεχών και να επιδιέχουν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον γι' αυτά. Είναι α-δύσθετα, πώς τα νέα στελέχη με τη μικρή τους ιστορία στην επανάσταση και την άπειρία τους, έχουν όρεμένα ελαττώματα και σε μερικά απ' αυτά υπάρχουν επιδιώσεις της ιδεολογίας της παλιάς κοινωνίας κι' εκδηλώσεις μικροαστικού ατομικισμού. Αλλά τα ελαττώματα αυτά μπορούν να εξαλειφθούν βαθμιαία με τη συνεχή διαπαιδαγωγική δουλειά και το επαναστατικό αίσωάλωμα. Η εξέλιξη των νέων στελεχών, όπως υπογραμμίζει ο Στάλιν, είναι πώς έχουν την αίσθηση του καινούργιου και ξεχειλίζουν από ένθουσιασμό και δραστηριότητα. Ίδιότης εκφιδώς που λείπουν από τα παλιά στελέχη. Τα στελέχη παλιά και νέα, όφείλουν ν' αναπτύσσουν τον άμοκαίο σεβασμό, να διδάσκονται άμοιβαία, να με-

ταθεύῳ ἄνοιθαια ὡς ἀρετές τους, νὰ παίρνουν τὰ θετικά καὶ ν' ἀπορρίπτουν τ' ἀρνητικά, ν' ἀποτελοῦν ἓνα σφραγισμένον σύνολο στὴ βουλειὰ γιὰ τὴν κοινὴ ὑπόθεσιν καὶ ν' ἀντιτάσσονται σὲ κάθε ἐκδήλωσιν ἀσχταρισμοῦ.

«Καὶ θαυμάσωμε τὸ πλὴν βουλειᾶς τοῦ Κόμματος», (1 Φεβρουαρίου 1943), Ἑκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 47.

Ἵφαιλάωμε νὰ φροντίζουμε καὶ τὰ στελέχη τοῦ Κόμματος καὶ τὰ ἐξωκομματικά στελέχη. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἱκανοὶ ἄνθρωποι ἔξω ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ οἱ κομμουνιστὲς δεῖν πρέπει νὰ τοὺς παραμελοῦν. Τὰ καθήκον τῶν κομμουνιστῶν εἶναι: ν' ἀπορρίψουν κάθε ἀλλοζωνικὴ στάση καὶ νὰ συνεργαστοῦν ἀρμονικὰ μὲ τοὺς ἐξωκομματικούς, νὰ τοὺς βοηθήσουν μ' ὅλη τους τὴν καρδίαν νὰ υλοποιηθοῦν ἀπέναντί τους μὴ στάση θερμῆς συντροφικότητος καὶ νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ κατευθύνουν ὅλη τους τὴν ἐνεργητικότητα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μεγάλης ὑπόθεσιν τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς οὐρανοδόμησιν.

«Ὁ ρόλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας εἰς τὸν ἐθνικὸ πόλεμον», (Ὀκτωβριος 1939), Ἑκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 302.

### 30. ΟΙ ΝΕΟΙ

«Ο κόσμος είναι δικός σας, όπως και δικός μας, αλλά ούσιαστικά είναι δικός σας, άνήκει σ' εσάς. Έσείς οι νέοι, είστε γεμάτοι όρμητή και ζωντανότητα. Όπως ό ήλιος στις όχθες ή στις έννοιές τώ πρώτ. Οι έλευθες μας στηρίζονταν σ' εσάς.

.....  
«Ο κόσμος σ' εσάς άνήκει. Τώ μέλλον τής Κίνας σ' εσάς άνήκει.

Βιομυλλία μέ κινέζους σπουδαστές και δόκιμους πώ  
Μόσχας (17 Νοεμβρίων 1967).

Ήφειλουμε νά δώσουμε νά καταλάβει όλη ή νεολαία πώς ή χώρα μας είναι ακόμα πολύ φτωχή, πώς είναι αδύνατο νά μετάβληθώ σ' λίγος καιρός κατά ριζικό τρόπο ή κατάσταση αυτή, πώς μονάχα μέ τις ένωμένες προσπάθειες τής νεολαίας κι' έλλοκληρου τού λαού θά μπορούμε νά δημιουργήσουμε μέ τις δικές μας προσπάθειες, ένα πλούσιο και ισχυρό κράτος σ' ένα διάστημα μερικών δεκαετιών. Τό σοσιαλιστικό καθεστώς μας έχει άνοιξει τό δρόμο πρής τώ σοσιαλιστικό ιδανικό τού μέλλοντος, έλλά γιά νά τό κάνουμε αυτό πραγματικότητα, πρέπει νά δουλέψουμε σκληρά.

«Γιά την όρθή λύση τών αντίθετων ένέμων σ' εσάς,  
(27 Φεβρουαρίου 1967), "Κινέζος ταίτης, σ. 44 - 45.

«Άρκετοι νέοι τώ τούς λείπει ή πολιτική πείρα κ' ή πείρα τής κοινωνικής ζωής, δ' έξέρουν νά συγκρίνουν τή Νέα Κίνα μέ την παλιά. Δέ μπορούν κατά πάθος νά καταλάβουν σ' τί

φοβερὰ δύσκολους καὶ σκληροὺς ἀγώνες χρειάστηκε ν' ἀποδυθεῖ ὁ λαὸς μας γιὰ νὰ κατορθώσει ν' ἀπελευθερώει ἀπὸ τὸν ὑπερμεγαλιστικὸ ζυγὸ καὶ τοὺς ἀντιδραστικὰς τοὺς Κουδμουτση, ὃ ἀκόμα πόσο μεγάλῳ διάστημα σκληρῆς ἐργασίας ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν οἰκοδόμησιν τῆς ὁρατῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας. Γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀναπτύσσουμε συνεχῶς μιὰ ζωντανή, ἐναρμονισμένη, μὲ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, πολιτικὴ διαπαιδαγωγικὴ δουλειά, νὰ ἐξηγήσουμε ἀδεύκαστα καὶ μὲ εὐλακρίνεια τίς δυσκολίες πρὸ ἐμφανίζονται καὶ νὰ εἰς αὐξητῶμε μὲ τίς μέζες γιὰ νὰ ἐρίσκουμε τὴ μέση ὑπερνίκησης τῶν δυσκολιῶν.

Στὸ Πάρο, σ. 68.

Οἱ νέοι ἀποτελοῦν τὴν πιὸ θραστήρια, τὴν πιὸ δυναμικὴ δύναμιν τῆς κοινωνίας μας. Ἐχουν μεγαλύτερη φλόγα γιὰ μελέτη, εἶναι λιγότερο προσκολλημένοι εἰς συντηρητικὰ ἀντικείμενα. Βρίσκονται, περιοσώτερο αὐτοί, στὴν ἐποχὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Εὐχόμεστε ὅλες, αἱ ὁργανώσεις τοῦ Κόμματος, μαζί μὲ τίς ὁργανώσεις τῆς Ἐνώσεως τῆς Νεολαίας, νὰ ἐπεξεργαστοῦν προσεκτικὰ τέτοια μέτρα ὅστε ν' ἀξιοποιηθῇ ἡ δύναμιν τῶν νέων, καίρνοντας ὑπόψιν τὰ ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικά τους. Φυσικά, οἱ νέοι ἀπείκουν νὰ διδάσκονται ἀπὸ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀξιόπαιδους τῆς ὁριμῆς ἡλικίας καὶ νὰ ἐποικελῶνται πρὸς ἑνώτατον ἐσθμὸν ἀπὸ τὴν συνεκφορά τους πρὶν ἐπιχειρήσουν ὁποιαδήποτε ἀφελήμη θρασυτησίαν.

Σημειώμα πρὸς τὸν λαόν: \*Ἡ Ταξιαρχία Κρούσης τῶν Νέων τοῦ ἑργατικῶς παραγωγικοῦ συνεταιρισμοῦ ἀριθ. 9 τῆς Κοινότητος Δινιόλη, περιφέρειας τοῦ Τσαγιόπου (1965). \*Η σ σ σ ε α λ ι σ τ ι κ ῆ ἑ ξ ὶ τ α ρ α η σ τ ῆ ν κ ι ν ἰ ἰ ζ ι κ τ ῆ β ο ρ α ῖ ο ρ, Κινεζικὴ Ἐκδόσις, τόμος 3ος.

Πώς μπορούμε νά καθορίσουμε αν ένας νέος είναι επαναστάτης; ή όχι; Πώς θά κάναμε τή διακρίση; Δέν υπάρχει παρά μονάχα, ένα και μοναδικό κριτήριο: αὐτός ὁ νέος θάλει νά συνδεθεῖ μέ τίς ἐργατικές καί τίς ἀγροτικές μάζες καί νά συνδεθεῖ πραγματικά μέ αὐτές: Ἄν τὸ θέλει, καί τὸ πραγματοποιεῖ εἶναι ἐπαναστάτης· στήν ἀντίθετη περίπτωση, δέν εἶναι ἐπαναστάτης, εἶναι ἀντεπαναστάτης. Ἄν σήμερα ἐνώνεται μέ τίς μάζες τῶν ἐργατῶν κι' ἀγροτῶν, τότε σήμερα εἶναι ἐπαναστάτης. Ἄν αὐτοῦ ξεκοπεί ἀπ' αὐτές, ἡ κατακτείνει τοὺς ἐργάτες κι' ἀγρότες, τότε δὲ θάβει ἐπαναστάτης, θάβει ἀντεπαναστάτης.

«Ὁ προεκτατολισμός τοῦ κινήματος τῆς νεολαίας». (4 Μάρτιο 1938). Ἑ κ λ ο γ ή Ἑ ρ γ ω ν, τόμος 2ος, σ. 246.

Ὅσο οἱ διανοούμενοι δὲν ἔχουν ριχτεῖ καί μέ τὸ σῶμα καί μέ τήν ψυχή τους στήν ἐπαναστατική πάλη τῶν μαζῶν, ὅσο δὲν εἶναι θετικά ἀποφασισμένοι νά μποῦν στήν ὀργάνωσι τῶν συμφερόντων τῶν λαϊκῶν μαζῶν καί νά ζήσουν τήν ἴδια ζωὴ μέ τίς μάζες, εἶναι συχνά ἀπαιρεπεῖς πρὸς τὸν ὑποκειμενισμό καί τὸν ἀτομισμό, ἔχουν στείρες ἰδέες κι' εἶναι διστακτικοί στίς ἐνέργειές τους. Γι' αὐτὸ θν καί πλάτειά στρώματα τῶν κινέζων ἐπαναστατῶν δικαιουμένων παίζουν τὸ ρόλο τοῦ ἐκκεφαλῆς καί τοῦ διαφωτιστῆ, δέν παραμένουν ὅλοι πιστοὶ στήν ἐπανάστασι ὡς τὸ τέλος. Στίς κρίσιμες στιγμές ἕνα μέρος ἐγκαταλείπει τίς γραμμές τῆς ἐπανάστασης καί πέρφει στήν καθυστερότητα· ἀκόμα ἄρισμένοι γίνονται κι' ἐχθροὶ τῆς ἐπανάστασης. Οἱ διανοούμενοι μποροῦν νά ξεπεράσουν τίς ἀδυναμίες τους μόνο μέσα στήν παρατεταμένη πάλη καὶ διεξάγουν αἱ μάζες.

«Ἡ Κινέζικη Ἐπανάστασι καί τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα Κίνας», (Δεκέμβριος 1938). Ἑκλογὴ Ἑργων, τόμος 2ος, σ. 392.

Ἐναρμονίζοντες πάντες τὴ δράση τοῦ μετὰ τὸ κεντρικὸ καθήκον τοῦ Κόμματος, ἡ Ἑνώσις τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ διεξάγει μιὰ ἀνεξάρτητη δουλειὰ πρὸς τὴν ἀντιστοιχεί στὰ χαρακτηριστικὰ τῶν νέων. Ἡ νέα Κίνα πρέπει νὰ φροντίζει τὰ συμφέροντα τῆς νεολαίας τοῦ, νὰ ἐνδυναμώσει ἰδιαιτέρα γιὰ τὴ διαμόρφωση τοῦ νέου γενεᾶς. Οἱ νέοι ἀφελοῦν νὰ μελετοῦν, νὰ ἐργάζονται· ἀλλὰ, ἐπειδὴ θρῆσκονται σὲ περίοδο ἀνάπτυξης, πρέπει ἀφιερώνοντας τὴν προσοχή τους στὴ δουλειὰ καὶ στὰς μελέτες, νὰ μὴ παραμελοῦν τὴν ψυχαγωγία τους, τὴ συμμετοχή τους στὰ σπῶρ καὶ τὴν ἀνάπαυσή τους.

•Συνουχία στὴ θεώρηση καὶ ἐκπαίδευση τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἀσπέρου Παγκοσμίου Συνεδρίου τῆς Ἑνώσεως Νεολαίας τοῦ Πόλεως (180 Ἰουνίου 1958).

### 31. ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οι άνθρωποι στην Κίνα, είναι συνήθως υποταγμένοι στην εξουσία τριών δυνάμεων από αποτελούν όλες μαζί ένα σύστημα εξουσίας (ή πολιτική, έξουσία, ή οικογενειακή εξουσία, ή θρησκευτική εξουσία). Οι γυναίκες επιπλέον, βρίσκονται κάτω και κάτω από την εξουσία των ανδρών (συζυγική εξουσία). Αυτό τα τέσσερα είδη εξουσίας — πολιτική, οικογενειακή, θρησκευτική και συζυγική — αντανακλών την ιδεολογία της φεουδαρχο - πατριαρχικής τάξης κι' αποτελούν τα πιο χειρότερα θεμέλια που παραμένουν τον κινέζικο λαό κι' ιδιαίτερα την αγροτιά. Όπως είδαμε προηγουμένα, στην θιβαΐδα, οι αγρότες άντρεφον την εξουσία των γαιοκτημόνων. Η εξουσία αυτή είναι ο άξονας γύρω από τον οποίο κινούνται οι τέσσερες δυνάμεις από άπαριθμηση. Η άντρεπή της εξουσίας των γαιοκτημόνων συγκλόνισε την οικογενειακή, τη θρησκευτική και τη συζυγική εξουσία... Όσον αφορά τη συζυγική εξουσία, αυτή ήταν πάντα πιο άθλιατε στις φτωχές οικογένειες, έπειτα κι' αυτές οι γυναίκες ήταν αναγκασμένες εξαιτίας της οικονομικής κατάστασης να καθίσουν μέρος στη δουλειά περισσότερο από ό,τι οι γυναίκες των οικογενειών των εύπορων τάξεων. Από το λόγο αυτό μπορούσαν να έχουν καλύτερη γνώμη στην οικογένεια και μάλιστα πολλές φορές την περισσότερη διακρίνουσα γνώμη.

Στα τελευταία χρόνια, με σχέση με την άθλιότητα της κατάστασης, ή ίδια ή κατάσταση έπου στηρίζον η εξουσία του πλούτου υπονομεύθηκε. Τελευταία, μάλιστα, μαζί με την α-

νόθο τοῦ ἀγροτικοῦ κινήματος, σέ πολλὰ μέρη ἐμφανίστηκε τὸ φαινόμενο νὰ δημιουργοῦν αἱ γυναῖκες ἀγροτικές ἐνώσεις· ἐφθάσε γι' αὐτὲς ἡ ὥρα νὰ σηκώσουν τὸ κεφάλι καὶ ἡ συζυγική ἐξουσία μέρα μέ τὴν ἡμέρα ἐξασθενίξει. Μὲ δυὸ λόγια, ἡ ἐνίσχυση τῆς ἐξουσίας τῶν ἀγροτῶν συμπίπτει μὲ τὸν κλονισμό τοῦ συνόλου τῶν φεουδαρχο-πατριαρχικῶν ἀντιλήψεων καὶ θεσμῶν.

«Ἐάντις τῆς τῆν ἔκτασι τοῦ θῖνις πρὸ Κουίνι σχετικῶς γιὰ τὸ ἀγροτικὸ κίνημα, (1 Μαρτίου 1937), Ἐκλογὴ Ἑργίου, τόμος 1ος, σ. 44 - 46.

Ἐνωθεῖτε, πᾶντες μέρος στὴν παραγωγικὴ καὶ πολιτικὴ δραστηριότητα καὶ βελτιώσατε τὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ θέσιν τῆς γυναῖκος.

Γιὰ τὴν ἐκπαίδευση «Γυναῖκες τῆς Νέας Κίνας», τ. 1, 20 Ἰουλίου 1949.

Νὰ ὑπερασπίσουμε τὰ συμφέροντα τῶν νέων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν· νὰ βοηθήσουμε τοὺς πρόσφυγες σπουδαστές· νὰ βοηθήσουμε τοὺς νέους καὶ τίς γυναῖκες νὰ ὁργανωθοῦν καὶ γιὰ νὰ συμμετέσχουν, μὲ πλήρη δικαιώματα, σὲ κάθε χρησικμὴ δραστηριότητα τῶν Ἰσλάμο Ἀντίστασης ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας καὶ γιὰ τὴν κοινωνικὴ πρόδω· νὰ καθιερώσουμε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γάμου καὶ τὴν ἐσότηταν τῶν φίλων, νὰ ἐκώσουμε στοὺς νέους καὶ στὶς γυναῖκες μὲ ὠφέλιμην ἐκπαίδευση.

«Γιὰ τὴν ἐκπαίδευση θινεσιμαρ» (24 Ἀπριλίου 1945), Ἐκλογὴ Ἑργίου, τόμος 3ος, σ. 388.

Τὸ βασικὸ καθήκον μας πρὸς τοιμήν τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς εἶναι νὰ ὁργανώσουμε τὴν ἀρθρωτικὴν χρησι-



μοτοποίηση της εργατικής δύναμης και να προσελκύσουμε τις γυναίκες να συμμετέχουν στην παραγωγή.

«Η οικονομική μας πολιτική» (29 Ιανουαρίου 1934),  
Έκθεση Έργων, τόμος Ια, σ. 142.

Ήχει πρωταρχική σημασία για την οικοδόμηση της μεγάλης σοσιαλιστικής κοινωνίας, ή μαζική προσέλευση των γυναικών στην παραγωγική δραστηριότητα. Η άρχτη «γιατί ίση δουλειά ίσες αποδοχές» πρέπει να εφαρμόστεί στην παραγωγή. Μια πραγματική λύση θα δώμεθα όταν άνδρα και στη γυναίκα πρέπει να πραγματοποιηθεί στη διάρκεια του προτού για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό ολοκλήρωσης της κοινωνίας.

Σημείωμα για το Έθνος: «Οι γυναίκες προστίθενται στο μέτωπο της δουλειάς» (1935), «Η σοσιαλιστική εξέγερση στην κινέζικη Οικονομία».

Υστερα από το κίνημα της συνεταιριστικοποίησης της αγροτικής οικονομίας, ένας μεγάλος αριθμός συνεταιρισμών βρίσκεται μπροστά σ' έλλειψη εργατικών χεριών κ' η ανάγκη της μαζικής προσέλευσης στο μέτωπο της δουλειάς των γυναικών που δεν συμμετέχουν στις αγροτικές δουλειές προβάλλει επανειστικά... Οι γυναίκες αποτελούν στην Κίνα μια σημαντική πηγή εργατικής δύναμης. Πρέπει να αξιοποιηθούν στην πάλη για την οικοδόμηση μιας μεγάλης σοσιαλιστικής χώρας.

Σημείωμα σχετικά με το έθνος: «Η κινητοποίηση των γυναικών για την παραγωγή θα γυαλίσει την έλλειψη της εργατικής δύναμης» (1936), «Η σοσιαλιστική εξέγερση στην κινέζικη Οικονομία, Κινέζικη Έκδ. τόμ. Βα».

Πρέπει δὴ τὴ γυναικεῖα ἐργατικὴ δύναμις νὰ πάρει τὴ θέσιν της στὸ μέτωπο τῆς δουλειᾶς ὅπου ἐφαρμόζεται ἡ ἀρχὴ «γιά τὴν δουλειά, ἴσος ἀποδοχός» καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ στὴν πρὸ σήμερον προθεσμία.

Σημείωμα σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο: «Εἰς τὸ Πρόγραμμα τῆς Δημοκρατικῆς Ὑπομονῆς Ἰθακῶν, τῆς περιφερείας Πόντῳ νῆι, γιὰ τὴ δουλειὰ ἀνάμεσα στίς γυναῖκες στὴ διάφωσι τοῦ ἀγροτικοῦ συνεταιριστικοῦ κινήματος» (1955), Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐξέγερσι στὴν κεντρικὴ Ἰταλία, Ὁρο, Κινητικὴ Ἐκδόσι, τόμος 1ος.

## 32. Η ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

Στο σημερινό κόσμο, κάθε κουλτούρα, κάθε τέχνη και κάθε λογοτεχνία ανήκουν σε μία καθορισμένη τάξη και προβάλλουν μία καθορισμένη πολιτική γραμμή. Δεν υπάρχει, στην πραγματικότητα, τέχνη για την τέχνη, τέχνη πάνω από τάξεις, ούτε τέχνη που αναπτύσσεται έξω από την πολιτική ούτε ανεξάρτητα απ' αυτήν. Η προλαταριακή τέχνη και λογοτεχνία αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της επαναστατικής υπόθεσης του προλαταριάτου, αποτελούν μέρος της. Πει ο Λένιν, «ένα μικρό τροχό και μία μικρή βίδα» του γενικού μηχανισμού της επανάστασης.

«Όμιλος στη Συνέντησή για την τέχνη και τη λογοτεχνία στο Γενέσι» (Μάιος 1942), Έκλογη Έργων, τόμος 3ος, σ. 86.

Η επαναστατική κουλτούρα είναι για τις λαϊκές μάζες ένα ισχυρό όπλο της επανάστασης. Πριν γίνει η επανάσταση, την προετοιμάζει ιδεολογικά· στη διάρκεια της επανάστασης αποτελεί ένα σημαντικό, αναπόσπαστο τμήμα του γενικού μετώπου της επανάστασης.

«Η Νέα Δημοκρατία» (1 Ιανουαρίου 1940) Έκλογη Έργων, τόμος 3ος, σ. 392.

«Η Τέχνη μας κ' η λογοτεχνία μας είναι για τη μεγάλη μάζα του λαού, σε πρώτη γραμμή για τους εργάτες, τους αγρότες και τους στρατιώτες» δημιουργήθηκαν γι' αυτούς και χρησιμοποιούνται απ' αυτούς.

«Όμιλος στην Συνέντησή του Γενέσι για την Τέχνη και τη λογοτεχνία» (Μάιος 1942), Έκλογη Έργων, τόμος 3ος, σ. 84.

Οι λογοτέχνες μας κι' οι καλλιτέχνες μας πρέπει εκπληρώνοντας αυτό το καθήκον νά μεταβάλλουν τή θέση τους καί νά περάσουν θαύματα στη πλευρά των εργατών, αγροτών και στρατιωτών, νά περάσουν στη πλευρά του προλεταριάτου· πρέπει νά προχωρήσουν μέσα σ' αυτούς, νά εισχωρήσουν μέσα στην καρδιά της πρακτικής πάλης, νά μελετήσουν τόν μαρξισμό καὶ τὴν κομμουνία, Μόνον μ' αὐτό τὸν τρόπο θὰ μπορούσαμε ν' ἀποκτήσουμε μία τέχνη καὶ λογοτεχνία πρὸς τὴν ἀνήκει πραγματικὰ οἱς ἐργάτες, ἀγρότες καὶ στρατιῶτες, μία ἀληθινὴ προλεταριακὴ Τέχνη καὶ λογοτεχνία.

Σὺ Ἰω, σελ. 78.

Σκοπὸς μας εἶναι νά ἐξασφαλίσουμε ἡ Τέχνη καὶ ἡ λογοτεχνία νά ἀνταχθῶν διανοητικὰ μέσα στὸν ἐπαναστατικὸ μηχανισμό τῆς ἐπανάστασης σὸν ἔνα ἔξαρτημά του, νά γίνει ἔνα πανίσχυρο ὄπλο γιὰ τὴ συνειρμώση καὶ τὴ διαπαιδαγώγηση τοῦ λαοῦ, γιὰ τὸ χρώπημα καὶ τὴν ἐκμηδένιση τοῦ ἐχθροῦ, καὶ γιὰ νά βοηθήσῃ τὸ λαὸ ν' ἀγωνιστῇ ἐνάντια στὸν ἐχθρό, μὲ μὰ καρδιά καὶ μὲ μὰ θέληση.

Σὺ Ἰω, σ. 79.

Γιὰ τὴν τέχνη καὶ τὴ λογοτεχνία ὑπάρχουν δύο κριτήρια, τὸ πολιτικὸ κριτήριον καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ κριτήριον...

Καὶ σ' αὐτὰ τὰ δύο κριτήρια, τὸ πολιτικὸ καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ, ποιὲς σχέσεις ὑπάρχουν ἀνμέσά τους; Εἶναι ἀδύνατον νά ἐξισωθεῖ ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ τέχνη, ὅπως ἐπίσης εἶναι, ἀδύνατον νά ἐξισωθεῖ μιὰ γενικὴ κομμουνιστικὴ μέτῃς μέθοδος τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς κριτικῆς. Ἀρνούμαστε νά παραδεχτοῦμε τὴν ὑπαρξὴ ὅχι μόνο ἑνὸς ἀφηρημένου κι' ἀμετάβλητου πολιτικοῦ κριτηρί-

ου αλλά έκδοσης κι' ενός άφηνρημένου κι' άμετάβλητου καλλιτεχνικού κριτηρίου κάθε τάξη, κάθε ταξική κοινωνία, διαθέτει τὸ δικό της κριτήριο, τόσο τὸ πολιτικό κριτήριο όσο και τὸ καλλιτεχνικό. Ἐπιπλέον, σ' όλες τις τάξεις, σ' όλες τις ταξικές κοινωνίες, τὸ πολιτικό κριτήριο τίθεται στήν πρώτη γραμμή και τὸ καλλιτεχνικό κριτήριο στή δεύτερη.

Ὅσον άφορᾷ ἐμᾶς, ἐμεῖς απαιτοῦμε τήν ἐνότητα πολιτικῆς και τέχνης, τήν ἐνότητα περιεχομένου και μορφῆς, τήν ἐνότητα ενός επαναστατικού πολιτικού περιεχομένου και μᾶς βοο τὸ δυνατό κιὸ τέλειες καλλιτεχνικῆς μορφῆς. Τά ἔργα πού θέν ἔχουν καλλιτεχνική ἀξία, όσοδήποτε προωθημένα κι' άν εἶναι ἀπό πολιτική άποψη, θέν φέρνουν κανένα άποτέλεσμα. Γι' αὐτό εἰμαστε κι' ἐναντίον τῶν καλλιτεχνικών ἔργων πού ἐκφράζουν λαθεμένες πολιτικές ἀπόψεις βοο κι' ἐναντίον τῆς τάξης πᾶ παρέχονται ἔργα στο ὑπόλ τοῦ συνθήματος και τῆς ἀφίστασος δοκο οἱ πολιτικές ἀπόψεις εἶναι ἄρθές, ἀλλά πού τούς λείπει ἡ καλλιτεχνική ἐκφραστική δύναμη. Ὅρεῖλομε, στήν τέχνη και τῇ λογοτεχνίᾳ, πᾶ διεξάγουμε ἀγώνες και στο δύο μέτωπα.

Στά Πρα. σ. 88 - 90.

Ἡ πολιτική: ἀκατὸ λουλούδι α' ἀνθίζουν, σέκατὸ σχολές πᾶ συναγωνίζονται μεταξύ τους. ὁποκινεῖ σ' ἀνάπτυξη τήν τέχνη και σέ πρόσθε τήν ἐπιστήμη' συντελεῖ στήν ἀνέθηση τῆς σοσιαλιστικῆς κουλτούρας στή χώρα μας. Στήν τέχνη, οἱ ποικίλες μορφές και τὰ ποικίλα στυλ μποροῦν ἐλεύθερα ν' ἀναπτύσσονται. Στήν ἐπιστήμη οἱ διάφορες σχολές μποροῦν ἐλεύθερα πᾶ συναγωνίζονται ἡ μᾶ τήν ἄλλη. ἔτσι-ροῖμε πᾶς ἡ εξαναγκαστική ἐπιβολή ενός στυλ, μᾶς σχολῆς κ' ἡ ἀπαγόρευση ενός ἄλλου στυλ, μᾶς ἄλλης σχολῆς, μᾶ διασκητικά μέτρα θᾶ ζημιώνε τήν ἀνάπτυξη τῆς τέχνης και τῆς ἐπιστήμης. Τὸ ζήτημα γιὰ τὸ αἶ εἶναι: ἀληθινὸ και τῇ

ψεύτικο, στην τέχνη και στην επιστήμη, πρέπει να λύνεται με την ελεύθερη συζήτηση στους καλλιτεχνικούς και επιστημονικούς κύκλους, πρέπει να λύνεται από την πράξη της τέχνης και της επιστήμης κι' όχι με απλουστευμένες μεθόδους.

«Για την όρθη λύση των αντιθέσεων δυνάμει από λαί»,  
(27 Ιανουαρίου 1937), "Ελευθερία τύπη", σ. 49 + 50.

Ένας στρατός χωρίς κουλτούρα είναι ένας στρατός άσχελωτων κι ένας στρατός άστειχελωτων δε μπορεί να κτήσει τὸν έχθρό.

• 79 Ένας έλιωτο στην πολιτιστική δουλειά, (30 Οκτωβρίου 1944), "Εκλογή Έργων, τόμος 3ος, σ. 205.

### 33. ΜΕΛΕΤΗ

Στη διάρκεια τῆς μεταπαραγωγισμοῦ τῆς Κίνας ἀπὸ μιὰ καθυστερημένη ἀγροτική σὲ μιὰ βιομηχανικὴ προηγμένη γῆ-ρα, θ' ἀντιμετωπίζουμε βυσσινιώδη καθήκοντα κι' ἡ πεί-ρα πού διαθέτουμε κάθε ἄλλο παρὰ ἐπαρκεῖ γι' αὐτό. Πρέ-πει λοιπὸν νὰ μελετήσουμε πάλι.

«Βιναρτήρας λόγος ἐπὶ Ὁδῶς Συνέδριον τοῦ Κομμουνισ-τικοῦ Κόμματος Πίνας» (15 Σεπτεμβρίου 1956).

Οἱ συνθήκες ἀλλάζουν συνεχῶς, καὶ γιὰ νὰ προσαρ-μόζουμε τὸν τρόπο σκέψης μας στὶς καινούργιες συνθήκες πρέπει νὰ μελετᾶμε. Ἀκόμα κι' αὐτοὶ πού κατέχουν ἀρκετὰ καλὰ τὸ μαρξισμό καὶ πού ἡ προλεταριακὴ τους θέση εἶναι σχετικὰ σταθερὴ πρέπει νὰ συνεχίσουν νὰ μελετοῦν, πρέπει ν' ἀφοσιώνουν κάθε τί τὸ καινούργιο καὶ νὰ μελετοῦν τὰ καινούργια προβλήματα.

Λόγος στὴν Παγκοσμικὴ Συνδιάσκεψη τοῦ Κομμουνιστι-κοῦ Κόμματος Κίνας γιὰ τὴ θεμελιὴ τῆς Προσαρμογῆς  
(12 Μαρτίου 1957) 1η Ἐκδόσις τῆς ἐκφ., σ. Β.

Θὰ κατορθώσουμε νὰ μάθουμε ὅλα αὐτὰ πού θὲν ξέρα-με προηγουμένα; Δὲν εἴμαστε μόνον ἱκανοὶ νὰ καταστρέ-ψουμε τὸν παλιὸ κόσμο ἀλλὰ εἴμαστε ἐπίσης ἱκανοὶ καὶ νὰ ἀνικοδομήσουμε ἕνα καινούργιο κόσμο.

«Εἰσαγγελία στὴ Δεύτερη Ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐ-πιτροπῆς καὶ ἀνέλεγχθη ἀπὸ τὸ 7ο Συνέδριον τοῦ Κομ-μουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας» (6 Μαρτίου 1949) Ἐκλο-γὴ Ἔργων, τόμος 4ος, σ. 374.

Υπάρχουν δύο διαφορετικοί τρόποι που μπορούμε να υιοθετήσουμε για να διδαχτούμε από τους άλλους. 'Ο ένας είναι δογματικός τρόπος και συνίσταται στη ν' αντιγράφουμε το κάθε τι αναξάρτητα από το αν προσαρμόζεται ή όχι στις συνθήκες της χώρας μας. Αυτός ο τρόπος δεν είναι καλός. 'Ο άλλος τρόπος συνίσταται στο να χρησιμοποιούμε το μυαλό μας και να μαθαίνουμε! Αντιστοιχίζεται στις συνθήκες της χώρας μας, θηλασθ' να εφαρμόζουμε την πείρα που μπορεί να μας είναι χρησιμη. Αυτών των τρόπων, αφείλουσε να υιοθετήσουμε.

Για την άρθρ. λύση των αντιθέσεων άνωθεν από λαό (27 Φεβρουαρίου 1957) 1η Έκδοση τούτης σ. 75.

'Η θεωρία των Μάρξ, Ένγκελς, Λένιν και Στάλιν έχει παγκόσμια εφαρμογή. Δεν πρέπει να την αντιμετώπιζουμε σαν ένα δόγμα, αλλά σαν οδηγό για δράση. 'Η μελέτη μας δεν πρέπει να περιορίζεται στο να παίρνουμε από το μαρξισμό - λενινισμό δρομους και ορθότητες, αλλά να τον μελετούμε σαν επιστήμη της επανάστασης. 'Οφείλουμε όχι μόνο να κατανοούμε ταίς γενικαίς νόμους στους οποίους κατέληξαν οι Μάρξ, Ένγκελς, Λένιν και Στάλιν όποτε από πλατειά μελέτη της πραγματικής ζωής και πείρας της επανάστασης, αλλά επίσης να μελετήσουμε βαθειά τις θέσεις και μέθοδους που υιοθετούν για να εξετάζουν και να λύνουν τα προβλήματα.

«'Ο ρόλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στον θινικό πόλεμο» (Οκτώβριος 1958) 'Εκλογή 'Εργων, τόμος 2ος, σ. 308 - 309.

'Αν έχουμε μια σωστή θεωρία αλλά αρνούμαστε έπ'αυτως να εφαρμόζουμε γύρω απ' αυτήν, να τη θέζουμε στο ράφι και να μην την εφαρμόζουμε στην πράξη, τότε η θεωρία αυτή, όσο ωραία κι' αν είναι, δεν έχει καμιά σημασία.

«Τα τη πράξη» (Ιούλιος 1957) 'Εκλογή 'Εργων, τόμος 1ος, σ. 304.



Πρέπει ν' εφαρμόσετε τή μαρξιστική θεωρία καί νά μάθετε νά τήν ἐφαρμόξετε. Ἄν ἐπιτύχετε νά ἐφαρμόξετε τή μαρξιστική - λενινιστική ἀποψη στο φόντισμα πού-σ' ἔ- κείνου τοῦ πρακτικοῦ προβλήματος; θάσατε ἀξιάπαινοι γιά τήν ἐπίδοσή σας. Ὅσο περισσότερο ἐπικτείνετε σά πλάτος καί σέ βάθος, τήν ἐρευνά σας, τόσο μεγαλύτερη θάναί ἡ ἐ- πίδοσή σας.

Νά βελτιώσουμε τὸ σκόλ βουλειᾶς τοῦ Κόμματος. (1 Ἰν- τερνασιόναλ 1944), Ἐκλογὴ Ἔργων, τόμος 3ος, σ. 38.

Πῶς θά μπορέσουμε λοιπόν, νά ἐνώσουμε τήν μαρξιστι- κή - λενινιστική θεωρίαν μέ τήν πρακτική τῆς κινεζικῆς ἐ- πανάστασης; Καί γιά νά χρησιμοποιήσουμε μιὰ συνηθισμένη ἐκφραση, πῶς «νά ρίχνουμε τὸ θέλω στό στόχο»; Τὸ θέλω εἶναι ἡ μαρξισμός - λενινισμός καί ὁ στόχος ἡ κινεζικὴ ἐπα- νάσταση. Ὡστόσο ὁρισμένοι σύντροφοι, «ρίχνουν τὸ θέλω τους χωρὶς νά ἔχουν στόχο» τὸ ρίχνουν στήν τόχην αἱ σύν- τροφοι αὗτοι μποροῦν εὐκολά νά κάνουν ζήτημα στήν ἐπανά- σταση.

Σά 12ος, σ. 42.

Αὗτοι πού κατέχουν τήν κτῆρα τῆς πρακτικῆς βουλειᾶς ἀφελούν νά μελετήσουν τή θεωρίαν καί μάλιστα νά τήν με- λετήσουν σοβαρά· μόνο ἐτσι θά μπορέσουν νά συστηματοποι- ῇσουν τήν κτῆρα τους, νά τήν συνθέσουν καί νά τήν ἀναφύ- σουν στο ἐπίπεδο τῆς θεωρίας, μόνο τότε δε θά θεωροῦν τήν περιορισμένη κτῆρα τους σάν μιὰ γενική ἀλήθεια καί δε θά διαπράξουν λάθη ἐμπειρισμοῦ.

Σά 13ος.

Τὸ θέλω εἶναι μέρφωση, ἀλλὰ κ' ἡ ἐφαρμογὴ εἶ- ναι μέρφωση καί μάλιστα τὸ πιζ σπουδαίε εἶδος μέρφωσης. Κ' ἡ κύρια μας μέθοδος εἶναι νά μαθαίνουμε τὸν πόλεμο,

μέσα στον πόλεμο. Όποιος δεν είχε την ευκαιρία να πάει σε σχολή μπορεί κι' αυτός να μάθει την πολεμική τέχνη - μπορεί να τη μάθει μέσα στις μάχες του πολέμου. Ο επαναστατικός πόλεμος είναι επιχείρηση μαζών. Δεν είναι συνήθως μια υπόθεση που πρώτα την μαθαίνει κανείς αλλά πρώτα τον κάνει κι' ύστερα τον μαθαίνει, γιατί η δράση είναι μάθηση ή ίδια.

\*Στρατηγικά προβλήματα του επαναστατικού πολέμου στην Κίνα» (Δεκέμβριος 1934) \*Εκλογή Έργων, τόμος 1ος, σ. 189 - 190.

Υπάρχει ένα χάσμα ανάμεσα στον πολίτη και στον στρατιώτη, αλλά δεν είναι Μεγάλο Τέχος, και γρήγορα θα γεφυρωθεί, κι' ο τρόπος για να το γεφυρώσουμε είναι να πάρουμε μέρος στην επανάσταση, στον πόλεμο. Όταν λέμε πως δεν είναι εύκολο να μαθαίνουμε και να εφαρμόζουμε, εννοούμε πως είναι δύσκολο να μαθαίνουμε τέλεια και να εφαρμόζουμε επιδέξια. Όταν λέμε πως οι πολλοί μπορούν γρήγορα να γίνουν στρατιώτες, εννοούμε πως δεν είναι δύσκολο να περάσουμε το «κατώφλι». Για να συσχετίσουμε αυτά τα δυό μαζί μπορούμε να κατανοήσουμε το Κινέζικο ρητό, «Τίποτε στον κόσμο δεν είναι δύσκολο, γι' αυτόν που το θέλει καλά στο μυαλό του». Δεν είναι δύσκολο να περάσουμε το «κατώφλι», κι' η διαρκής γνώση είναι δυνατή, επίσης, άρκος να παίρνει κανείς τα καθήκοντα στα σοβιέρ και να ξέρει να μαθαίνει.

Στο ίδιο, σ. 190.

Όφειλουμε να μάθουμε να δουλεύουμε στον οίκογενικό τομέα γι' αυτό πρέπει να μαθητεύουμε κοντά σ' αυτούς που κατέχουν τα προβλήματα αυτά. Όφειλουμε να τους κα-

νομα διακάλους μας, να απομυθώσουμε κατά τους με ταπει-  
νοφροσύνη κι' εδουλειθορία. Δεν πρέπει να προσκοιούμεστα  
51 ξέρουμε κάτι όταν δεν το ξέρουμε.

• Η Δημοκρατική Δημοκρατία του Λαού (20) (Ιανουάριος  
1949), Έκδοση Έργου, τόμος 4ος, σ. 424

• Η γνώση είναι επιστήμη, κι' η επιστήμη δεν επιτρέπεται  
όποιαδήποτε άπαιτη ή έπαυση. Έκκενο από άπαιται είναι ο  
κρίσιμος το αντίθετο - ή τιμωρία κι' η μετριοφροσύνη.

Για την πράξη, 1 (αόλιος 1937) Έκδοση Έργου, τό-  
μος 1ος, σ. 300.

• Η απόρριψη από την είναι ο έχθρος της μελέτης.

Δι ή ή μπορούμε να μάθουμε τίποτε αν δεν απαλλα-  
γούμε από την α)το - (καταπολέση, Η πύση και πρέπει να  
υπόθετησουμε άπέναντι στους έαυτούς μας είναι «να μελε-  
τάμε χωρίς να (καταπολέσουμε ποτέ» κι' άπέναντι στους  
32 άλλους «να διδάσκουμε χωρίς να κουραζόμαστε».

• Ο ρόλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στον  
Εθνικό Πόλεμο, (Οκτώβριος 1938), Έκδοση Έργου,  
τόμος, 2ος, σ. 210.

• Όριμένοι έχουν διαβάσει μερικά μαρξιστικά βιβλία και  
θεωρούν τους έαυτούς τους σαν σοφούς, αλλά αυτό που διέ-  
δωσαν δεν το άπομυθώσαν, δεν ρίξανε μέσα στο μυαλό τους,  
έτσι δεν ξέρουν πώς να το χρησιμοποιήσουν και τα ταξικά  
τους αίσθήματα παραμένουν όπως και πριν. "Αλλά" είναι  
γριάται άλαζονεία επειδή έμαθαν μερικές φράσεις απ' όξω,  
θεωρούν τους έαυτούς τους τριμερής κι' είναι όλα έπαυση.  
• Άλλά όταν ξεπεράσει ή θύελλα, παίρνουν με άθήση πολύ δικ-

φάρμακὴ ἀπὸ ἐκείνη τῶν ἔργων καὶ τῆς πλαμψηφίας τῶν ἐργαζομένων ἀγροτῶν. Τаланτεύονται ἐνὺν οἱ τελευταῖοι σπύκονται σταθερά, μαθαίνει τὰ λόγια τοὺς ἐνθ' οἱ τελευταῖοι εἶναι παρεῖς καὶ καθαροί.

Λόγος στὴν Παγκοσμίαν Διδασκαλίαν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας γιὰ τὴ δουλειὰ τῆς Προπαγάνδας (12 Μαρτίου 1957) 1η Ἐκδοσις τσέισης, σ. 7 + 8.

Τιὰ ν' ἀποχτήσῃ κανεὶς μιὰ πραγματικὴ γνώση τοῦ μαρξισμού, δὲν ἄρκει νὰ τὸν μελετήσῃ μόνο ἀπὸ τὰ βιβλία· κυρίως μέσα στὴν ταξικὴ πάλη, μέσα στὴν πρακτικὴ δουλειὰ καὶ σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τίς μάζες τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ πετύχῃ. Ἄν παράλληλα μὲ τὸ διδάσκει τῶν μαρξιστικῶν ἔργων οἱ διανοούμενοι μας προσπαθοῦσαν νὰ ἀποχτιοῦσαν καὶ κάποια κατανόηση τοῦ μαρξισμοῦ ἀπὸ τὴ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τίς μάζες τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν καὶ μὲ τὴ βικιὰ τοὺς πρακτικὴ δουλειά, τότε ὅλοι θὰ μιλοῦσαμε τὴν ἴδια γλῶσσα, ἔχι μόνο τὴν κοινὴ γλῶσσα τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀλλὰ πιθανώτατα καὶ τὴν κοινὴ γλῶσσα τῆς κομμουνιστικῆς κοσμοαντίληψης. Ἄν αὐτὸ συμβεῖ, ὅλοι μας θὰ δουλέψουμε εἰς ὅσον πολὺ καλότερα.

Στὸ Πεκ, σ. 12.

Ἡ στοιχειοθεσία καὶ ἡ ἐκτύπωση τοῦ βιβλίου ἐγίνε  
σὺν εὐπογραφίᾳ ΜΑΜΩΛΗ ΓΕΡΟΝΤΗ  
Τοσίτσα 17, Ἀθήνα





